SARA HOLLAND

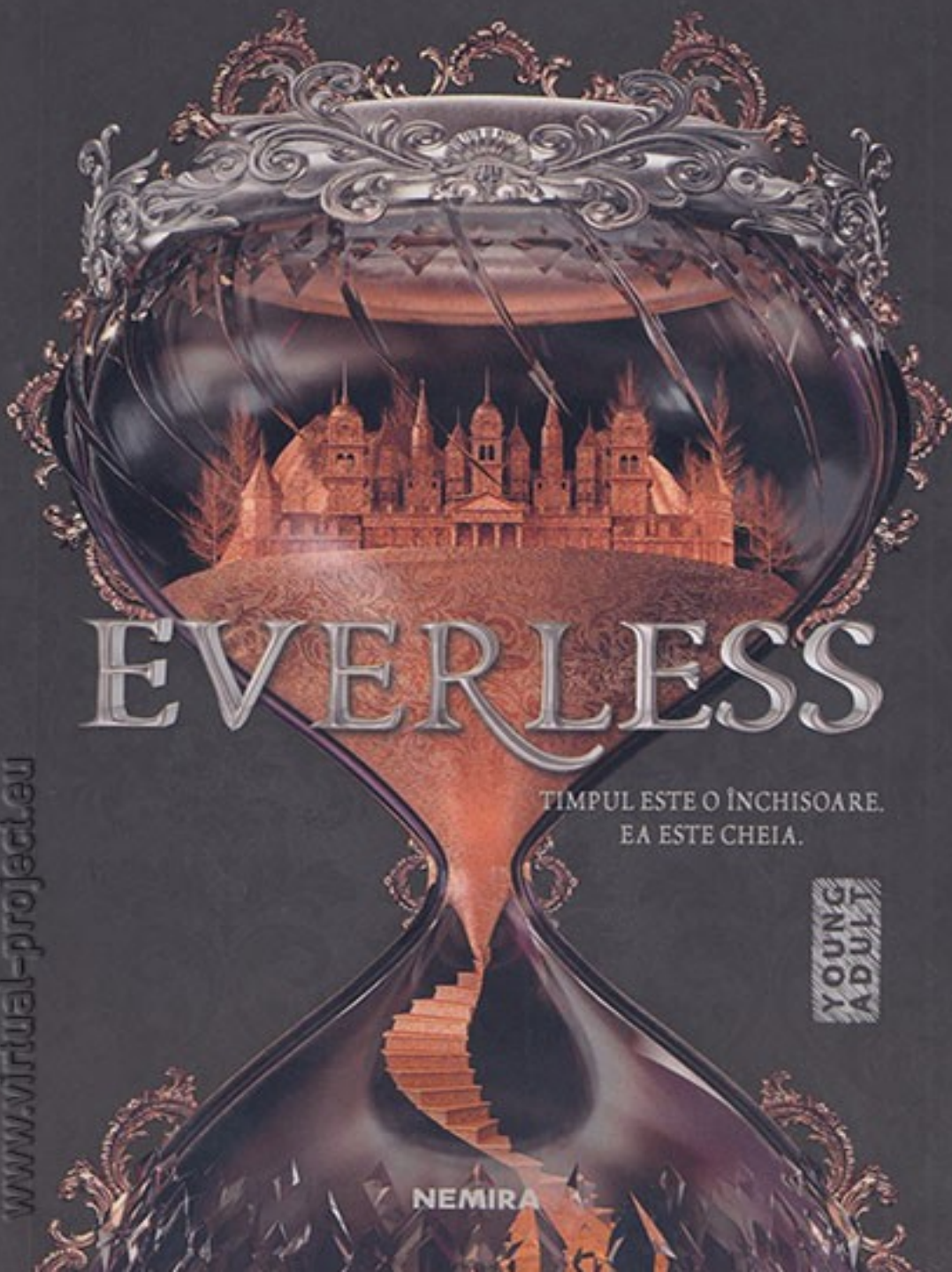

EVERLESS

TIMPUL ESTE O ÎNCHISOARE.
EA ESTE CHEIA.

YOUNG ADULT

NEMIRA

www.virtual-project.eu

SARA HOLLAND a crescut în Minnesota, dar şi în nenumăratele lumi ficţionale din cărţi. A absolvit Wesleyan University şi a lucrat la o ceainărie şi la un cabinet de stomatologie, după care a plecat la New York ca să intre în *publishing*. În prezent explorează librăriile din oraş şi descoperă căi noi de a îngurgita cofeină. *Evermore* (2018), volumul în care continuă povestea din *Everless,* este cea

de-a doua carte a sa.

SARA HOLLAND

— Seria Everless #1 —

EVERLESS

Original: *Everless* (2018)

Traducere din limba engleză:
TIBERIU ENACHE

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2019 —

Părinţilor mei, cu mulţumiri pentru toate poveştile pe care mi le-au spus

1

Majoritatea oamenilor găsesc pădurea un loc înfricoşător şi cred că sunt adevărate toate poveştile cu zâne care îţi îngheaţă sângele în vine sau cu vrăjitoare în stare să-ţi stoarcă ani din viaţă printr-o simplă şoaptă. Se zvoneşte că însuşi spiritul Alchimistului bântuie aceste păduri şi prinde dintr-o suflare eternitatea însăşi.

Am învăţat să nu mă tem de astfel de poveşti. Pădurea ascunde pericole reale – hoţi care stau la pândă, înarmaţi cu cuţite neşlefuite şi cu praf alchimic la curele, pregătiţi să fure timpul oricui se aventurează în afara satului. Îi numim „sângeraţi”. Din cauza lor, Papa nu este de acord ca eu să vânez, dar nu avem de ales. Din fericire, iarna nu există nici tufişuri sub care să se ascundă hoţii, nici vrăbii care să le înăbuşească paşii cu ciripitul lor.

În plus, cunosc aceste păduri mai bine decât orice. Întotdeauna mi-a plăcut aici. Mi-a plăcut cum opresc crengile întortocheate razele soarelui şi bătaia vântului. Aş putea să stau aici cât e ziua de lungă. Să mă plimb printre copacii împânziţi cu straturi fine de gheaţă, străpunşi de razele soarelui asemenea unor pumnale. Adio!

Vise. Nu mi-aş putea lăsa tatăl singur niciodată, mai ales dacă e…

— Nu e! îmi tot spun.

Minciuna îngheaţă în aerul rece al iernii şi se aşterne pe pământ ca zăpada, iar eu o lovesc cu vârful bocancului.

Papa zice că unii copaci există de o mie de ani, că sunt aici dinainte să se fi născut oricine din ziua de azi, dinaintea Reginei, cu mult înainte chiar şi de momentul când Alchimistul şi Vrăjitorii au amestecat timpul cu sângele şi cu metalele – dacă a existat vreodată un asemenea moment. Aceşti copaci vor rezista şi după ce noi nu vom mai fi. Cu toate astea, ei nu sunt prădători, aşa cum sunt oamenii sau lupii. Rădăcinile de sub picioarele mele nu au rezistat secole întregi pentru că au secătuit alte plante. Timpul nu poate fi scurs din ele.

Ce bine ar fi dacă am fi şi noi ca nişte copaci.

Degeaba ţin pe umăr vechea muschetă a lui Papa. Nu mişcă nimic pe o rază de kilometri întregi şi în câteva ore se va întuneca, iar tarabele târgului vor fi acoperite rând pe rând. În curând, va trebui să mă duc în oraş şi să mă confrunt cu creditorul de timp. Speram că o partidă de vânătoare mă va calma şi mă va pregăti pentru ce am de făcut. Dar tot ce simt acum e că îmi este mult mai frică.

Mâine Crofton trebuie să-şi plătească chiria. Ca în fiecare lună, cei din familia Gerling îşi vor umple cuferele cu fier-sânge, spunând că le suntem datori pentru protecţia oferită. Pământul lor. Luna trecută, când nu am avut cu ce să plătim, creditorul ne-a dat un avertisment – fiindcă Papa părea atât de bolnav şi eu eram atât de tânără –, dar nu a fost un gest de mărinimie. Luna asta va cere dublu sau poate chiar mai mult. Acum, că am şaptesprezece ani şi pot să-mi storc ani din sânge, ştiu ce trebuie să fac.

Papa se va supăra dacă va afla.

Încă o încercare, îmi spun când ajung la un mic pârâu, care curge printre copaci.

Cursul lui e mut, îngheţat, dar dedesubt se văd nişte pâlpâiri verzi, maro şi aurii; un păstrăv care înoată singur într-un curent invizibil. Viu sub toată acea gheaţă.

Îngenunchez şi sparg gheaţa cu capătul armei. Aştept să se liniştească apa şi trimit Vrăjitorilor cuprinşi de disperare ruga mută a acestei creaturi. Sânge-fierul acestuia nu ar influenţa cu aproape nimic datoria lui Papa, dar nu vreau să intru în târg cu mâna goală. Nu voi face asta.

Mă concentrez, încercând să-mi potolesc bătăile puternice ale inimii.

Şi apoi, cum se întâmplă uneori, lumea pare că se opreşte. Nu, nu pare. Crengile se opresc din a-i mai şopti vântului. Chiar şi cel mai insesizabil sunet al zăpezii care se topeşte încetează. E ca şi cum nimic nu mai respiră.

Mă uit jos, la acea licărire slabă care se agită în apă, prinsă în suflarea timpului. Înainte ca această clipă să se

scurgă, atac. Îmi cufund mâna în apa pârâului.

Şocul termic mă cutremură, pornind de la încheietură şi amorţindu-mi degetele. Peştele rămâne nemişcat, năucit, când îmi întind mâna spre el. Parcă ar vrea să fie prins.

Când îi strâng corpul lucios, timpul accelerează din nou. Peştele se zbate şi aproape că-l scap. Înainte de asta, îl smulg din pârâu şi îl arunc în sac, de parcă aş fi ştiut pe de rost mişcarea. Pentru o secundă privesc puţin scârbită cum peştele se zvârcoleşte în sac.

Apoi agitaţia încetează.

Nu ştiu de ce timpul se dilată la întâmplare. Cunoscându-l pe Papa, aleg să nu îi zic nimic. Mi-a spus odată că a văzut cum un bărbat a fost stors de douăzeci de ani fiindcă afirmase că poate face ca o oră să se scurgă invers doar printr-o mişcare a încheieturii sale. Vrăjitoarele de gardă, precum Calla, care trăieşte în satul nostru, sunt tolerate şi privite cu amuzament de superstiţioşi, atât cât îşi plătesc chiria la timp. Obişnuiam să îi ascult poveştile despre murmurul timpului. Despre cum se dilata, cauzând fisuri şi cutremure, asta până când Papa mi-a interzis să mai intru în atelierul ei, temându-se că astfel aş atrage atenţia nedorită asupra noastră. Încă îmi amintesc mireasma ei şi a mirodeniilor îmbinate cu sângele ritualurilor antice. Dacă Papa mă învăţase ceva, asta ar fi că prudenţa înseamnă siguranţă.

Îmi duc palmele la subraţ ca să le încălzesc şi mă aplec iar deasupra râului, încercând să alunec înapoi într-o stare de concentrare. Dar nu mai zăresc niciun peşte, iar razele soarelui se răresc printre crengile copacilor.

Teama îmi strânge stomacul.

Ştiam că într-un final se va ajunge aici, dar continui să înjur în gând. Croindu-mi drum înspre oraş, îmi aşez pe spate sacul din care picură apa. Mă îndepărtasem mai mult decât o făcusem vreodată şi regretam acum, simţind cum ghetele ponosite mi se îmbibau cu zăpadă şi cum copacii blocau ce mai rămăsese din razele calde ale soarelui.

Într-un final, pădurea se răreşte, scoţând la iveală drumul pavat cu noroi îngheţat, desprins de pe sutele de

căruţe, dar care mă ducea înspre oraş. Înaintez cu greu spre târg. Mă frământă gânduri legate de sabia creditorului de timp, care abia aşteaptă ca fiolele să-i fie pline cu sânge. La sângele care aşteaptă să fie transformat în fier, la valul de epuizare care am auzit că te cuprinde atunci când timpul ţi se scurge din vene.

Mai rău mi se pare gândul că îl voi auzi pe Papa prin pereţii subţiri din căsuţa noastră cum se foieşte pe salteaua lui de paie. Vrăjitorii ştiu cât de mult are nevoie de odihnă. Luna trecută l-am văzut cum se micşorează, ca luna de iarnă.

Jur că ochii i se albesc, ceea ce înseamnă că nu mai are multe resurse de timp.

Dacă nu ar fi existat o explicaţie simplă care să justifice ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, când a uitat că este ziua mea…

Papa nu a omis niciodată ziua mea de naştere. Nici măcar o dată. Măcar de ar recunoaşte că şi-a vândut din timp, chiar dacă l-am implorat să nu o facă. Măcar de m-ar lăsa să îi mai dau eu câţiva ani de la mine. Măcar de ar fi reali Vrăjitoarea şi Alchimistul şi i-aş putea captura, cerându-le în schimb o modalitate de a-i reda anii lui Papa.

Dacă mai are de trăit doar o lună? O zi? Nici nu vreau să îmi imaginez.

Îmi vine în cap amintirea unei bătrâne cerşetoare din Crofton, care şi-a scurs ultima săptămână din viaţă pentru un bol de supă, mergând din poartă în poartă, salutând fiecare persoană din sat, cerşind pentru o zi sau două sau doar pentru o bucată de pâine. Întâi a uitat numele oamenilor, apoi a uitat marginile satului şi hoinărea pe câmpuri, ridicând mâna şi lovind la întâmplare aerul.

Eu şi Papa am găsit-o ghemuită în lanul de grâu, cu pielea rece ca gheaţa. I se scursese timpul. Şi totul a început cu uitarea.

Amintindu-mi de ea, încep să alerg. Sângele din vene vrea să mă opresc şi mă imploră să îl transform în monede.

Crofton se face văzut mai întâi prin câteva coloane de

fum, apoi prin mozaicul acoperişurilor care se zăresc peste dealuri. Poteca îngustă care duce spre cabana noastră coteşte spre dreapta de la drumul principal, cu mult înainte de sat. Trec de cotitură şi continui să înaintez, ademenit de zgomotele şi de fumul din târg.

Dincolo de zidul de piatră care marchează periferia satului, casele sunt înghesuite în rânduri ca şi cum faptul că sunt aproape una de cealaltă le-ar feri de frig sau de pădure sau de scurgerea lentă a timpului. Oamenii trec pe lângă mine grăbiţi, înfofoliţi bine, cu capetele ferite de vânt.

Târgul nu este nimic mai mult decât o întindere acoperită de noroi, la intersecţia a trei poteci. E aglomerat şi gălăgios în după-amiaza asta: e ziua în care toată lumea trebuie să îşi plătească chiria şi e plin de vânzători. Bărbaţi cu haine ponosite de fermieri şi femei cu copii care le atârnă pe spate se tocmesc pentru suluri de material sau bucăţi de pâine sau oase de bovine pline de măduvă, ignorându-i pe cerşetorii care umblau din stand în stand şi ale căror rugăminţi (O oră? O oră…) se pierdeau în murmurul aglomeraţiei. Aerul este îmbibat de fumul uleios al flăcărilor aprinse de bucătari.

E coadă mare la standul de împrumutare de timp al lui Edwin Duade. Eu şi Papa suntem printre puţinii care încearcă să plătească datoriile la zi. Priveliştea mă înspăimântă: zeci de oameni grupaţi de-a lungul zidurilor aşteaptă să li se extragă timpul din sânge pentru a fi transformat în monede fier-sânge. Ştiu că ar trebui să mă alătur lor, dar nu pot să o fac. Dacă află Papa…

Cel mai bine ar fi să mănânc ceva înainte, să prind curaj înainte să îmi vând timpul. Şi ar trebui să îmi vând şi captura, chiar dacă nu face nici doi bani.

Încep de la standul măcelarului, unde după tejghea se află prietena mea Amma, care împarte cu zgârcenie fâşii de carne uscată unor eleve cu şorţuri imaculate. Mă loveşte un sentiment de invidie amestecat cu nostalgie. Puteam fi eu în locul oricărei eleve. O dată chiar am fost. După expulzarea lui Papa din Everless de către familia

Gerling, al cărei nume îmi stârneşte brusc un sentiment de furie atât de bine cunoscut precum bătăile inimii, el şi-a cheltuit toate economiile pe cărţi şi hârtii ca eu să pot merge la şcoală. Dar pe măsură ce vederea i se înrăutăţea, banii se împuţinau, la fel ca puterea lui de muncă. Papa m-a învăţat tot ce ştie, dar nu e acelaşi lucru.

Resping aceste gânduri şi îi fac cu mâna Ammei, când privirile ni se intersectează. Îmi zâmbeşte, accentuându-i-se cicatricea de pe obraz, o amintire a unei razii a sângeraţilor în satul în care se născuse. Un atac care a lăsat-o fără tată şi pe mamă cu doar câteva zile de trăit. Ea s-a agăţat de aceste clipe cât să îşi ducă fiicele în Crofton, apoi timpul i-a expirat şi Amma a devenit singura care îi putea purta de grijă surorii sale, Alia.

Atât pentru Amma, cât şi pentru multe dintre elevele pe care le-am cunoscut, ura pe care o purtam familiei Gerling era nesemnificativă. Ei îşi ţin oraşele ferite de privirile sângeraţilor şi ale tâlharilor, cum ar fi cei care i-au ucis pe părinţii Ammei, şi supraveghează trocul. Pentru protecţia oferită vor la schimb loialitate şi, desigur, monede fier-sânge în fiecare lună. Graniţele Semperei sunt păzite astfel încât nimeni să nu poată dezvălui secretele fier-sângelui, de aceea eu şi Papa am rămas pe pământ Gerling chiar şi după alungarea noastră din Everless din cauza arderii fierăriei cu mulţi ani în urmă.

Îmi amintesc Everlessul. Cu holuri căptuşite cu tapiserie şi uşi sclipitoare de bronz, ai cărui locuitori treceau rapid de la mătase la aur şi bijuterii. Cei din familia Gerling nu te urmăresc prin pădure ca să îţi taie gâtul, dar asta nu-i face mai puţin hoţi decât sunt.

— Am auzit că au stabilit când să fie prima zi de primăvară! spune dintr-odată una dintre eleve.

— Nu, e mai devreme! E atât de îndrăgostit, că nu mai poate aştepta primăvara până să se însoare cu ea! adaugă alta.

Ascultând doar pe jumătate, îmi dau seama că trăncănesc despre singurul subiect despre care toată lumea vorbeşte în perioada asta: nunta lui Roan, care

reprezintă unirea celor mai puternice două familii din Sempera.

Nunta Lordului Gerling, mă corectez singură. Nu mai este băiatul enervant, cu strungăreaţă care se întâlnea pe ascuns cu copiii servitorilor ca să se joace de-a v-aţi ascunselea. De îndată ce se însoară cu Ina Gold, aflată sub tutela Reginei, devine ca şi fiul Maiestăţii Sale. Regatul Semperei este împărţit în cinci familii, Gerling fiind cei care deţin mai mult de o treime din pământ. Nunta lui Roan îi va face şi mai puternici. Amma se uită la mine şi îşi dă ochii peste cap.

— Hai, gata cu pălăvrăgeala! le spune elevelor, gonindu-le.

Fetele roşesc şi se pierd într-un vârtej luminos de culori. În schimb, Amma pare extenuată, cu părul prins la spate şi cearcăne negre sub ochi. Ştiu că s-a trezit cu noaptea în cap ca să taie şi să porţioneze carnea. Scot crapul şi dau să îl aşez pe cântar.

— Zi lungă? mă întreabă ea, cu mâinile gata să împacheteze peştele.

— Va fi mai bine din vară… îi spun eu, încercând să zâmbesc cât mai frumos.

Amma este cea mai bună prietenă a mea, dar nici ea nu ştie cât de mult s-au înrăutăţit lucrurile pentru mine şi Papa. Dacă ar ştii că urmează să vărs sânge, i-ar fi milă de mine. Poate mai rău, s-ar oferi să mă ajute şi nu vreau asta. Are şi ea problemele ei.

Îmi dă o fisă-sânge de o oră pe peşte şi o fâşie de carne uscată drept cadou. Când mă întind să le iau, mă strânge de mână.

— Speram să treci azi pe aici… trebuie să îţi spun ceva, îmi şopteşte ea apoi.

Are degetele reci şi tonul mult prea serios.

— Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să îmi controlez vocea. În sfârşit ţi-a propus Jacob să fugiţi în lume?

Jacob e un localnic a cărui dragoste pentru Amma a fost subiectul glumelor noastre mulţi ani. Ea neagă cu o mişcare din cap şi nu schiţează niciun zâmbet.

— *Plec din sat,* îmi spune strângându-mi mâinile puternic. Am să muncesc în Everless. Angajează servitori care să ajute la pregătirea nunţii, îmi explică, zâmbindu-mi nesigur.

Zâmbetul dispare şi de pe faţa mea şi o senzaţie de răcoare îmi umple pieptul.

— Everless, repet umil după ea.

— Jules, am auzit că se plăteşte cu un an pe lună, rosteşte ea şi ochii i se luminează dintr-odată. Un an întreg! Îţi vine să crezi?

Un an pe care l-au furat de la noi, mă gândesc eu.

— Dar…

Gâtul mi se strânge. De obicei, încerc să-mi reprim amintirile din Everless, din timpul copilăriei, să le ţin la distanţă. Dar faţa Ammei, plină de speranţă, mă obligă să-mi reamintesc totul – holurile-labirint, peluza proaspăt tunsă, zâmbetul lui Roan. Apoi amintirile focului şterg totul. Simt în gură un gust amar.

— Nu ai auzit ce se zvoneşte? o întreb eu.

Zâmbetul ei păleşte şi mă opresc, pentru o clipă, urând faptul că îi distrug fericirea. Dar nu am cum să-mi iau cuvintele înapoi şi continui…

— Se spune că nu angajează decât fete. Femei frumoase. Lordul Gerling, cel mare, tratează servitorii ca pe nişte jucării, chiar sub nasul soţiei sale.

— E un risc pe care va trebui să mi-l asum, îmi şopteşte ea şi-şi trage mâinile de lângă ale mele. Merg şi Alia şi Karina. Soţul Karinei îşi cheltuieşte timpul în jocuri de noroc.

Ammei i se citeşte frustrarea în ochi. Karina e ca o mamă pentru ea şi Amma se înfurie când o vede cum suferă.

— Nimeni nu are unde să muncească. Everless este singura şansă reală pe care o am, Jules, îmi explică Amma.

Aş vrea să continui să mă cert cu ea, să o conving că soarta unei fete în Everless e înjositoare şi umilitoare, că toate ajung un titlu fără nume propriu, dar nu pot. Amma are dreptate, cei care servesc familia Gerling sunt plătiţi

bine, cel puţin după standardele din Crofton, chiar dacă fier-sângele pe care îl primesc este luat, furat de la oameni precum Amma, eu şi Papa.

Ştiu ce înseamnă să înduri foamea şi Amma nu-mi împărtăşeşte ura faţă de familia Gerling şi nici nu ştie câte cunosc eu despre cruzimea lor. Aşa că îi zâmbesc cât mai frumos.

— Sunt sigură că va fi minunat! îi spun, sperând că nu va simţi îndoiala din glas.

— Gândeşte-te că o voi vedea pe Regină cu ochii mei!

În timp ce Papa o dispreţuieşte, în secret, pe Regină, în ochii multor familii ea este o zeiţă. E chiar foarte probabil să fie o zeiţă, având în vedere faptul că a trăit pe timpul Vrăjitoarei. Când fier-sângele s-a răspândit în venele tuturor, au apărut invadatori din alte regate. Regina, pe atunci capul armatei Semperane, i-a ras de pe faţa pământului şi domneşte şi acum.

— Şi pe Ina Gold, continuă Amma. Se spune că este foarte frumoasă.

— Păi, dacă se căsătoreşte cu Lordul Gerling, trebuie să fie, îi răspund uşor, dar stomacul mi se strânge când mă gândesc la Lady Gold.

Toată lumea îi ştie povestea: o orfană ca multe altele, abandonată de mică pe plajele stâncoase, aflate în apropierea palatului de pe malurile Semperei, oferită drept jertfă Reginei. În lumina sutelor de atentate la viaţa Reginei, în special în primii ani de domnie, aceasta a refuzat să aibă moştenitori sau soţ. În schimb, a promis că va alege un copil pe care să-l pregătească să fie prinţ sau prinţesă şi, dacă va fi vrednic, să moştenească coroana. Nu e exclus ca părinţii Inei să fi fost mai disperaţi decât sunt ţăranii din Crofton. I-a atras atenţia însoţitoarei Reginei, care acum doi ani a desemnat-o moştenitor oficial al tronului.

Acum are şaptesprezece ani. E de o vârstă cu mine şi cu Amma, dar ea va moşteni tronul şi banca regală a timpului şi va trăi secole întregi. Iar timpul ei va fi plin de ospăţuri şi petreceri pompoase şi lucruri pe care nici nu mi le pot

imagina, neinteresând-o soarta mea sau a celorlalţi care ne consumăm vieţile în afara regatului.

Îmi spun că invidia care mă sugrumă se datorează acestor lucruri şi nu din cauza faptului că va fi soţia lui Roan.

— Ai putea să vii şi tu, Jules. Nu ar mai fi aşa de rău, dacă am avea grijă una de alta, spune Amma în şoaptă.

Pentru o secundă, îmi imaginez holurile înguste ale servitorilor, gazonul proaspăt tuns şi scările mari din marmură.

Dar e imposibil. Papa nu ar fi niciodată de acord. Am fost forţaţi să plecăm din Everless, să fugim de familia Gerling. Din cauza lor murim de foame.

Din cauza lui Liam.

— Nu îl pot părăsi pe Papa, îi spun. Ştii asta.

Amma oftează.

— Atunci ne vedem când mă întorc. Vreau să strâng timp destul ca să mă întorc la şcoală.

— De ce nu rămâi acolo? o tachinez eu. Poate se îndrăgosteşte un nobil de tine şi te duce într-un castel.

— Ce-o să zică atunci Jacob? spune ea făcându-mi cu ochiul, iar eu mă forţez să râd.

Brusc realizez cât de singură mă voi simţi în lunile în care Amma va fi plecată. Speriată de gândul că nu o voi mai vedea niciodată, o îmbrăţişez. În ciuda orelor petrecute separând carnea de os, părul ei încă miroase a flori sălbatice.

— La revedere, pentru moment, Amma..

— Am să mă întorc înainte să îţi dai seama. Plină de poveşti.

— Nu mă îndoiesc.

Nu mai adaug: sper să fie poveşti fericite.

Trag de timp ca să stau cât mai mult cu Amma, dar soarele se grăbeşte să apună. Cuprinsă de teamă, mă îndrept spre creditorul de timp. Îmi croiesc drum printre tarabe şi ajung la capătul cozii-mult-prea-lungi din faţa uşii lui Duade, care poartă simbolul unei clepsidre. În spatele

ei va fi strălucirea lamei şi praful care transformă sângele şi timpul în fier.

Îmi ţin capul plecat, încercând să evit privirile oamenilor care pleacă de acolo, palizi, fără suflare şi cu un pas mai aproape de moarte. Încerc să mă împac cu gândul că poate câţiva dintre ei nu vor mai veni niciodată la creditorul de timp, că săptămâna viitoare, după ce îşi vor găsi de muncă, vor merge acasă şi vor topi nişte fier-sânge în ceai. Dar asta nu se întâmplă în Crofton. Cel puţin, eu nu am văzut niciodată aşa ceva. Fie doar stoarcem sânge, fie doar vindem.

După câteva minute, un zgomot îmi atrage atenţia. Trei bărbaţi ies din magazin, doi dintre ei, colectori din Everless, purtând insignele familiilor lor în piept, înarmaţi cu pumnale care le atârnă de centură; iar între ei se află Duade, creditorul de timp, cu mâinile strânse în prinsoarea celor doi.

— Da-ţi-mi drumul! strigă el. Nu am făcut nimic greşit!

Mulţimea murmură şi simt cum se răspândeşte panica în jurul nostru. Sigur că numărul ilegalităţilor care se petrec în magazinul lui Duade nu este unul mic, iar autorităţile din Gerling i-au lăsat în pace pentru nişte cadouri şi o lună-fier. Creditorul de timp este genul de om unsuros şi lacom, dar toţi avem nevoie de el mai devreme sau mai târziu.

Eu am nevoie de el astăzi.

În timp ce Duade se agită zadarnic în braţele ofiţerilor, sunetul copitelor răsună în piaţă. Toată lumea amuţeşte brusc. Duade îngheaţă, aflat încă în prinsoarea colectorilor când un băiat tânăr, cu glugă, călare pe un armăsar alb soseşte în piaţă.

Roan. În ciuda naturii mele, inima îmi tresare. În ultimele luni, acum că a împlinit vârsta necesară, Roan Gerling a început să viziteze satele deţinute de familia lui. E prima dată când vine aici şi îl recunosc cu greu. E zvelt şi deosebit de arătos, iar acum, de fiecare dată când merg la piaţă, sper în secret să îl întâlnesc, chiar dacă el nu m-ar observa niciodată. Vreau să îl urăsc pentru hainele lui

scumpe, pentru modul în care se uită în jur, pentru zâmbetul lui binevoitor, amintindu-ne că deţine fiecare copac, colibă şi piatră din drum. Dar amintirile pe care le am cu Roan sunt prea profunde pentru ură, oricât de mult aş încerca. Orice era pe cale să i se întâmple lui Duade, Roan îi va pune capăt.

Dar când îmi întorc privirea spre magazin, expresia de pe faţa lui Duade, proptit între cei doi colectori, nu este una de uşurare. Este de frică.

Mă uit iarăşi la băiatul care îşi dă jos gluga. Are umerii laţi şi drepţi, pielea aurie şi părul brunet. Dar emană asprime: este încruntat, de neclintit, cu o frunte lată, aristocrată.

Aerul îmi părăseşte plămânii.

Nu e Roan. E Liam. Liam, fratele mai mare al lui Roan, despre care eu credeam că este plecat să studieze istoria la vreo academie renumită de la marginea oceanului. Liam, care timp de zece ani a fost în toate coşmarurile mele. Am visat atât de des noaptea în care am fugit, că nu mai pot distinge coşmarurile de amintiri. Dar Papa s-a asigurat că voi reţine un lucru: Liam Gerling nu este prietenul nostru.

Liam a încercat să îl omoare pe Roan când eram copii. Ne jucam toţi trei în fierărie şi Liam l-a împins pe Roan în flăcări. Dacă nu l-aş fi scos pe Roan de acolo înainte ca flăcările să izbucnească, ar fi ars de viu. Şi drept răsplată, a trebuit să fugim din locul pe care îl consideram acasă, deoarece lui Papa i-a fost frică de ce ar putea să îmi facă Liam dacă rămâneam în Everless, ştiind ce am văzut.

Mai târziu, când aveam doisprezece ani, Liam ne-a găsit pe mine şi pe Papa în coliba noastră din afara Rodshireului. Încăierarea lor m-a trezit în miez de noapte şi când am ieşit din dormitor, tata m-a prins de mână după ce l-a gonit pe Liam şi am fugit a doua oară.

Sunt paralizată, cuprinsă de sentimentul că cele mai mari temeri ale mele au prins viaţă. După toţi aceşti ani, ne-a găsit din nou pe mine şi pe Papa.

Ştiu că ar trebui să mă întorc şi să plec, dar nu îmi pot lua ochii de la el. Nu îmi pot şterge acea imagine de acum

zece ani, când mă privea cu ură printr-un nor gros de fum, în ziua în care am plecat pentru totdeauna din Everless.

Aud şi acum cuvintele lui Papa: *dacă îl vezi vreodată pe Liam Gerling, fugi.*

2

Chiar şi la zece ani, Liam era rece şi distant. A fost trimis la internat la mai puţin de un an de când noi am părăsit proprietatea, dar zvonurile au continuat să circule pe pământurile familiei sale. Servitorii din Everless veniţi cu treburi în Crofton spuneau că putea trece instant de la calm la furie, în mai puţin de o bătaie a inimii, şi că părinţii lui s-au speriat şi l-au trimis de acasă. Dar nu furia a fost cea care l-a făcut pe Liam să-şi împingă fratele în flăcările de la fierărie sau să ne izgonească în Rodshire, ci cruzimea. Nu-mi pot imagina cât de mult îi crescuse răutatea de atunci.

Acum, în timp ce mă strecor spre cea mai apropiată ieşire, mă întreb cum de l-am putut confunda cu Roan. Băieţii au aceeaşi înălţime, construcţie atletică şi cârlionţi negri, dar dacă părul lui Roan este nearanjat, al lui Liam este periat şi întins pe spate. Gura lui e ca o tăietură subţire, lipsită de umor. Ochii îi sunt acoperiţi de glugă şi e imposibil să citeşti ceva în ei. Ridicat deasupra mulţimii, călare pe armăsarul său, arată precum o statuie, bine înfipt în şa. Mândru, de neînduplecat şi veşnic. Ne studiază din priviri pe noi, cei care stăm la rând să ne vedem cu Duade.

Dau să îmi pun gluga, dar e prea târziu. Privirea lui se opreşte la mine. Ezită o clipă. Oare încă mă priveşte? Frica mi se opreşte în gât, iar mâinile îmi tremură în timp ce îmi trag gluga pe cap. Vreau să mă întorc şi să fug de la coadă, dar nu aş face altceva decât să atrag atenţia.

Din fericire, orăşenii umili nu prezintă niciun interes pentru Liam. Privirea lui trece razant pe lângă mine şi se opreşte la cele două gărzi care l-au imobilizat pe Duade.

Bătrânul creditor de timp pare îngrozit. Roan i-ar fi oprit, dar Liam nu prezintă nicio urmă de bunătate.

— Vă rog…

E atât de linişte, încât îi aud rugăminţile de unde sunt.

— Lordul meu, a fost doar o greşeală nevinovată, nimic

mai mult.

— Ai încălcat legea. Ai stors timp de la un copil.

Vocea lui Liam e mult mai groasă acum, dar la fel de rece ca atunci când era copil.

— Negi asta?

În jurul meu apar nişte feţe chinuite de regret şi durere şi îmi dau seama că cei care stau la rând sunt părinţii. Timpul copiilor este imprevizibil, greu de măsurat şi de consolidat, fiind relativ uşor să extragi prea mult şi să omori donatorul din greşeală. Cu toate astea, mulţi nu au avut de ales şi îmi pot închipui că simpla imagine a propriului copil luându-i-se sânge e o pedeapsă în sine, mult mai cumplită decât oricare altă pedeapsă născocită de familia Gerling.

— De unde era să ştiu că este doar un copil?

Duade îl priveşte disperat pe Liam şi scuze inutile i se rostogolesc întruna de pe buze.

— Cred doar ce mi se spune, Lordul meu. Nu sunt nimic mai mult decât un simplu servitor…

Vocea lui Liam taie aerul ca un pumnal. Rece şi ascuţit.

— Duceţi-l înapoi în Everless. Stoarceţi-i un an.

Duade rămâne fără cuvinte.

— Un an?

Pentru o clipă pare uluit. Apoi îl cuprinde panica.

— Lord Gerling, vă implor…

Colectorii îl târăsc pe Duade spre o căruţă care îi aşteaptă. Liam îşi smuceşte piciorul, ca şi cum ar dori să descalece. Simt un gol în stomac şi mă ia ameţeala. Brusc, am impresia că o să leşin. Cât timp Liam e preocupat, îmi cobor capul şi mă retrag din mulţime, croindu-mi drum pe o alee, o scurtătură care mă ducea până acasă.

Când ajung la marginea pieţei, arunc o privire în urmă. Imediat îmi doresc să nu fi făcut asta. Oamenii se îndepărtează din faţa tarabei creditorului de timp, dar Liam e fot acolo şi se uită fix la mine. Îngheţ, încolţită de privirea lui pătrunzătoare. Dacă mă recunoaşte…

Fugi.

Vocea tatălui meu.

Îi dă bice calului şi porneşte în direcţia opusă, spre drumul principal, de parcă abia aştepta să se vadă plecat dintr-un loc atât de vrednic de dispreţ precum satul nostru. Respir sacadat, apoi mă întorc şi mă grăbesc către casă.

Când ajung pe câmpul nostru fără niciun lan de grâu, teama care îmi tulbura gândurile se stinge puţin, lăsând în urmă doar golul din stomac, din cauza privirii reci a lui Liam. Fusesem chinuită de coşmaruri încă din seara izgonirii noastre din Everless – frica nopţilor pline de fum s-a transformat în vise în care eram urmăriţi de un criminal fără chip. Visele amestecate cu foc, teamă şi mirosul usturător al metalului încins mă acaparează numai cât mă gândesc la ochii lui Liam.

Au trecut zece ani de când m-a văzut ultima dată, îmi tot spun. Eu şi Papa eram doar nişte simpli servitori. Eu, o fetiţă în vârstă de şapte ani cu genunchii zdreliţi şi cu o bonetă de servitor. E posibil să îl recunoască pe Papa, dar la mine ar fi imposibil.

Abia când zăresc cabana noastră, de unde iese un firicel neînsemnat de fum, îmi dau seama că trebuia să aduc acasă ceva pentru cină. În seara asta va trebui să ne mulţumim cu bucata de vânat uscat primită de la Amma. Pentru liniştea lui Papa, sper ca ora-monedă pe care am primit-o la schimb pe păstrăv să compenseze burta flămândă.

Soarele coboară încet. Privesc spre vest, spre orizont, cum cerul e înmuiat în culori de gri şi roşu-auriu. A mai trecut o zi.

O coroană mereu verde atârnă deasupra uşii noastre din spate, iar ornamentul-vulpe pe care l-am încropit singură pe când eram copil, din sârmă şi cuie, încă stă chircit la fereastră. Aparent, mama credea în astfel de talismane. Potrivit lui Papa, obişnuia să petreacă ore întregi legând ramuri de pin şi curăţând figurina antică de lemn a Vrăjitoarei – o figură graţioasă cu un ceas într-o mână şi un pumnal în cealaltă –, pe care o aşezase pe pervaz pentru protecţie şi longevitate. O statuetă asemănătoare, dar mult mai mare şi mai puţin frumoasă, se află lângă zidul de vest

al Croftonului, unde credincioşii sau oamenii ajunşi la disperare se roagă pentru binecuvântare. Chiar dacă nu a spus asta niciodată, ştiu că Papa le ţine în casă doar în memoria ei. Nu crede în ele, aşa cum nici eu nu cred. Dacă Vrăjitoarea există, nu ne ascultă rugăciunile.

Înăuntru rătăcesc prin bucătăria întunecată, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască în absenţa luminii, gândindu-mă cu groază la momentul în care va trebui să dau ochii cu Papa şi el va vedea că m-am întors cu mâna goală. Nu pentru că Papa se va supăra pe mine, pentru că nu a făcut asta niciodată, dar sunt conştientă de cât de fragilă este sănătatea lui, de faptul că-i tremură mâinile. Ce a uitat cât am fost plecată? Mi-a uitat numele? Chipul? În panica şi agitaţia pe care le-a creat Liam Gerling, am uitat complet de chirie. Şi acum că Duade a fost dus în Everless ca să îi fie stors un an de către creditorul de timp al familiei Gerling, ce şansă am să mai vând ceva până vine alt creditor?

O voce necunoscută se face auzită din camera alăturată, iar eu încremenesc. Cuvintele sunt înăbuşite de pocnetul flăcărilor, dar îmi dau seama că e o voce de bărbat. Frica mă cuprinde din nou. Dacă Liam mă recunoscuse? Dacă a trimis pe cineva după mine?

Înaintez spre prag şi trag cortina. Mă opresc.

Îmi ia câteva momente ca să procesez scena din faţa ochilor. Colectorul de chirii, un bărbat din Crofton care mergea din poartă în poartă în fiecare lună, precum maladia, stă în faţa lui tata, lângă vatră. A ajuns mai devreme sau cel puţin mai devreme decât de obicei. Între ei, pe masa masivă de lemn stau aşezate nişte obiecte: un vas mic de alamă, un flacon din sticlă şi un pumnal de argint. Aceleaşi trei obiecte care se aflau şi pe tejgheaua creditorului de timp din târg. Uneltele de extragere a timpului.

Papa se uită spre mine. Ochii tulburi i se măresc.

— Jules, spune el, încercând să se ridice de la masă. Nu mă aşteptam să te întorci decât după înserat.

Inima mi-o ia la galop. Este deja seară.

— Ce se petrece? întreb printre lacrimi, deşi ştiu deja răspunsul.

Creditorul mă priveşte şi pare că este mult prea mare pentru cabana noastră mică.

Tata se cufundă înapoi în scaun.

— Plăteam chiria, îmi spune calm. De ce nu aştepţi afară? Bucură-te de ziua asta călduroasă.

Înainte să pot răspunde, creditorul intervine.

— Patru luni, atunci.

Tonul vocii lui e unul de afaceri, uşor plictisit.

— Pentru luna asta şi luna trecută.

— Patru luni? înaintez înspre ei, aproape răstindu-mă. Papa, nu poţi face asta…

Omul lui Gerling se uită scurt la mine, apoi ridică din umeri:

— Aceasta este sancţiunea atunci când întârzii cu plata.

Privirea lui mă mai ţinteşte o dată, apoi revine asupra uneltelor de pe masă.

— Timpul trebuie pierdut, copilă.

E o expresie obişnuită în sat. Ce rost are să preţuieşti timpul când fiecare zi e la fel de plictisitoare ca şi cea dinainte sau ca aceea care va urma? Venind din partea unei persoane care nu a cunoscut foamea sau frigul, simt cum palma mi se încordează într-un pumn. Scot ora-monedă din buzunar şi o întind spre el.

— Luaţi asta şi am să…

Colectorul mă întrerupe cu un rânjet scurt şi fals.

— Păstrează-ţi ora, copilă. Şi nu mai fi aşa de supărată. După ce timpul tatălui tău se va epuiza, tu îi vei moşteni toate datoriile şi ar fi păcat să facem asta în condiţii nepotrivite.

Înjurătura pe care sunt gata să o scuip îmi rămâne în gât. *După ce timpul lui Papa se va epuiza…* ca şi cum nu ar mai fi mult până să se întâmple asta. Oare i-a măsurat sângele tatălui meu?

Tata îşi întoarce privirea, dar în momentul în care bărbatul se întinde după pumnal, Papa îl apucă primul.

Îşi face o linie în palmă, calm, ca şi când ar aşeza un

cărbune pe hârtie şi nu un pumnal pe piele. Sângele curge.

— Patru luni… da.

Vocea îi răsună în cameră, în timp ce ia un flacon din sticlă şi îl pune sub palmă ca să prindă micul şuvoi de sânge.

— Am destul disponibil.

Dar nu îmi vine să cred când văd că faţa lui devine din ce în ce mai palidă, că i se adâncesc toate cutele. Sau modul în care zvâcneşte uşor când fiola plină de sânge îi scapă din prinsoare. Imediat e astupată cu un dop şi dispare în geanta omului lui Gerling. Întind mâna şi îl apuc de încheietură înainte să ia cea de-a doua fiolă.

— Nu!

Cu cealaltă mână iau pumnalul. Creditorul mă priveşte cu sprâncenele ridicate.

— Patru luni pentru chiria pe două luni? Trebuie să fie o altă cale! îi spun eu.

— Jules…

Ignor observaţia firavă a tatei şi rămân cu privirea fixată pe creditor. Mă priveşte plictisit, ceea ce mă enervează aproape la fel de mult ca faptul că îi ia din timp lui Papa. Dar ignor furia, îmi fac vocea să sune cât se poate de prietenoasă şi adopt un zâmbet pe măsură.

— Lăsaţi-mă pe mine să îmi vând timpul, domnule. Puteţi primi cinci luni.

Interesul sclipeşte în ochii omului şi îmi pot imagina ce îi trece prin gând – ar putea să dea chiria mai departe familiei Gerling şi să rămână cu o lună în plus pentru el. Dar Papa intervine brusc.

— Are şaisprezece ani!

— Şaptesprezece! strig eu, detestându-mă pentru cum răspunsul meu l-a umplut de confuzie pe tata. Papa, azi e a unsprezecea zi din lună. Am şaptesprezece ani.

Creditorul se uită când la unul, când la altul, nefiind sigur pe cine să creadă. Apoi mormăie ceva şi dă din cap.

— Nu. Nu am să aduc furia Vrăjitoarei asupra mea pentru că am stors timp de la un copil.

A Vrăjitoarei sau a lui Liam Gerling?

— Vă rog!

Mă întorc spre Papa, ca să mă pot adresa amândurora.

— Nu am dat niciodată timp… am să pot să îl câştig mai târziu.

— E uşor să zici că îl vei recâştiga mai târziu, spune Papa cu încăpăţânare. Dar e mai greu decât crezi. Creditorule, mai dă-mi o fiolă!

— Voi munci în Everless!

Cuvintele au ieşit înainte ca ideea să se fi format în mintea mea. Ochii lui Papa mă fixează brusc şi mă privesc parcă avertizându-mă de ceva.

Creditorul nu s-a mişcat.

— Şi?

— Şi…

Clipesc, încercând să-mi amintesc ce mi-a spus Amma mai devreme, în târg.

— Sunt plătită cu un an pe lună. Dacă ne păsuiţi puţin de data asta, vă voi plăti dublu cât vă datorăm… şi vă voi plăti încă două luni în avans.

Plusez, încercând să-mi ascund disperarea din glas.

Mită. I-am atras atenţia bărbatului. Mă măsoară din cap până în picioare, într-un mod care mă înfioară şi mă scârbeşte, dar ţin fruntea sus şi îi suport privirea. Ştiu că familia Gerling pune preţ pe tinereţe şi pe frumuseţe. Nu sunt eu vreo Ina Gold, dar cel puţin am moştenit picioarele lungi şi părul strălucitor de la mama. Îmbrăcată în alte haine, aş trece uşor drept o fată din Everless.

— Jules!

Tata îşi ia bastonul şi încearcă să se ridice de la masă. În picioare, domneşte deasupra noastră şi pentru o fracţiune de secundă îl văd aşa cum era odinioară – demn şi puternic, capabil să reducă orice Gerling la linişte. Îmi întorc privirea spre masă. Mă doare că trebuie să îl ignor acum, dar nu ştiu cât timp a vândut sau cât i-a mai rămas.

— Sub nicio formă! Îţi interzic să…

— Jos! strigă creditorul vizibil nerăbdător. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau să aud cum se ceartă ţăranii.

Tata se cufundă uşor înapoi în scaun, cuprins de furie şi teamă.

— Vă las să vă rezolvaţi problemele, continuă creditorul, al cărui glas se umple dintr-odată de bunăvoinţă, în timp ce se ridică de la masă. Dacă plănuieşti să mergi în Everless, ne vedem mâine la apus, în târg. Vom vedea dacă eşti potrivită. Dacă nu, voi veni mâine pentru restul de chirie.

— Mulţumesc pentru răbdare, îi răspund eu. Ne vedem mâine.

Ochii lui Papa mă fixează. Creditorul mormăie indiferent. După ce păşeşte pragul, iar uşa se trânteşte în urma lui… se aşterne liniştea.

— Cât timp ţi-a mai rămas?

Întrebarea ţâşneşte din mine fără să mă controlez. Fie nu vrea să mă audă, fie alege să mă ignore. Se uită spre masă şi îşi acoperă tăietura din palmă cu o cârpă.

— Jules…

— Cât timp? insist eu.

— Destul.

Nu îmi dau seama dacă e un răspuns sau o răbufnire. Inspiră adânc.

— Eşti un copil. Ar trebui să te întorci la şcoală.

— Trebuia să îmi fi spus că suntem în urmă cu chiria. Puteam să plătesc eu. Am timp.

— Nu! strigă el şi pentru prima dată vocea îi devine ascuţită. Asta nu se va întâmpla.

— Dar locurile de muncă sunt greu de găsit.

Furia pe care am ignorat-o, nervii pe care nu mi-am permis să îi arăt creditorului mă rod pe dinăuntru.

— Şi ce ne rămâne de făcut? Ce îţi rămâne de făcut? Am nevoie de tine, Papa.

Spre disperarea mea, izbucnesc în plâns.

— Te-ai gândit la asta înainte să îl laşi pe creditor să îţi stoarcă timp?

— Sunt lucruri pe care nu le ştii despre lumea asta, Jules.

Confruntarea l-a epuizat. Se cufundă iar în scaun. Mă

cuprinde un sentiment de vinovăţie. Tocmai a dat o lună, probabil este ostenit.

— Familia Gerling e rea, nemiloasă… oameni conduşi de lăcomie. Băiatul ăla, Liam, ne-ar fi executat înainte să ne fi lăsat să spunem adevărul despre incendiu…

Cuvintele îi sunt prinse într-un căscat, iar pe următoarele le rosteşte atât de încet, încât am impresia că mi le imaginez.

— Nu îi voi lăsa să te aibă.

— Nu mă vor avea. Nici nu mă vor observa, îi spun, încercând să îmi ascund frustrarea din glas. M-am săturat să mă ascund şi să aştept. Şi dacă fac destul timp, pot să mă întorc la şcoală.

— Nu. Nu te vei întoarce în Everless. Îţi interzic.

Cuvintele lui sunt dure asemenea oţelului.

— Papa, te rog! Nimeni nu mă va recunoaşte.

Îmi dau seama cum sună ceea ce zic. Copilăresc, linguşitor. Explozia lui Papa m-a cutremurat. Ştiu că îi urăşte pe Gerling aşa cum îi urăsc şi eu, dar nu merită să îşi stoarcă viaţa doar ca să mă ţină departe de ei. Oare frica a ajuns să pună stăpânire pe gândurile lui chiar atât de tare?

— Încă sunt tatăl tău şi câtă vreme trăieşti sub acest acoperiş, vei face ce îţi spun eu!

Deschid gura ca să îl contrazic, dar un gând îngrozitor îmi traversează mintea.

Nu mă poate opri.

După ce Papa l-a izgonit pe Liam în seara aia, când eu aveam doisprezece ani, a decis să ne îngropăm trecutul. Dacă sătenii ar fi ştiut că fierarul dezonorat al familiei Gerling poposise la ei în sat, asta ar fi ridicat câteva întrebări: De ce renunţase Papa la o poziţie înaltă în schimbul unei vieţi la sat? Mai rău… dacă Liam ne-ar fi găsit iar şi ar fi pus la cale o mică răzbunare? Aşa că Papa a inventat o poveste monotonă, obişnuită. Un fermier şi fiica lui şi-au părăsit meleagurile după ce au fost loviţi de o nenorocire. M-a învăţat cum să mint, ca să nu atragem atenţia nedorită a oamenilor.

Nu îşi dă seama, dar m-a învăţat mult prea bine.

Suspin puternic.

— Amma pleacă în Everless. Poate măcelarul îmi poate da slujba ei.

Privirea lui Papa se înmoaie.

— Poate.

Întinde mâna şi o aşază peste a mea.

— Urăsc faptul că trebuie să munceşti… dar cel puţin suntem împreună.

Îi zâmbesc. Îmi doresc să îi pot spune adevărul. Că ideea de a mă întoarce în Everless mă scârbeşte şi mă îngrozeşte, dar că am să o fac oricum. Îmi zâmbeşte. E vizibil uşurat şi îmi dau seama că nu vede ce e în sufletul meu. Mă ridic, îl sărut pe frunte şi mă duc în bucătărie să pregătesc cina.

Când Papa nu e atent, iau figurina Vrăjitoarei făcută de mama de pe pervaz şi o bag în buzunar. Poate Vrăjitoarea îmi va purta noroc. Poate doar gândindu-mă la mama îmi va da putere.

În zori voi avea nevoie de ambele.

3

Mă aşez în pat înaintea lui Papa. În patul meu de lângă şemineu, ascunsă sub o pătură subţire şi cu ochii închişi, îl aud cum scrijeleşte notiţe în carnet. Ştiu că îşi calculează timpul de parcă verificând şi reverificând numerele brusc va găsi o modalitate prin care să plătească ceea ce nu ne putem permite. Apoi uşa cabanei scârţâie când iese să aducă apă de la fântână. Focul trosneşte când mai pune câte un buştean. În cele din urmă, mă sărută pe frunte şi se retrage în camera lui, suspinând pe drum.

Aştept până adoarme. Apoi mă dau jos din pat cu grijă şi îmi adun lucrurile cât se poate de în linişte. Iau câteva felii de pâine neagră din dulap, cât să îmi ajungă pentru o masă, două. Îmi iau cea mai drăguţă rochie, cu toate că albastrul ei jerpelit va păli în comparaţie cu domnişoarele din Everless. Îmi aranjez cuţitul de vânătoare în teacă, la curea, şi mai împăturesc câteva lucruri în rucsac.

Privirea îmi rămâne fixată pe perete, la un tablou al mamei, făcut de Papa. Adora să deseneze înainte ca vederea să i se înrăutăţească – într-o zi, am găsit pictura ascunsă sub salteaua lui, ca şi cum nu suporta să i se reamintească ce pierdusem. A trebuit să mă rog de el să o agaţe pe perete. Hârtia e îngălbenită şi ondulată de timp, dar asemănarea e izbitoare: o femeie tânără, cu buclele mele cârlionţate şi ochi căprui, care priveşte peste umăr şi râde. Îmi plimb mâna peste conturul mamei. Mă întreb dacă ar fi de acord cu alegerea pe care o fac. Figurina Vrăjitoarei încă se află în buzunarul meu. *Mult noroc,* îmi spun în gând, iar inima mi se opreşte din galopat.

Pe spatele unei foi de hârtie, pe care Papa o lăsase pe masă, îi scriu un mesaj cât se poate de banal: *Am plecat să mă văd cu măcelarul. Mă întorc înainte de apus.*

O aşez deasupra carneţelului său. Sper că nu îşi va da seama de minciună imediat. Dacă îşi va da seama, nu m-ar mira să şchiopăteze până în sat de unul singur, fugărind caleştile familiei Gerling.

Când îşi va da seama ce făcusem… oare cum va reacţiona?

Dacă mă gândesc prea mult la Papa şi la cât de îngrijorat va fi, mă vor lăsa nervii. Aşa că mă încalţ cât de silenţios pot şi îmi iau rucsacul. Voi fi plecată o lună, cel mult două şi îi voi scrie o scrisoare din Everless ca să îl anunţ că totul este în regulă. Când voi reveni acasă, desaga plină de fier-sânge va trebui să îmi spele minciuna.

Îmi fac curaj să plec cu două ore înainte ca soarele să răsară. Aşa estimez după lumină şi mirosul proaspăt al aerului. Merg repede pe măsură ce lumina soarelui se vede dinspre est. E mai răcoare azi decât a fost ieri, iar vântul mă face să tremur. Mirosul de pământ rânced se face simţit prin zăpadă. După puţin timp, Crofton mi se arată cu acoperişurile sale îngrămădite, căptuşite cu paie asemenea ciupercilor aplecate în lumina zorilor. Singurele semne de viaţă sunt câţiva cerşetori care se odihnesc în pragul uşilor. În timp ce privesc, o mână subţire aprinde o lumânare în geamul de deasupra brutăriei. Nu îmi este frică – familia Gerling ne păzeşte de ameninţările din afară, nu de foamete. Dar e straniu.

La câteva străzi de târg încep să aud voci. La colţ se află cea mai mare adunare de fete pe care am văzut-o vreodată. Trebuie să fim mai mult de cincizeci, înghesuite în piaţă, toate aranjate şi îmbrăcate în cele mai bune haine. Pe câteva le cunosc. Uite-o şi pe Amma împreună cu sora ei mai mică, Alia, sobră şi scundă la vârsta de doar doisprezece ani; şi Nora, croitoreasa pe care obişnuiam să o ajut cu nişte corecturi înainte să nu îşi mai permită să mă plătească. Dar sunt multe fete pe care nu le recunosc. Posibil să fi venit de la fermele aflate în apropiere, atrase de oportunitatea de a lucra în Everless.

Răsfiraţi prin mulţime sunt bărbaţi care poartă insigna familiei Gerling. Ţipă, forţându-le pe fete să se aşeze în linie. Simt un gol în stomac când îl recunosc pe unul dintre ei, Ivan Tenburn, fiul comandantului gărzilor din Everless, acum călare pe propriul armăsar, cu propria insignă. În copilărie era nemilos, mereu la degetul mic al lui Liam; toţi

copiii servitorilor se temeau de el. Odată, când tatăl său era plecat, i-a făcut pe băieţii de la grajd să stea în linie, lovindu-i apoi peste genunchi cu biciul de echitaţie. Dacă unul dintre ei scotea vreun sunet, cel de lângă el primea cinci lovituri consecutive. Îi dăduse şi un nume jocului – trosc. Îmi amintesc vânătăile de pe gambele prietenului meu, Tam. Le-a avut săptămâni la rând.

Îmi amintesc şi de vocea lui Roan, care îi poruncea lui Ivan să înceteze.

Teama care curge prin mine este la fel de ascuţită precum lama pumnalului lui Ivan. Au trecut zece ani de atunci, dar modul în care Ivan urlă la fete să se mişte îmi dă de înţeles că nimic nu s-a schimbat.

Mă îndrept spre cealaltă parte a pieţei, unde Amma şi Alia stau înghesuite una într-alta. Amma pare nesigură. Are în spate un rucsac şi e îmbrăcată cu un palton de călătorie. Când mă vede, pe chip îi răsare un zâmbet de uşurare.

— Nu pot să cred!

Mă ia de braţ şi mă trage într-o îmbrăţişare.

— L-ai convins pe tatăl tău să te lase să vii?

— Doar pentru o lună sau două. Asta dacă voi fi aleasă.

— Ei, sunt sigură că va fi mai mult decât mulţumit când te vei întoarce acasă cu fier-sânge în valoare de doi ani.

Încerc să mă las calmată de cuvintele Ammei în timp ce mă trage în rând. Îi simt pulsul discret, dar agitat în palmă.

— Mă bucur că eşti aici. Va fi minunat! Vom fi toate împreună.

De lângă ea, Alia îmi zâmbeşte.

În timp ce ne ocupăm locurile, Ivan şi ceilalţi oameni ai lui Gerling stau de vorbă, murmurând în şoaptă înainte să se întoarcă spre fete. Din spatele lor intră în piaţă două căruţe de fân, conduse de nişte băieţi nu mai mari de doisprezece ani, şi se opresc brusc. Între timp, Ivan şi oamenii lui merg de-a lungul rândului, examinându-le ochii şi braţele fetelor, învârtindu-le ca pe un titirez.

— Ce se petrece? îi şoptesc Ammei, dar ea nu face decât

să-şi mişte puţin capul.

Neliniştea îmi pătrunde în stomac. Am auzit că Lordului Gerling îi place ca servitoarele sale să fie tinere şi frumoase, dar nu m-am aşteptat să fie tratate astfel. Să fie mânate precum vitele şi verificate precum caii la dinţi şi picioare. Sunt tentată să fug, dar nu pot să mă mişc.

Într-un capăt al rândului, un bărbat se uită cu atenţie la o fată cu obraji rotunzi şi păr creţ, pe care nu o recunosc. Se încruntă şi dă din cap, în semn de dezaprobare. Ea începe să îi vorbească, dar bărbatul o ignoră şi trece mai departe la următoarea din rând, o fată slabă, care nu are mai mult de douăzeci de ani. Îi zâmbeşte lacom şi îi şopteşte câteva cuvinte. Fata se înroşeşte şi rupe rândul, îndreptându-se spre căruţa cu fân.

Evaluarea continuă. Aproximativ un sfert din fete sunt trimise la căruţă, iar restul sunt respinse. Fiecare privire pofticioasă a oamenilor lui Gerling îmi provoacă scârbă, modul în care suntem obligate să ne ridicăm fustele ca să ne arătăm pulpele, dar dacă vreau să îmi câştig locul în Everless, nu pot să spun nimic. Amma s-a albit ca zăpada aşternută la marginea pieţei. O strâng uşor de mână, încercând să o liniştesc atât pe ea, cât şi pe mine.

Cinci fete distanţă de noi. Trei. Apoi una. Îmi muşc limba în momentul în care unul dintre ei ajunge în faţa mea, sperând ca dezgustul să nu mi se citească pe faţă. Mă bucur că nu este Ivan. Îmi zâmbeşte şi e atât de aproape că îi pot simţi respiraţia puturoasă. Spre groaza mea, mă apucă de bărbie şi se apropie. Mă smucesc – nu mă pot stăpâni. Bărbatul rânjeşte şi coboară spre sânii mei.

Reflexele preiau controlul şi observ cum totul încetineşte din nou, ca şi cum am fi suspendaţi în miere. Se întâmplă iar, timpul stagnează. Nici aerul nu mai mişcă şi nimeni nu pare să observe asta. Rânjetul bărbatului i-a rămas fixat pe faţă. Reacţia Ammei oripilată, un suspin oprit la jumătate. Mă întind către pumnalul de la curea şi îl aduc în faţa mea, doar ca să îl opresc.

Apoi, bâzâitul din urechi se opreşte brusc şi lucrurile revin la normal.

Şi eu şi omul lui Gerling ne uităm în jos, şocaţi de linia fină de sânge care îi traversează stomacul imens, de picăturile de sânge care se adună în vârful pumnalului meu, murdărindu-i uniforma. Abia dacă l-am zgâriat, dar totuşi! Mă umplu de panică în momentul în care îmi dau seama ce-am făcut.

Se instalează o linişte morbidă în timp ce mă priveşte, apoi ceilalţi bărbaţi bufnesc în râs. Faţa bărbatului ia o culoare de roşu nervos.

— Târfă mică! se răţoieşte el, acoperindu-şi zgârietura cu o batistă. Am să îţi storc zece ani…

Las jos pumnalul. Faţa îmi este udată de lacrimi şi încep să mă îndepărtez de el. Proastă, atât de proastă. Un impuls de moment şi am irosit singura şansă de a ajunge în Everless.

Dar apoi…

— Stai puţin, Bosley!

Ivan, cu mantia lui fluturând în vânt, apare în spatele bărbatului şi ne priveşte de sus. Gura îi zvâcneşte şi eu îngheţ… dacă m-a recunoscut?

Apoi realizez că sunetul care iese din gura lui nu e furie, ci râs. Zâmbetul lui e gros, evident.

— Îmi place de fata asta! spune chicotind. Gândeşte rapid şi ştie să aibă grijă de ea. E o minune că nu te-a tăiat ca pe porc.

Câţiva alţi bărbaţi încep să râdă şi ei, iar cel care a încercat să mă pipăie îmi aruncă o privire plină de ură, dar nu comentează.

Îşi întoarce atenţia către Amma.

— Nu mergi nicăieri cu cicatricea aia, îi spune cu răutate.

Amma clipeşte şocată.

— Voi munci din greu! îl imploră ea. Jur!

Mă priveşte disperată.

— Nu ducem lipsă de fete muncitoare, ci de feţe frumuşele. Acasă cu tine!

Lacrimile îi inundă ochii Ammei.

— Vă implor, domnule…

Dar rugămintea ei este ignorată, bărbatul a trecut deja mai departe, către Alia, care tremură lângă sora ei mai mare.

Îmi dau seama destul de târziu că Ivan încă mă priveşte. Dar acum nu mai zâmbeşte. Picioarele mi se încordează şi sunt gata să fug.

— Ce mai aştepţi? În căruţă cu tine.

Mă uit la Amma panicată. Nici nu mă gândisem la posibilitatea să plec fără ea.

— Domnule, vă rog! Este cea mai bună prietenă a mea. Vă rog, lăsaţi-o să vină!

Cu colţul ochiului văd că bărbatul i-a făcut Aliei semn să meargă înspre căruţă.

— Nu m-ar interesa nici dacă ar fi vorba de maică-ta, îmi spune Ivan în şoaptă. Rămâne aici. Vrei să rămâi şi tu cu ea?

— Du-te! îmi spune Amma, printre lacrimi.

Chiar dacă îi simt privirea pătrunzătoare a lui Ivan, o apuc de mână şi o trag lângă mine.

— Ai grijă de sora mea, îmi spune ea uşor.

Când vede că nu îi dau drumul din îmbrăţişare, mă împinge uşor pe umăr.

— Du-te!

O ascult, uşor ameţită, încasând cu greu privirile mulţimii. Mă caţăr în căruţă şi mă aşez printre celelalte fete alese, toate tinere şi frumoase, dar tăcute şi uimite, în timp ce privim spre cele care au fost respinse. Rândurile deja s-au rupt, iar fetele care nu au fost alese au plecat deja spre casă prin ceaţa densă a dimineţii. Abia când se mai ridică ceaţa îl observ pe creditorul care venise la noi aseară ca să încaseze chiria. Îl privesc lung până mă recunoaşte. Îmi face un scurt semn din cap, un fel de pecete pe înţelegerea noastră. Va veni la noi când eu voi reveni acasă. Suspin şi murmur o rugăciune către Vrăjitoare.

Ai grijă de tata.

Şi: *Să mă ierte.*

Bărbaţii merg printre fetele rămase. Nora, în vârstă de

treizeci de ani, este trimisă acasă în batjocură. Mica Alia este deja în căruţă. Brusc, îmi amintesc că atunci când eram copil l-am întrebat pe tata de ce sunt atât de mulţi copii în Everless. *Muncesc mai mult, pentru mai puţin,* mi-a răspuns cu vocea sa fragilă. *Nu au unde altundeva să se ducă.*

Când bărbaţii au terminat, aproape douăzeci de fete stau înghesuite în două căruţe. Mi-am câştigat locul în Everlesss, dar nu mă simt favorizată în niciun fel. Mă simt ca şi cum Amma a câştigat jocul ăsta, chiar dacă nu ştie asta încă.

Dar e prea târziu să dau înapoi. Căruţa porneşte la drum cu o smucitură. Se simte un miros slab de bălegar. Suntem douăsprezece înăuntru, înghesuite umăr la umăr pe baloturi de fân. Îmi pun mâna peste Alia care plânge în linişte, privind spre satul pe care îl lăsăm în urmă. Pe cealaltă parte e o femeie, Ingrid, de la o fermă aflată la câţiva kilometri de a noastră. Pare hotărâtă să rămână binedispusă în ciuda selecţiei dezgustătoare de dimineaţă şi a vântului care ne taie feţele în timp ce înaintăm pe drumul neasfaltat.

— Am auzit că Everless e vechi de cinci sute de ani, ciripeşte ea în timp ce satul se pierde în urma noastră.

Refuz să îl privesc cum dispare. Îmi e teamă că dacă o fac, o să sar din căruţă şi o să alerg spre casă.

— Imaginaţi-vă! Cred că sunt mai puţini vrăjitori care ţin zidurile în picioare cu vrăji.

Nu au nevoie de magie ca să-şi protejeze zidurile, pentru că banii pot face asta la fel de uşor, dar nu am niciun chef să particip la speculaţiile pline de entuziasm ale fetei, aşa că îmi întorc privirea spre dealurile verzi, diforme ale Semperei. Când Papa se afla într-o stare mai bună, obişnuia să împrumute un armăsar de la un prieten şi să mă lase să-l călăresc în afara satului. Spunea că ar trebui să ne cunoaştem meleagurile şi mă gândesc dacă plănuia să plecăm din Crofton într-o zi, în caz că am fi atras iar atenţia familiei Gerling.

În afară de Ingrid, nimeni nu spune multe. Simt

anxietatea celorlalte fete atunci când câmpiile sunt înlocuite de păduri cu pini uriaşi şi bătrâni, care tronează peste noi. Pădurea este deţinută de familia Gerling, dar nici ei nu vânează aici. Pădurile astea sunt înspăimântătoare, chiar mai vechi decât cea prin care m-am aventurat ieri, dar mult mai întunecate.

— Calla a spus că sunt zâne în pădurile astea, spune Alia într-un final.

Face ochii mari. Asemenea majorităţii din Crofton, nu s-a aventurat niciodată cu mai mult de trei mile de graniţă, exceptând călătoria pe care mama ei a făcut-o ca să o salveze.

— Sunt, într-adevăr! se aude o fată din faţa noastră. Te vor ademeni cu frumuseţea lor, iar apoi îţi vor bea timpul din vene.

Ne tachinează, evident, dar simt o oarecare încordare în glasul ei.

— E adevărat! adaugă o altă fată, care şi-a încreţit singură părul. I s-a întâmplat mătuşii mele. Într-o zi s-a pierdut în pădure şi s-a trezit femeie bătrână.

— Mai mult ca sigur v-a minţit şi nu v-a spus că şi-a vândut timpul! murmură cineva.

— Zânele nu sunt cel mai rău lucru.

Fata asta are o piele închisă la culoare şi nişte ochi de un albastru-aprins. Ea a fost prima care a fost aleasă.

— Asta e pădurea în care hoinăreşte Alchimistul. Încă poartă cu el, într-o pungă de hârtie, inima Vrăjitoarei.

— Nu e adevărat, i-a mâncat inima! o corectează Ingrid.

— Ei bine, spune cealaltă fată, dându-şi ochii peste cap, îţi va lua şi ţie anii dacă te aventurezi printre copaci. Nici Vrăjitoarea nu te va mai putea salva.

Alia tresare speriată.

— De ce? De ce ia inimi?

— Îi urăşte pe oameni, aşa că le ia timpul din inimă şi îl oferă copacilor! continuă altă fată.

— Terminaţi cu prostiile astea! le întrerupe alta.

Între timp, buzele Aliei tremură, aşa că mă apropii de ea.

— Nu le asculta! îi şoptesc eu. Astea sunt doar mituri. Nu are de ce să te sperie pădurea.

Mă ridic fără să îmi termin gândul. Nu ştiu despre Alchimist, dar monştrii pe care îi va cunoaşte în Everless sunt mai răi decât orice zână.

Apoi, pădurea se termină brusc şi ne trezim în Laista, un oraş mic, dar prosper, aflat în afara zidurilor Everlessului, unde nicio clădire nu are voie să fie mai înaltă de un etaj. Îmi amintesc cum Papa mi-a spus că strămoşii Gerling au doborât copacii şi au uniformizat câmpia pe distanţe de mile întregi de jur împrejurul Everlessului, astfel încât oamenii care lucrează pe parapeţi să poată zări pe oricine se apropie. Observăm zidurile de piatră, fiecare păzit de vreo zece gărzi. De la distanţa aceasta, ele seamănă cu nişte figurine.

Instinctiv, mă aşez brusc înapoi la locul meu, în timp ce înaintăm spre porţi pe străzile înguste ale Laistei. Când suntem suficient de aproape, una din gărzile aflate în vârful zidului ne opreşte cu un strigăt.

Lumea a amuţit, nu mişcă nimeni, exceptând inima mea care bate alarmată. Lângă mine, Alia a rămas cu gura deschisă, cu o şuviţă de păr prinsă sub buza ei inferioară. Gărzile de pe zid nu schiţează niciun gest. Am senzaţia că totul o să dispară, totul într-o singură clipă.

Un scârţâit violent. Plăcile enorme de metal şi lemn, întărite cu fier, se pun în mişcare şi căruţa noastră înaintează din nou.

O umbră trece pe deasupra noastră şi suntem înăuntru.

4

Everless este ca un hăţiş de turnuri şi palisade, cu ferestre al căror geam pare îngheţat şi balcoane decorate cu steaguri verzi şi aurite. O stradă plină de copaci atent îngrijiţi taie în jumătate întreaga proprietate. La un capăt, poteca este înfundată de porţile pe care am intrat şi, cu toate că nu se vede din locul în care suntem acum, ştiu că la celălalt capăt se află un lac mărginit de pereţii Everlessului şi înnegrit de gheaţa de demult şi de umbre.

În ciuda naturii mele, priveliştea mă fascinează – gazonul acoperit de o plapumă subţire de zăpadă, copacii goi şi tremurând. Everlessul îmi plăcea cel mai mult vara, când florile erau împrăştiate peste tot, iar grădinarii obişnuiau să-i cheme pe copiii servitorilor să culeagă păpădiile care stricau imaginea gazonului de smarald. Dar lumina palidă a iernii face domeniul şi mai cuceritor, ca şi cum ar fi sculptat în argint şi cristal.

Odată ce am coborât toţi din căruţe şi stăm tremurând în curte, un valet mai în vârstă, cu o faţă moleşită, ne conduce prin coridorul îngust al servitorilor. Îmi ţin capul jos, iar inima îmi bate cu putere. Mă tem că în orice moment voi fi recunoscută de cineva, dar servitorii abia dacă ne privesc.

Trecem printr-un coridor înclinat pe care nu îl recunosc şi suntem conduşi prin reţeaua labirintică a camerelor şi holurilor servitorilor. Brusc, îmi amintesc: Roan descoperise că dacă îţi lipeai urechea de unul dintre aceşti pereţi, îi puteai auzi pe nobilii care vorbeau pe coridorul de mai sus. Majoritatea discuţiilor pe care le auzeam erau obositoare şi aparţineau aristocraţilor vârstnici care se amuzau între ei, bârfind despre diferite relaţii sau comparându-şi investiţiile. Noi eram prea mici ca să le înţelegem conversaţiile. Jonglau cu vânzările, achiziţiile şi schimburile de secole la fel cum eu şi Papa jucam cărţi pe bomboane. Uneori, Roan îmi vorbea prin perete atunci când nu avea voie să coboare în coridorul servitorilor, la

joacă. Chiar şi atunci sunetul vocii şi al râsului său îmi făceau inima să bată mai repede.

Acum, cu toate că holurile sunt pline de servitori, mergem în linişte. Îmi imaginez că toată lumea munceşte din greu, pregătind castelul pentru vizita Reginei şi pentru nunta lui Roan. Sau, poate Everless s-a schimbat, iar cheful de bârfă şi râsete a dispărut.

Ajungem în bucătărie, un spaţiu uriaş de trei ori mai mare decât cabana mea din Crofton, unde e plin de servitori şi conversaţii urlate în accente diferite, dar care se armonizează ca o melodie. Ca şi Sempera, Everless găzduieşte oameni ale căror rădăcini se află în alte tărâmuri. După ascensiunea la tron, Regina, văzându-se nevoită să conducă un imperiu vulnerabil, a oferit câte o sută de ani fiecărei persoane dornice de a se stabili pe veci în Sempera, dar a închis graniţele călătorilor şi comercianţilor. Oamenii puteau intra, dar nimeni nu putea pleca.

Într-un castron imens, câţiva servitori tineri încearcă să taie un cotlet de vită. Gândul îmi zboară la Amma şi tresar. Ani întregi am văzut-o cum curăţa carne. În comparaţie cu ea, aceşti servitori sunt lenţi. În ritmul acesta, carnea se va strica până o vor termina de curăţat.

Când mă îndepărtez de grup şi mă apropii de ei, cu gândul să îi ajut, unul din băieţi se răsteşte la mine:

— Caută-ţi altceva de făcut!

Când mă întorc, observ o linie subţire, albă care îi străbate palma. E o cicatrice de la vânzarea de timp. Oare fier-sângele pe care îl câştigă e pentru el sau pentru altcineva?

O masă întreagă de lemn este ocupată de tineri servitori aşezaţi în linie, care taie munţi întregi de legume şi, la altă masă, acoperită cu un strat fin de făină, alţi servitori frământă, bat şi modelează aluatul. Două sobe masive scapă flăcări în încăpere şi zeci de tigăi fierb, prăjesc şi stropesc, umplând camera cu aburi parfumaţi. Mireasma îmi provoacă ameţeli. Nu am mâncat nimic în afară de bucata de pâine pe care am luat-o din dulap dimineaţă.

O fată înaltă, splendidă, cu multe bucle şi îmbrăcată în culorile familiei Gerling, intră în bucătărie cu o tavă de argint, pe care o aşază pe o tejghea de lemn. Instantaneu, servitorii din bucătărie îmbrăcaţi în haine maro o încarcă cu farfurii pline de produse de patiserie viu colorate, un ceainic mic de bronz şi tacâmuri în care erau sculptate tot felul de ornamente. În timp ce aşteaptă, fata scoate un şnur din masă şi începe să-şi împletească discret părul.

— Lordul Gerling m-a tras deoparte azi-dimineaţă, spune ea cu ochii luminoşi.

Are mâinile pline de pistrui.

— Vrea să o aştept pe Regină, când va sosi. Lady Versissa este şi dumneaei de acord.

O altă fată pufneşte.

— Ştim cu toţii de ce, spune ea, încercând să nu plângă din cauza cepei pe care o taie.

O femeie cu păr argintiu, îmbrăcată cu un superb şorţ brodat, trece repede prin bucătărie şi mai mulţi servitori merg grăbiţi în urma ei, ca nişte răţuşte care îşi urmează mama.

— Addie, i se adresează ea fetei înalte şi cu părul creţ. Încă o serveşti pe Lady Gerling, nu pe Regină.

Addie ridică rapid tava.

— Acum treci la treabă!

Femeia mai în vârstă pare cunoscută. Faţa ei stârneşte o senzaţie de căldură şi siguranţă, dar nu îmi pot aminti numele ei. O întâmpină pe fiecare fată venită în Everless cu câteva întrebări aspre, apoi le îndrumă înspre un post.

Când ajunge la mine, se opreşte. Pentru o clipă, se încruntă. Şi ea mă recunoaşte? Dar apoi clipeşte, o dată, de două ori şi scurta privire de îndoială dispare.

— Numele tău? mă întreabă.

Mă gândesc că ar trebui să dau un nume fals, dar îmi amintesc prima regulă a minciunilor pe care am învăţat-o de la Papa: spune adevărul cât de des poţi.

— Jules, îi răspund.

E un nume destul de comun.

— Din Crofton.

— Jules, repetă doamna după mine. Ai mai lucrat până acum în serviciul altcuiva? Am nevoie de cineva care să servească lorzi şi domnişoare fără tam-tam. Şi pentru binele stăpânei, am nevoie de o fată care nu se va emoţiona şi nu-şi va scăpa tava.

În spatele ei, una dintre servitoare roşeşte până la urechi. Pare genul emotiv, cu siguranţă şi genul care scapă o tavă.

Dau din cap că nu. Când încruntarea încetează, adaug:

— Dar învăţ repede. Nu sunt uşor de speriat.

Mă pregătesc pentru mai multe întrebări. În schimb, femeia îmi aruncă o ultimă privire şi dă din cap aprobator.

— Să vedem ce poţi, Jules din Crofton.

Şi cu o arcuire a sprâncenei, se întoarce şi pleacă.

Ca un copil din Everless, am trăit cu Papa în trei camere din coliba fierarilor. Precum doamnele însoţitoare, majordomii şi sub-majordomii, şi noi aveam propriile noastre camere. Erau mici, dar erau ale noastre şi le puteam umple cu bucăţi mici de metal şi cu miros de fum.

Acum îmi dau seama că eram norocoase. Dormitorul servitoarelor era un hol lung cu paturile îngrămădite ca într-un fagure. Am impresia că sunt cel puţin două sute. Sunt atât de apropiate unul de altul, că dacă ne-am întinde, ne-am putea atinge palmele foarte uşor.

Mă bucură faptul că am avut dreptate. Nimeni nu pare să mă recunoască, nici măcar servitorii pe care mi-i amintesc din zilele bune. Zece ani de înfometare şi frig m-au întărit, mi-au şters orice urmă de blândeţe, aşa că mă îndoiesc că cineva m-ar recunoaşte ca fiind fiica fierarului. Poate doar dacă Papa ar fi fost lângă mine, cu zece ani mai tânăr şi îmbrăcat cu şorţul său. Nimeni nu are timp să mă studieze şi mă bucur că mă pot pierde în adunătura de noi servitori care au poposit în Everless pentru nuntă. După ce mă aşez calmă pe unul din paturile înguste şi mă îmbrac cu o simplă uniformă de bucătărie, mă grăbesc să cobor la parter.

Bucătarul-şef, îmbrăcat într-un şorţ brodat, Lora,

vorbeşte repede, îmbinând instrucţiunile cu introducerile. Merge de parcă ar face slalom printre valurile invizibile ale oceanului. Piciorul stâng îi este tăiat de la genunchi. Poartă o proteză de lemn, sculptată şi vopsită cu meticulozitate, şi este încălţată cu nişte pantofi roşii, pătaţi de diferite ingrediente din bucătărie. Născută într-un sat din sud, a venit în Everless pe vremea când era mică, sperând că va economisi destul timp cât să poată trăi mai mult decât cei treizeci de ani ai părinţilor ei. Cu toate că se vede că nu îi adoră pe membrii familiei Gerling, a făcut tot ce a putut pentru a-i sluji.

Ne explică pentru a treia oară regulile de întâmpinare a Reginei – nu vorbeşti decât dacă ţi se adresează, privirea în podea şi nu o atingeţi sub nicio formă –, apoi se opreşte brusc şi scoate un cloncănit.

— Arăţi de parcă abia te mai ţii pe picioare.

Rupe o bucată de chiflă şi ia un măr din grămada de pe masă.

— Ia şi mănâncă, îmi spune cu blândeţe. Apoi du-le ce a mai rămas şi băieţilor de la grajduri. Te descurci să ajungi acolo?

Aprob cu o mişcare de cap, încercând să ţin piept amintirilor. Mirosul cailor, fânul umed, râsul lui Roan în timp ce alerga printre staluri provocându-mă să îl prind, ştiind foarte bine că abia puteam să îi ating mantia de catifea care-i flutura la capete.

— Foarte bine.

Apoi îmi mângâie obrazul.

Înfulec bucata de pâine acolo, fără să mă mai deranjez să iau un loc la masă. În continuare, nou-venitele sunt sortate, iar numărul lor pare infinit. Sunt alese să fie croitorese, spălătorese, cameriste, întru primirea sutelor de musafiri care vor începe să sosească pentru nuntă. Addie a revenit în bucătărie ca să le împartă sarcinile. Cele mai frumoase fete sunt alese să fie domnişoare însoţitoare pentru nobili.

Când termin de curăţat mărul, iau tava şi îmi croiesc drum afară din bucătărie. Totul pare şi mai mic şi mai

ciudat decât îmi amintesc şi am impresia că nu sunt cu adevărat în Everless şi că totul este doar un vis bizar. Acolo. Mă ascundeam în spatele raclei şi aruncam cu măsline pe hol în încercarea de a-l face pe Girold, cel mai vechi majordom, să se împiedice. Acolo. Unde mi-am gravat iniţialele în piatră, împreună cu Roan, atunci când ne-am ascuns de Liam într-o după-amiază, pentru că mă făcea în toate felurile. Cineva a încercat să şlefuiască locul, dar tot pot să disting, destul de greu, literele.

Le ating şi zâmbesc, apoi îmi continui drumul. Toţi acei ani şi toate acele amintiri plăcute au fost la fel de şlefuite ca acea piatră. Acum nu sunt decât nişte urme.

Totuşi, îmi lipesc urechea pe peretele din coridorul servitorilor pentru o clipă, încercând să disting vocea lui Roan Gerling.

După colţ, mă intersectez cu un băiat care nu pare că are mai mult de nouă ani şi care duce o tavă de argint, nu de tablă, încărcată cu carne, prăjituri şi un ceainic de porţelan. Stă pe trepte şi pare că e gata să izbucnească în plâns.

— Te-ai pierdut? îl întreb fără să gândesc.

Băiatul tresare, aproape vărsând tava, şi se relaxează când vede cine sunt.

— Lady Sida nu lasă pe nimeni să o vadă, exceptând-o pe Harlowe. Dar Harlowe e acasă acum, aşteptând să nască, aşa că e rândul meu să îi duc tava. Dar nu îi plac băieţii. Thom spune că îmi va mânca urechile.

Tremură şi îşi lasă privirea în podea.

Harlowe presupun că este servitoarea lui Lady Sida. Îmi las auzul să călătorească prin coridorul întunecat şi îngust din spatele băiatului şi îmi dau seama unde ar trebui să meargă. Nobilii au o tradiţie: cel mai vârstnic dintre ei trăieşte în cel mai înalt loc din castel. Lady Sida a avut poziţia asta dinainte să se fi născut. Nimeni nu ştie care e vârsta ei exactă, dar copiii, atât cei din familia Gerling, cât şi cei ai servitorilor, murmură cum că ar avea peste trei sute de ani. Numai gândul la ea îmi face pielea de găină. Mai are puţin şi atinge limita de vârstă la care inima poate

trăi cu fier-sânge, cu excepţia Reginei, despre a cărei viaţă lungă a fost un dar de la Vrăjitoare, înainte ca aceasta să dispară. Când fier-sângele s-a răspândit acum cinci secole, invadatori din toate colţurile lumii au venit ca să cucerească ceea ce atunci părea a fi un cadou incredibil. Regina, pe atunci doar un tânăr general înzestrat, a condus Semperanul către victorie.

Ce a văzut Lady Sida în cele trei secole de viaţă? O curiozitate morbidă mă acaparează. Mă ghemuiesc în faţa băiatului.

— Asta trebuie să ajungă la grajduri, îi spun în timp ce aşez tava pe trepte. Vrei să facem schimb?

Clipeşte.

— Nu îţi este frică?

Când eram mică, de fiecare dată când mă temeam de ceva, Papa îmi distrăgea atenţia cu o glumă sau cu o poveste până uitam de frică. Nu am avut niciodată talentul ăsta, dar am întins mâna către băiat.

— Eu sunt Jules. Pe tine cum te cheamă?

— Hinton.

Îmi strânge mâna şi mă priveşte îndoielnic.

— Să nu îţi fie frică de cei mai în vârstă, sunt inofensivi, îi spun, deşi mi-a fost şi încă îmi este şi mie frică de ei.

Puţini membri ai familiei Gerling par mai bătrâni de patruzeci de ani, dar mulţi dintre ei au trecut de pragul de o sută patruzeci. Nu îţi dai seama doar privindu-i, doar dacă te apropii destul de mult încât să observi venele albastre care le pulsează pe sub piele sau remarci modul în care pierd firul poveştii în plină discuţie. Şi când cineva trăieşte secole întregi, precum Lady Sida, se spune că devii inuman. E un zvon pertinent, de vreme ce nimeni nu are cum să fie sigur de asta.

— Dar pot să duc eu tava pentru tine, dacă vrei.

— Mulţumesc frumos.

Faţa băiatului se luminează. Până apuc să îi ridic tava, dispare.

Urc scările în întuneric, încercând să îmi opresc mâinile din tremurat. Lady Sida nu este rudă de sânge cu familia

Gerling, ci a obţinut această titulatură prin căsătorie. Servitorii mai în vârstă spun că mama ei a fost o vrăjitoare şi că soţul ei a adus-o în Everless ca să studieze secretele timpului. Copil fiind, am văzut-o doar de la distanţă, când cobora din turnul său în zilele de sărbătoare. Lady Sida a cerut întotdeauna mâncăruri bizare, complicate şi de modă veche. Vin de miere, petale de trandafir zaharisite, păsări cântătoare fripte. Şi dacă nu îi faci pe plac, zvonurile spun că îţi poate fura un an din sânge doar cu o privire.

În capul scărilor e o uşă de lemn pe care este sculptată o stea cu cinci colţuri, simbolul unui secol aşa cum luna este simbolul unei luni, iar soarele, al unui an. Ridic ciocănelul de alamă şi acesta loveşte centrul stelei.

Pentru un moment, e linişte.

— Intră! spune o voce atât de blând, încât abia dacă o pot auzi.

Deschid uşa cu umărul şi păşesc înăuntru, ţinând tava asemenea unui scut.

Camera e uriaşă şi întunecoasă, luminată doar de focul slab din vatră şi de lumina slabă care pătrunde pe geam. E aglomerată de fotolii de catifea şi perne de mătase, biblioteci îndoite de volume căptuşite cu piele şi, în semn de opulenţă, o măsuţă plină de bijuterii şi piepteni de argint. Dar multe sunt acoperite de un strat gros de praf, ca şi cum nu le-a permis servitorilor să atingă nimic.

— Adu tava!

Femeia în vârstă e scăldată în lumina ferestrei prin care priveşte peluza acoperită de zăpadă a Everlessului. E înaltă, elegantă, dar fără vlagă. Pielea îi este mată şi subţire din cauza vârstei, iar părul lung, care odată a fost negru, este acum alb ca osul. Ochii îi sunt de culoarea ceaiului diluat. E îmbrăcată cu o rochie dreaptă, ca acelea pe care nimeni nu le-a mai purtat de sute de ani, cu dantele bufante la gât şi încheieturi şi mă întreb dacă ştie care e moda acum sau dacă pur şi simplu nu o mai interesează.

— Nu eşti Harlowe, îmi spune.

Vocea ei este aspră, asemenea lânei învechite. Dar e

ascuţită.

— Ce s-a întâmplat cu Harlowe?

— Harlowe a plecat acasă pentru că aşteaptă un copil.

Mă apropii cu grijă, evitând pernele aruncate pe jos.

Mă examinează fără să îmi vorbească, cu mâinile adunate în poală. Poate că şi-a petrecut întreaga zi privind pe fereastră. Furia mă înghionteşte. A trăit mai mult decât jumătate de Crofton adunat – ani plătiţi pe taxele înaintate de creditori, precum cel care l-a sângerat pe tata ieri – şi aşa alege să îi cheltuiască? Uitându-se pe fereastră la pajiştea îngheţată a Everlessului?

— E de muşeţel?

Priveşte spre carafa de ceai aşezată pe tavă.

— Harlowe ştie că nu îl beau. Muşeţelul aduce ghinion, să ştii.

Nu am nici cea mai vagă idee.

— Nu, doamnă. L-am făcut special pentru dumneavoastră.

Falca i se mişcă, ca şi cum ar mesteca înainte de a vorbi.

— Ce veşti aduci?

— Veşti, doamnă?

— Fată inutilă!

Scuipă, fluturându-şi mâna de parcă ar fi alungat o muscă.

— Cât mai durează până la sosirea Reginei?

— Două zile, doamnă.

Îi răspund, după ce am auzit discuţiile disperate ale personalului legate de data nunţii. O lună pentru ca Regina şi Lady Gold să poată face aranjamentele pentru nuntă, urmând ca Roan să se căsătorească în toiul primăverii. Îmi reamintesc că nu am nimic să-i reproşez lui Roan.

— Şi fata? Fata lui Roan?

— Va sosi cu Regina.

Fata lui Roan. Pieptul mi se încordează când aud cuvintele astea. Simt cum îmi arde faţa, dar sper ca Lady Sida să nu observe.

— Niciunul dintre ceilalţi copii adoptaţi de Maiestatea Sa nu a trăit destul de mult ca să revendice tronul, aşa-i?

De ce crede Roan că asta e mai diferită? murmură, întorcându-şi iar faţa spre fereastră.

Pentru o clipă ezit, neştiind dacă ar trebui să îi ignor murmurul sau să îi răspund. E adevărat că Regina a mai adoptat. Potrivit scrierilor istorice, un copil a fost răpus de ciuma care a lovit acum multe decenii. Altul, într-un atac la palat. Altul, prin înec. Toţi înainte ca eu să mă nasc. Nu îmi pasă foarte mult de descendenţa regală sau de orice are legătură cu palatul – Papa spune mereu că istoria şi poveştile nu pot cumpăra o pâine –, dar cuvintele acuzatoare ale celui mai bătrân membru al familiei Gerling îmi stârnesc interesul: Regina nu va muri niciodată şi nu va ceda niciodată tronul. Simţindu-mă curajoasă, îi spun:

— Dar Regina a numit-o pe Ina moştenitoarea ei, doamna mea.

Lady Sida îşi îngustează privirea şi un zâmbet îşi face loc printre trăsături.

— Eu cred că le mănâncă inimile ca să rămână veşnic tânără.

Cuvintele ei rămân în aer. Regina nu îmi trezeşte niciun sentiment aparte, dar aceste acuzaţii îmi provoacă mâncărimi, ca şi cum aş anticipa o lovitură. Miroase a nebunie, deşi Lady Sida nu pare nebună – e în vârstă, dar vocea ei e fermă şi mintea ei, intactă. Mă tachinează. Hinton a avut motive să se teamă. Pun rapid tava pe noptiera de lângă ea şi aştept să fiu gonită.

Dar apoi face ceva care mă cutremură.

Scoate ceva sclipitor din buzunarul de lângă piept. Îmi ia un moment ca să realizez că este o monedă în valoare de un an, latră cât palma mea şi de un aur sclipitor. Un an de viaţă. E nevoie de toate forţele mele ca să nu i-o smucesc din palma ei firavă şi să fug înspre coliba lui Papa.

Mă întreb cât de departe pot ajunge până când Ivan m-ar prinde.

— Amestecă asta în ceai, îmi spune nerăbdătoare. Repede, până nu se răceşte.

Ezit, dar, cu toate acestea, întind mâna. Îmi tremură tot corpul când ating moneda – pulsul din degetele mele îmi

dă senzaţia că e din cauza monedei, a întregii vieţi pe care acest mic obiect mi-o poate da. Pe care i-o poate da lui Papa.

Toată viaţa plătită de altcineva.

Dar moneda, atât de grea şi stabilă în palma mea, se dizolvă precum mierea atunci când o pun în ceaşca de ceai. Lady Sida îşi apropie buzele bătrâne de ceaşcă şi ia o înghiţitură lungă şi tihnită. Nu cred că îmi imaginez culoarea care înfloreşte în obrajii ei.

Nemaiavând răbdare să fiu gonită, fac o reverenţă înainte să ies din cameră, tulburată de cum i se mişcă gâtul când anul îi intră în sânge. Acum, mai mult ca niciodată, bătăile inimii mele la auzul numelui lui Roan îmi pare a fi o trădare – faţă de mine, faţă de Crofton, faţă de Papa. Cum pot să mai am sentimente faţă de Roan, care provine dintr-o familie care echivalează un an de viaţă cu un cub de zahăr? Familie care a distrus-o pe a mea şi încă multe altele?

5

În momentul în care m-am aşezat în pat în seara aceea, eram complet epuizată. Dar de fiecare dată când îmi închid ochii, îi văd chipul palid al lui Lady Sida, iar cuvintele ei ciudate mă ţin trează. Unii sunt destul de nesăbuiţi încât să şoptească tot felul de lucruri despre Regină, mereu pe furiş, dar nu m-am aşteptat la acelaşi lucru de la un Gerling.

Şi totuşi… cuvintele lui Lady Sida nu par atât de absurde, acum că îmi tot răsună în minte. Şi când mă gândesc că i-a fost dăruită viaţa de însuşi Vrăjitoarea, mi se pare, şi mai absurd. Nu mi-a păsat niciodată destul de Regină încât să mă gândesc la ea, nu când eu şi Papa eram atât de preocupaţi cu supravieţuirea, dar…

— Jules, îmi şopteşte o voce.

Alia stă cocoţată pe marginea patului ei suprapus, care e la câteva paturi distanţă de al meu. Chiar şi în întuneric, îi pot vedea ochii plini de spaimă, deşi pare destul de obosită după o zi la spălătorie, unde a fost trimisă.

— Un băiat mi-a spus că Alchimistul *chiar* umblă prin pădurea asta. Că obişnuieşte să trăiască acolo. A spus…

Dar colega ei de dedesubt, o croitoreasă mai în vârstă, o linişteşte blând.

— Draga mea, dacă ţi-aş spune povestea reală, te-ai linişti şi m-ai lăsa să mă odihnesc?

Femeia are un ton uşor maliţios, dar nu răutăcios întru totul. Alia dă din cap în semn de aprobare. Femeia îi zâmbeşte şi îmi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Nimeni nu ştie de unde au venit, doi copii care cutreierau Sempera împreună, înainte de fier-sânge, niciodată separaţi şi niciodată maturizându-se. Alchimistul a transformat pământul în plumb şi plumbul în aur. Vrăjitoarea a făcut ca florile să înflorească iarna.

Zâmbesc în sinea mea gândindu-mă cum Amma ar bodogăni dacă ar şti că Alia e trează la ora asta, ascultând poveşti cu zâne. E greu de crezut că a existat o lume

înainte de fier-sânge. Mai rău, nu ne este de niciun folos, cât timp suntem captivi cu ceea ce avem. Dar ascultând-o pe croitoreasă vorbind, îmi dau seama că-mi este dor de acea lume, dacă ea a existat vreodată.

— Dar Alchimistul, care a trăit pe această moşie, aşa cum a spus şi prietenul tău, a devenit gelos. Aşa că i-a întemniţat aici şi le-a cerut să descopere o modalitate prin care să-l facă nemuritor, aşa cum a văzut că Vrăjitoarea face florile şi copacii.

E o povestitoare desăvârşită şi povestea ei mă poartă asemenea unei melodii. Papa şi cu mine am lăsat cărţile în urmă când am fost izgoniţi din Everless şi nu s-a dezis să îşi ascundă dispreţul faţă de poveşti încă de atunci. *Nu îţi permiţi să fii cu capul în nori,* mi-a spus odată, după ce l-am implorat să îmi spună una în patul meu rece din Crofton. Nu i-am mai cerut asta niciodată.

— În adâncurile pădurii, Vrăjitoarea închisă într-o încăpere mică, având la dispoziţie doar nişte unelte primitive, a ţesut timpul în sânge, iar Alchimistul a găsit o modalitate să îmbine sângele cu fierul, permiţându-i astfel lordului să fure timp de la supuşii lui şi să îl devoreze.

Celelalte din cameră ascultă şi ele.

— Pentru o perioadă, lordul a fost mulţumit. Dar curând ochii lui şi-au pierdut culoarea, iar memoria a început să îl părăsească. Plin de furie, a poruncit să se găsească o modalitate prin care să trăiască veşnic.

Alia se ridică, strângându-şi genunchii la piept.

— Într-o zi, Alchimistul a afirmat că a reuşit imposibilul: a transformat o bucată solidă de plumb în timp pur. Tot ce trebuia să facă lordul, era să îl mănânce.

— Dar Alchimistul era isteţ, o aud pe Alia murmurând.

— Corect, i-a răspuns croitoreasa, uşor mulţumită. Crudul lord a fost otrăvit şi a murit, fapt ce le-a permis Alchimistului şi Vrăjitoarei să scape. Au pornit pe căi diferite şi au descoperit că magia lor a fost atât de puternică, încât s-a infiltrat în sângele tuturor locuitorilor din Sempera.

— Dar de ce au mers pe căi diferite? întreabă Alia.

— Alchimistul nu i-a spus Vrăjitoarei că magia pentru crearea fier-sângelui a avut costuri uriaşe: imortalitatea Vrăjitoarei. A fost furioasă pe trădarea lui.

Vocea croitoresei capătă o notă răsunătoare, tragică.

— Cu toate că au trecut generaţii până ca un singur fir din părul ei negru să albească, a îmbătrânit. Spre deosebire de Alchimist, ea iubea această viaţă şi această lume şi nu dorea să o părăsească. Într-un final, şi-a temperat furia şi a revenit la vechiul ei prieten, în căutarea redobândirii imortalităţii pierdute.

Din cealaltă parte a dormitorului, o altă femeie cu o voce firavă, subţire începe să vorbească.

— Alchimistul i-a spus: „Ca să redevii nemuritoare, trebuie să îţi iau inima pentru a o ţine în siguranţă.” Aşa că ea şi-a transformat inima într-un cuvânt pe care i l-a şoptit la ureche. Gâtul lui s-a mişcat de parcă ar fi înghiţit-o. Apoi, i-a înmânat nişte pietricele şi i-a spus să le mănânce, că doar aşa va trăi veşnic.

Alte fete strigă la unison: *mincinosul! şi hoţul!* Ochii mei închişi se zbat, imaginându-şi ce gust ar avea o piatră.

— Fetelor, linişte şi lăsaţi-mă să termin! spune bătrâna croitoreasă. Dar Vrăjitoarea şi-a amintit cum Alchimistul l-a înşelat pe bogatul lord. Temându-se de o nouă trădare, a decis să îl forţeze pe Alchimist să mănânce toate cele douăsprezece pietricele mici, care apoi s-a înecat. A făcut totul singură.

Alia tresare.

— Dar s-a întâmplat ceva ciudat, continuă croitoreasa într-o şoaptă teatrală. Vrăjitoarea a văzut o umbră argintie cum s-a ridicat din trupul Alchimistului şi cum şi-a luat zborul brusc, mişcându-se mult prea rapid pentru a fi prinsă. În acea umbră, ceva strălucea roşu-închis şi pulsa. Mult prea târziu şi-a dat seama Vrăjitoarea că Alchimistul a păcălit-o din nou şi că îi furase inima.

— Putea să o recupereze? Inima? întreabă Alia.

Dar nu aud răspunsul croitoresei. Pic într-un somn capricios, umbrit de coşmaruri pe care nu mi le voi mai aminti dimineaţă.

Următoarea zi, Lora mă anunţă că voi lucra la o mică petrecere a nobililor în una din cele mai frumoase zone din Everless: o grădină închisă care este încălzită tot anul de o groapă de foc alimentată de fier-sânge topit. Timpul face ca flacăra să ardă luminos şi îndelungat. Încerc să nu vărs din cauza gândului.

Toată ziua m-a învăţat pe mine şi pe alte câteva servitoare din bucătărie arta smereniei: rolul nostru, potrivit spuselor ei, este de a-i face pe membrii familiei Gerling să creadă că masa lor s-a materializat pur şi simplu. Sarcina mea este să mă asigur că au paharele mereu pline cu vin.

Din pivniţă îi aud pe aristocraţii Gerling râzând melodios şi ciocnind paharele. Prieteni, rude şi alte familii nobile unite de timp s-au îngrămădit în Everless în săptămânile dinaintea nunţii. Mai mult ca sigur, toţi vor să se laude că sunt printre primii care s-au apropiat de Regină şi de moştenitoarea ei. Aristocraţii s-au înmulţit de la obişnuiţii treizeci – cei patru membri Gerling, alături de bunicii lor, stră-străbunicii şi rudele favorite – la aproape două sute. Umplu sala de mese până la limită în fiecare seară, împopoţonaţi în mătase şi pene şi bijuterii. Devin din ce în ce mai agitată când merg printre ei, ştiind că Papa nu va mai călca niciodată pe această proprietate.

Dacă îl văd pe Roan? Oare îşi aminteşte de accident – îl învinovăţeşte pe Papa, pe fratele său sau pe mine?

Îşi aduce aminte de mine?

— Hai, hai, gata cu feţele astea!

Lora îmi dă un brânci când trece pe lângă mine ţinând un tort uriaş ornat cu vată de zahăr.

— În seara asta sunt mult prea ameţiţi de vin ca să remarce dacă faci vreo greşeală.

— Sau vor fi mai aprigi în furie, subliniez eu.

Dar Lora e deja departe, în locul ei rămânând un majordom care aranjează musafirii în grădină.

Înghit, strângând atât de tare carafa de vin, încât mă tem că va pocni. Mi-am aranjat părul pe faţă în speranţa că

îmi va ascunde chipul – şi cu toate că nu mai sunt aceeaşi fată subţire, cu genunchi zdreliţi care am fost odată, sunt îngrozită că Liam îşi va aminti de mine.

Şi îngrozită că Roan nu o va face.

Grădina înconjurată de ziduri, mică în comparaţie cu camerele grandioase ale Everlessului, pâlpâie în lumina torţelor aşezate în candelabrele din fier forjat. Fumul se înalţă spre stelele de pe cer. Salcâmii se leagănă uşor în briză şi mireasma îmbătătoare a florilor şi a vinului pluteşte împreună cu ei. E ca şi cum am păşit în primăvară, cu toate că stelele de deasupra mea încă au o răcoare specifică iernii. Dincolo de zid, pot vedea steagurile Everlessului cum se lasă purtate de bătaia rece a vântului, care aici se transformă într-o briză plăcută, îmblânzită de arderea timpului.

În mijlocul grădinii, focul – alb, fierbinte şi înalt cât mine – trosneşte într-un ţarc de bronz, trimiţând peste tot valuri de căldură. E frumos, dar gândindu-mă la timpul irosit care înteţeşte flăcările, simt cum ard de furie pe dinăuntru. Îmi mut rapid privirea.

Nobilii plutesc prin grădină, femeile strălucind în mantii de catifea sau mătase, iar bărbaţii, înalţi şi impunători, cu păr negru sau grizonant. Inele de aur sclipesc pe sute de degete. Un trio de muzicieni umple grădina cu acorduri fine şi amoroase.

Instinctiv, mă uit după Roan. Spre disperarea mea, primul Gerling pe care îl văd este Liam. Stă rezemat de un perete acoperit de viţă-de-vie în colţul opus al grădinii şi vorbeşte cu mama lui, Lady Verissa.

Pentru o clipă, mă simt ca şi cum aş fi fost micşorată şi transformată iar într-un copil. Liam a fost mereu cel mai distant din grupul nostru de prieteni, tăcut şi vigilent în comparaţie cu Roan, mereu prietenos. Uneori apărea în tocul uşii, silenţios precum o umbră şi ne privea în timp ce ne jucam. Eram prudentă chiar şi atunci, îi observam tăcerea şi ochii atât de negri, care păreau capabili să soarbă lumina, dar Roan îl idolatriza.

Îmi încleştez maxilarul acum când mă gândesc la

bunătatea pe care Roan i-a arătat-o, bunătate pe care Liam a trădat-o. Dar ca să trădezi pe cineva, trebuie să îţi pese de el. Mă îndoiesc de faptul că Liam Gerling ştie de existenţa acestui sentiment.

Sigur nu de la mama lui cu suflet rece, Lady Verissa. Trebuie să fie în vârstă de cincizeci sau şaizeci de ani, dar cu toate astea nu arată o zi peste treizeci, radiind într-o rochie de satin de culoarea smaraldului, care îi lasă mâinile dezgolite. E frumoasă, într-un mod descurajator, cu pomeţi ascuţiţi şi ochi de un albastru-violet intens.

Îi ocolesc cu grijă, continuându-mi tura.

Cantitatea de vin din carafa mea scade rapid – încă o modalitate bună de a cheltui atâtea secole, sorbindu-le într-o înghiţitură, cu toate că având atât timp de cheltuit, care ar fi diferenţa? – şi mă pregătesc să mă întorc în bucătărie, când o femeie pocneşte din degete şi mă strigă.

— Tu… vino aici!

Mă întorc, cu privirea aţintită pe jumătate în pământ. O femeie nobilă care nu îmi este cunoscută şi al cărui pandantiv poartă simbolul familiei Renaldi – un urs dansator – se holbează la mine, cu paharul întins. E la doar câţiva metri de Liam şi Verissa.

Ştiu că dacă refuz să o servesc nu voi face altceva decât să atrag atenţia asupra mea, aşa că mă grăbesc spre ea, sperând că acel chipiu de servitor îmi va acoperi faţa şi că întunericul şi influenţa timpului se vor ocupa de restul. Şi deodată vocea lui Lady Verissa ajunge la mine, cu toate că îşi dă silinţa să nu se facă auzită. Îngheţ.

— Fiica lordului Schuyler e aici. Du-te s-o întâmpini!

— Nu ştii cum o cheamă, dar ştii că ar fi o soţie potrivită? se aude tranşant vocea lui Liam.

— Nici nu contează.

Se opreşte, apoi continuă.

— Nu poţi să moşteneşti Everlessul dacă nu te căsătoreşti.

— E de ajuns, netrebnico! Nu îţi dai seama când paharul este plin? se răsteşte doamna Renaldi şi mă îndepărtez rapid de ea.

Se întoarce şi pleacă, adăugând ceva mic şi strălucitor în pahar.

Totuşi, hoinăresc în umbre, curioasă să ascult restul conversaţiei dintre Lady Verissa şi Liam. Mă umple de bucurie faptul că Liam trebuie să facă ceva ce nu îi convine, cu toate că îmi pare rău pentru sărmana fată care va trebui să se căsătorească cu el.

— Lasă-l pe Roan să moştenească. O să se bucure mai mult decât aş face-o eu.

Vocea lui mă înfioară. Cu ochii în podea, nu îi pot vedea faţa lui Liam, dar îmi pot imagina privirea lui.

Lady Verissa se enervează.

— Ştii la fel de bine ca mine că Roan…

Cuvintele i se înmoaie în momentul în care o urare cherchelită se face auzită din partea petrecăreţilor. Automat, îi caut sursa – şi aproape suspin. L-am văzut pe Roan Gerling de câteva ori în ultimii câţiva ani, când mai trecea prin Crofton. Dar l-am văzut doar de la distanţă, din adăpostul unui grajd în timp ce el dădea ture cu armăsarul său.

Acum e altceva. Aflat la porţile grădinii împreună cu tatăl său, Lordul Nicholas, Roan e doar la câţiva metri distanţă. E îmbrăcat cu un costum negru, elegant, şi cu o cravată aurie. Ochii lui albaştri strălucesc în lumina flăcărilor precum bucăţi din cerul verii.

Uit totul când îl zăresc – faptul că din pricina familiei lui există ruine şi sărăcie, faptul că e logodit şi urmează să se căsătorească cu o fată a cărei frumuseţe, se spune, este dovada vie că vrăjitoria încă există. Pentru o clipă, nu mi-aş dori să fiu nicăieri în altă parte decât în această grădină, în această noapte, privindu-l pe Roan cum zâmbeşte.

Imediat apoi, un urlet întrerupe conversaţia. Un nobil roşu la faţă a prins-o de încheietură pe una dintre servitoare. Bea, pe care o recunosc de mai devreme, din bucătărie. O pată de vin i se prelinge pe pieptarul albastru, iar carafa tremură în mâinile fetei.

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâie ea.

— Fată netrebnică! se răsteşte la ea. O să îţi storc o lună, poate atunci ai să ai grijă la ce faci cu mâinile.

Cuvintele îi sunt neclare, iar ochii bulbucaţi de furie. Îşi smulge pumnalul de la brâu. Timpul pare că se topeşte şi încetineşte precum gheaţa în razele soarelui.

Apoi, într-o clipă, Roan ajunge în spatele său, îl prinde de umăr şi, în acelaşi timp, îi pune pumnalul înapoi în teacă.

— Lord Baldwin, îi spune, râzând uşor. Nu e nevoie să o sperii pe biata fată. Oricum este o cămaşă oribilă. Ar trebui să îi mulţumeşti că ţi-a făcut asemenea serviciu.

Toată lumea râde. Bărbatul clipeşte ca şi cum o vrajă a fost ruptă: îi dă drumul lui Bea, care îi aruncă o privire în semn de mulţumire lui Roan. Îi ia carafa din mâini şi se pierde iar în mulţime.

— Gata.

Roan îl bate pe umăr pe Baldwin şi îi toarnă chiar el vin din carafă.

— Vinul drege toate neînţelegerile, nu-i aşa? Bea cu mine, prietene!

Inconştient, am ajuns mai aproape de ei, atrasă de vocea lui Roan, de zâmbetul lui, de bunătatea sa, aşa cum un bulb aflat sub pământ este atras de razele soarelui, primăvara.

Şi atunci, privirile ni se intersectează. Rămân fără suflare, paralizată, agăţată de privirea lui. Ridică un pahar.

Îmi face cu ochiul.

Apoi dă pe gât paharul de vin în hohote de aprobare. Doar Liam este singurul care priveşte ameninţător din colţ.

Pe măsură ce muzica revine şi oamenii încep să danseze, Roan se pierde în mulţime. Inima îmi zdrobeşte pieptul. Frica ajunge şi ea la mine, precum un fum întunecat şi răsucit.

Roan m-a recunoscut.

Sunt sigură.

6

În seara aia am avut timp să scriu, într-un final, două scrisori: una pentru Amma şi una pentru tata. Apoi, în ziua în care Regina şi însoţitorii ei ar trebui să sosească, în cele cincisprezece minute pe care le am la dispoziţie ca să mănânc o bucată de chiflă şi nişte brânză, alerg până la grajduri sperând că îl voi mai prinde pe unul din curierii care călătoresc zilnic în sat.

I-am scris Ammei adevărul, sau măcar o bucată din el – cred că Lora mă menajează, cu toate că are un mod bizar de a-mi arăta asta: mă aleargă de dimineaţă până seara astfel încât atunci când ajung în pat, abia mai am vlagă să îmi despletesc părul, înainte să adorm.

Nu îi spun că nişte fier-sânge nou îmi zornăie în poşeta pe care nu o scot niciodată de la brâu, sau de privirea răutăcioasă şi de şovăirea cu care Ivan mi-l înmânează la finalul zilei. Rezist la toate acestea împreună cu celelalte şi mă bucur că nu Liam este cel care ne înmânează plata. Adesea mă întreb de la ce sărman au fost sustraşi, amintindu-mi şirul de oameni care aşteptau să le fie stoarse ore, zile, ani.

Am stat trează ore întregi, ghemuită în faţa candelei aprinse din cuşeta mea, încercând să găsesc cuvintele potrivite pentru toate lucrurile pe care trebuie să i le spun lui Papa.

M-am decis la *Îmi pare rău.* Nu e destul, dar nu regret ceea ce am făcut. Sunt aici de două zile şi deja am câştigat patru săptămâni, pe care le-aş fi trimis împreună cu scrisoarea, dacă n-ar fi fost tâlhari pe drum. Dacă este cineva care m-a recunoscut, m-a lăsat în pace. Un singur gând mă motivează: în curând voi fi câştigat destul ca să acopăr datoriile pe care le avem şi apoi va veni primăvara, ceea ce înseamnă că vom avea ce vâna. La finalul lunii voi fi înapoi în Crofton cu destul fier-sânge încât să îi restitui lui Papa ceea ce creditorul i-a luat deja.

Număr monedele în minte. Îmi vor ajunge doar ca să

acopere o fărâmă din ce ne-au luat ei nouă, celor din Crofton. Dar îmi înăbuş furia şi o las să se dizolve în mine precum fier-sângele din ceai. Pentru Papa.

Pentru moment.

La grajduri, un băiat lat în spate potcoveşte calul curierului. Genţi de piele îndesate cu scrisori sunt înnodate la şa. Auzindu-mă că mă apropii, băiatul se întoarce.

Fără să gândesc, îl strig:

— Tam!

Târziu îmi dau seama că m-am dat de gol. Dar nu îmi pasă. Vechiul meu prieten este fiul a două gărzi din Everless, dar când eram copii amândoi voiam să fim fierari precum Papa. Dădea târcoale fierăriei până ce Papa îl invita înăuntru, unde petreceam ore împreună, legănându-ne pe masa de lucru a tatei, privindu-l cum lucrează cu fierul încins.

Mă priveşte cu ochii pe jumătate închişi, încercând să îşi dea seama cine sunt. Îmi scot pălăria.

— Sunt eu, Jules!

Când văd că încă este confuz, îi zâmbesc şi arăt spre dinţii mei din faţă.

— Vezi? Ţi-am spus că vor creşte înapoi.

Timp de patru luni mi-a spus „Popândăul”, pentru că ambii dinţi din faţă îmi căzuseră.

Faţa i se schimbă. Zâmbeşte de parcă o lanternă i s-a aprins sub piele. Când mă îmbrăţişează, sunt învăluită de mirosul cunoscut de metal şi fum.

— Lucrezi în noua fierărie!

Mă dau înapoi ca să mă uit la el. E masiv, cu un cap mai înalt decât mine, dar cu aceeaşi faţă chipeşă şi onestă.

— Nu cred! A trecut atât de mult timp!

Cuvintele izbucnesc din mine şi mă surprind râzând.

— Cum eşti? Tu eşti la conducere acum? Etta şi Merril sunt şi ei aici?

Dar Tam zâmbeşte trist şi face un gest bizar, atingându-şi buzele cu degetele unei mâini şi apoi retrăgând-o. Dă din cap şi repetă gestul, iar eu înţeleg: nu poate vorbi.

Bucuria mi se risipeşte într-o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

Dar nu îmi poate răspunde. Ne privim pierdut unul pe celălalt şi simt cum ceva se destramă în mine. Imagini cu Tam şi Roan jucându-se cu săbii de lemn prin Everless îmi străfulgeră mintea.

Tam întinde mâna şi mă strânge de umăr. Înţeleg că încearcă să îmi spună că se bucură să mă vadă. Dar, cu toate că zâmbeşte şi are ochii plini de emoţie, buzele îi sunt pecetluite.

— Am să mă întorc.

Îi spun, iar inima mi se zbate în piept precum o molie în lumina soarelui.

Mă strânge iar de umăr şi, cu un zâmbet, îmi ia scrisorile. Aproape uitasem de ele. Se întoarce cu spatele la mine şi, fără niciun alt cuvânt, mă îndrept iar spre bucătărie.

Ce s-a întâmplat cu vechiul meu prieten, mă întreb?

În bucătărie, un rând întreg de servitori acoperiţi de făină frământă furioşi un aluat, ca şi cum ar fi priviţi de însăşi Regina. Mă pregătesc să mă alătur lor când Lora mă prinde de braţ.

— Vreau să te duci rapid în pivniţă. Adu-mi cât de multe cepe îţi încap în coş.

Mă holbez la ea. Am umplut deja cămara cu bobine de ceapă şi sfori lungi de usturoi, mai mult decât ar putea folosi. O aprob şovăitor.

— E un băiat la grajduri care nu vorbeşte, îi spun încercând să îmi menţin un ton relaxat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Oh, Tam.

Zâmbetul Lorei dispare în timp ce întoarce o bucată de aluat şi începe să o lovească, şi imediat îmi dau seama că am comis o greşeală. Doar când este supărată se apucă singură de treabă, în loc să ne repartizeze pe una dintre noi.

— Bietul băiat. L-a…

Brusc pare mult mai în vârstă.

— L-a insultat pe tânărul căpitan şi şi-a pierdut limba pentru asta. Nu o să mai poată face niciodată.

Mă cuprinde un fior când mă gândesc la privirea rece a lui Ivan şi la lama pumnalului său. Ştiam că este crud, dar asta îmi întrece toate aşteptările şi simt cum mă cuprinde ura faţă de el.

Lora priveşte aluatul de parcă ar fi Ivan.

— Acum vezi-ţi de treaba ta! îmi spune ea pe cel mai acid ton pe care am auzit-o vreodată vorbind.

Înainte să încep să o implor pentru mai multe detalii, băiatul căruia îi era frică să îi ducă cina lui Lady Sida intră alunecând în bucătărie, ferindu-se de bucătari, şi se opreşte brusc în faţa noastră.

— Hinton Carstairs, linişteşte-te! îi spune Lora cu asprime.

— A venit un mesager pentru Lord Gerling.

Gâfâie şi este roşu la faţă.

— Regina şi compania sa vor ajunge în curând.

Deja schelălăie.

— Regina e pe drum!

Unul dintre băieţi scapă sucitorul, în timp ce o fată suspină, prinzându-se de piept cu palma plină de făină. Cu toate că de obicei nu dau doi bani pe Regină, mi se face pielea de găină când mă gândesc că o voi vedea pe femeia care a condus Sempera spre victorie împotriva cuceririi şi care a domnit timp de sute de ani de atunci – o femeie despre care se spune că este binecuvântată de însuşi Vrăjitoarea şi că a şi mers lângă dânsa.

Cuvintele lui Lady Sida mi se coagulează în gânduri: *Eu cred că le mănâncă inimile ca să rămână veşnic tânără.*

Tremur. Ce ridicol!

— Da, da, ştim că vine Regina, murmură Lora, mustrând din priviri personalul din bucătărie.

Apoi îl apucă pe Hinton de umăr.

— În cât timp?

— O oră, anunţă Hinton încă gâfâind. Poate mai puţin.

În jurul nostru, bucătăria izbucneşte în bârfă. Dar Lora se încruntă, îi dă drumul lui Hinton şi se întoarce spre

mine.

— Pivniţa cu rădăcinoase, îmi spune. Acum!

— Dar…

— Acum! se răsteşte şi nu îmi pare rău că am o scuză ca să părăsesc bucătăria în care domină o energie nouă, frenetică ce mă nelinişteşte.

Aerul rece care mă întâmpină în timp ce cobor în pivniţă mă calmează după situaţia sufocantă din bucătărie, dar întunericul şi pereţii înguşti mă menţin atentă. Sau poate e doar din cauza faptului că sunt părăsiţi şi eu m-am obişnuit să fiu înconjurată toată ziua de servitori. Iau o torţă de pe perete şi o ridic deasupra mea pentru lumină.

Cotesc spre pivniţa cu rădăcinoase şi trec de lăzile de mere cu miros fad şi acru. E ceva care nu e la locul lui, ceva ce nu ar trebui să fie aici. Ceva nou – o umbră neagră într-un colţ. Înaintez şi lumina slabă şi tremurată îmi dezvăluie conturul unui bărbat ghemuit pe podeaua murdară, tremurând într-o mantie veche. Chiar înainte ca ochii să mi se obişnuiască cu lumina, îl recunosc.

— Papa!

Vocea mea devine o şoaptă, iar el se clatină, prinzându-se de un raft ca să se susţină. Fug înspre el şi îl prind de mijloc, ridicându-l în picioare. Arată teribil – palid şi slab, cu faţa murdară de noroi şi cu privirea absentă. Îi simt coastele pe sub mantie.

— Cum? De ce? Ce cauţi aici?

Râde şi aud sunetul sec al unei bubuituri care vine din pieptul său când începe să tuşească.

— Trebuia să te văd.

— Nu ar trebui să fii în Everless, Papa!

E slab. Atât de slab.

— Asta nu te-a oprit pe tine.

În ciuda stării sale, vocea lui încă mă tachinează. Zâmbetul său e trecător şi încleştat – disperat.

— Eram un copil atunci. Nimeni nu îmi mai ştie chipul. Cum ai putut… Cine ştie ce ţi s-ar fi putut întâmpla dacă te vedea un Gerling? Ai spus…

— Nimeni nu mă va vedea, îmi spune el, iar cuvintele

sale poartă oboseala acumulată pe drum.

— Am convins un fermier de grâu să mă ascundă în căruţa lui. Nu am să stau mult aici.

— Puteai să îmi fi trimis un mesaj, Papa. Aş fi venit acasă imediat.

Gândindu-mă la felul în care a călătorit cu greu o zi întreagă, doborât de oboseală, mă umplu de vină.

Zâmbeşte, dar este ceva în spatele ochilor lui pe care nu îl înţeleg.

— Nu am putut să aştept un mesager. Şi nici nu am încredere în nimeni.

Palma lui îmi atinge faţa. Degetele îi sunt reci.

— Jules, fetiţa mea, îţi mai spun o dată, trebuie să vii acasă.

— Papa, e în regulă.

Îi răspund umilă. Deja în mintea mea gonesc idei ca să-l trimit în siguranţă înapoi în sat. Pot să închiriez o căruţă cu fier-sângele din poşetă. Lora ştia cine e Papa – deci ştie cât de mult a riscat ca să fie aici. Nu o pot ruga să ne ajute, dar poate că îl pot plăti pe Hinton să îl ducă sau pe Tam.

— Doar câteva săptămâni şi nu ne vom mai preocupa de plata chiriei o bună perioadă de timp. Nu vezi? Totul va fi bine. Nimeni nu ştie că sunt eu.

E cel mai prost moment în care îmi putea reveni în minte episodul în care Roan mi-a făcut cu ochiul, dar nu mă pot opune, pentru că asta îmi încălzeşte pieptul. Nu vreau să mă opun.

— Nu!

Vocea lui Papa e joasă, acidă.

— Locul ăsta e prea periculos pentru tine.

O clipă am iarăşi şapte ani şi îmi încleştez mâinile în ale lui în timp ce pleacă din Everless târându-se, având încă în haine mirosul de fum.

— Regina va ajunge în curând.

— Dar avem nevoie de bani! îi spun ferm, brusc devenind nervoasă pe el şi pe încăpăţânarea lui.

Nu mai am şapte ani. Nu are niciun drept ca să îmi

spună ce să fac.

— O să facem rost de bani.

Mă prinde de mâini şi-mi strânge pumnul într-al lui. Palmele-i sunt reci, degetele tari ca osul. Lumina torţei îi accentuează ridurile feţei, precum şi cearcănele de sub ochi.

— Te implor. Părăseşte locul ăsta.

— Nu pot! Îşi vor da seama că am plecat, îi răspund, nefiind sigură dacă mint sau nu.

Sentimentul de vină se înlănţuieşte cu cel al furiei, dar le reprim. M-a protejat timp de şaptesprezece ani – acum trebuie să îl protejez eu, indiferent de cât de dureros ar fi.

— Regina şi compania sosesc dintr-o clipă în alta. Regiunea va fi împânzită cu gărzi şi nobili veniţi să supravegheze sosirea ei. Trebuie să pleci acum, înaintea lor.

— Şi tu trebuie să faci la fel, Jules.

Mâinile lui îmi ajung pe umeri şi mă priveşte fix.

— Nu o poţi lăsa pe Regină să se apropie. Nu o lăsa să te vadă. Te va recunoaşte. Nu eşti în siguranţă!

— Regina?

Îl privesc direct în ochi.

— Nu vrei să spui Liam, Papa?

Nu pare să mă fi auzit.

— E o hoaţă! Şi e foarte periculoasă!

Cuvintele ţâşnesc din el şi rămâne aproape fără suflare. Abia când apropii torţa de chipul său, observ cât de plini îi sunt ochii. Plini de boală sau de altceva mai rău.

— Îţi explic pe drum, dar acum trebuie să plecăm…

— Papa, nu! îl întrerup. Dacă nu mă duc să îmi continui sarcinile, pedeapsa va fi severă.

Continuă să mă tragă de mână, slăbit. Întrebări şi temeri se adună în mine şi mă copleşeşte cu greutatea lor – tatăl meu a înnebunit.

— Aşteaptă aici, îi spun. Voi găsi pe cineva care să te ducă acasă.

Apoi, văzându-i intenţia de a comenta, adaug:

— Voi veni acasă mâine, după ce voi vorbi cu Lora.

Încruntarea lui Papa încetează.

— Dacă îmi juri.

Deschid gura să rostesc promisiunea, dar ceva mi se blochează în gât.

Niciodată să nu juri, decât dacă ai să îndeplineşti jurământul, altfel Alchimistul va veni după sufletul tău. O veche zicală pe care obişnuiam să o spunem când eram copii.

Sper doar că nu este adevărată. Pentru că adevărul e că nu pot părăsi Everlessul mâine. Papa arată ca şi cum ar fi pe jumătate mort şi, mai mult ca niciodată, trebuie să îşi reaprovizioneze timpul. Mai rău – este o parte din mine, mică, dar care nu poate fi ignorată, care vrea să îl vadă pe Roan zâmbind iar.

— Jur.

Minciuna mi se zvârcoleşte în stomac.

— Te iubesc.

Se apleacă şi mă sărută pe frunte, îmbrăţişându-mă. Pentru un moment, mă cufund în braţele lui, respirând mireasma metalului combinat cu paie de acasă.

— Te iubesc, îmi murmură în păr. Să nu uiţi asta niciodată.

— Ne vedem mâine, îţi promit.

Când mint, mă simt ca şi cum aş avea argilă în stomac, iar adevărul parcă vrea să se furişeze afară.

Deja m-am obişnuit cu acest sentiment.

7

Întoarsă în bucătărie, mă uit după Lora şi o văd în partea cealaltă a camerei, curăţând un peşte cu un cuţit lung. Privirea ni se intersectează şi se uită grăbită înapoi la peşte, încruntându-se îngrijorată. Va trebui să îi mulţumesc pentru că m-a condus spre Papa.

Dar acum trebuie să îl scot de aici. Mă uit prin cameră până îl văd pe Hinton ghemuit într-un colţ, jucându-se cu nişte beţişoare, în timp ce o oală cu ciorbă fierbe nesupravegheată în spatele lui.

Când mă vede că mă grăbesc spre el, adună beţele într-un teanc şi se pune în faţa lor cu o privire vinovată. Abia dacă bag de seamă, pentru că sunt deja cu mâinile în poşeta de la brâu după monede. Mi-aş fi dorit să am mai mult timp de gândire, să născocesc un plan mai bun. Dar odată ce Regina apare în raza Everlessului, porţile se vor închide, iar gărzile vor fi plasate pe palisade, controlând fiecare căruţă care intră sau iese. Atunci nu voi mai putea să îl scot pe Papa.

Iau un mic bol de lemn şi torn nişte supă în el. Hinton mă priveşte cu ochii cât cepele, în timp ce iau trei monede de cupru mari, în valoare de o săptămână, şi le pun în supa fierbinte.

— Nu poţi lua supa aia. Este pentru…

— Ştiu! îi şoptesc, căzând în genunchi în faţa lui. Mă priveşte precaut în timp ce îmi desfac poşeta în faţa lui. Încă o monedă în valoare de o săptămână, proaspăt forjată, străluceşte sub privirea noastră. Ochii i se măresc şi, pentru o secundă, îmi amintesc cum eram eu când aveam doisprezece ani, cum o zi părea un dar, iar o săptămână, o eternitate.

— Am nevoie de o favoare. Înainte ca Regina să sosească. Mă poţi ajuta?

Ezită. Dar moneda e prea tentantă ca să refuze.

— Voi încerca.

— Poţi să găseşti drumul înspre pivniţa cu rădăcinoase?

Aprobă cu o mişcare de cap.

— Ia bolul ăsta. Vei găsi un bărbat care aşteaptă acolo. Asigură-te că bea asta. El este… tatăl meu.

Mă încurc în cuvinte. Nu sunt obişnuită să îmi împart secretele cu cineva, dar acum nu mai contează.

— Trebuie să plece din Everless, dar este bolnav. Nu poate ieşi singur.

— De ce trebuie să plece? întreabă Hinton grijuliu.

— E o poveste lungă. Sunt nişte antecedente între el şi… Căpitanul Ivan.

Nu vreau să îi spun numele lui Liam şi să stârnesc întrebări la care nu pot răspunde.

Am spus ceea ce trebuia. Hinton mă aprobă – şi lui îi este frică de Ivan, cum de altfel le e tuturor.

— Ce vrei să fac?

— Du-l de aici, îl rog eu. Acum. În Crofton, dacă poţi. Ştii unde e asta?

Mă aprobă din cap şi îi pun moneda în palmă. Îi zâmbesc sperând că stresul nu mi se citeşte pe faţă. Dacă nu ar fi fost o situaţie reală, aş fi putut râde la gândul că încredinţez viaţa tatălui meu unui băiat de nouă ani. Dar sunt disperată.

Întoarce moneda, o aduce aproape de dinţi şi o muşcă zdravăn.

— E un transport de piei care pleacă în Crofton diseară. Am să vorbesc cu băieţii de la grajduri să îl ascundă în căruţă.

Amândoi suntem speriaţi de sunetul profund şi lin al unui clopot. Agitaţia din bucătărie încetează, iar pereţii încă poartă vibraţia sunetului. Pentru o clipă, uit de teamă, fiind parcă hipnotizată. Când eram copil, am auzit multe din clopotele Everlessului – sunt clopote pentru nunţi şi decese, pentru festivitatea de Anul Nou sau proclamaţii regale. Nu am auzit niciodată clopotul Coroanei, rezervat doar pentru Regină.

Din toate clopotele pe care mi le amintesc din copilăria mea din Everless, această bătaie este cea mai profundă şi cea mai frumoasă. Înseamnă că trebuie să ne pregătim

pentru sosirea Maiestăţii Sale.

Înseamnă că sunt contra cronometru.

— Nu putem aştepta, îl grăbesc eu.

— Mă duc acum, spune Hinton ridicându-şi bărbia. Ieşim pe poarta din sud.

— Ai grijă!

Abia dacă pot articula cuvintele, deoarece inima îmi bate cu putere. Din nou bate clopotul, căruia i se alătură altul şi altul şi altul, până ce toate cele douăsprezece clopote îşi cântă armonia care răsună în întregul Everless. Păşesc în hol şi mă alătur şirului de servitori care se grăbesc înspre poartă. Fetele îşi ridică fustele şi aleargă, şi chiar şi servitoarele în vârstă şi măturătoarele ţin pasul cu valul de tinere. Trăncăneala lor răsună pe holuri, acoperind sunetul clopotelor. Zgomotul ajunge la mine de parcă s-ar auzi printr-o fereastră subţire. Teama pentru tatăl meu îmi zumzăie în urechi şi îmi înceţoşează gândirea.

Dar încerc cum pot mai bine să îmi reprim această frică. Tatăl meu este un om puternic. A străbătut atâta drum, nu-i aşa? Şi dacă vântul îi va bate din spate şi dacă norocul va fi de partea noastră, va fi acasă până la înserat.

Mă alătur unui grup de servitoare aflate într-un colţ al sălii principale. Lora se mişcă printre ele, curăţându-le făina de pe faţă şi îndreptându-le rochiile.

— Jules! se răsteşte când mă vede. Te-am aşteptat.

Îmi plec capul.

— Îmi cer scuze, doamnă.

Lora îmi pune mâna pe frunte şi îmi aranjează câteva fire de păr răzleţe care s-au desfăcut din coc şi care îmi acoperă faţa. Mi le dă după ureche, scoţând un sunet în semn de dezaprobare când acestea îmi alunecă înapoi pe frunte.

— Degeaba! murmură ea, apoi ridică glasul. Afară, fetelor, hai, repejor!

Afară, pe peluză, sute de servitori stau aşezaţi în linie ca să marcheze drumul de la porţile Everlessului până la intrarea în sala principală, asemenea unei mici armate îmbrăcate în culorile verde şi auriu ale familiei Gerling. O

zăresc pe Alia la grămadă cu alţi copii de servitori, cocoţată pe vârfuri ca să vadă cărarea. Paznicii merg în marş de-a lungul cărării, cu Ivan în frunte şi cu mâinile pe tecile decorate cu bijuterii. E cea mai mare adunare de oameni pe care am văzut-o vreodată şi asta mă face să mă simt mică.

Mă gândesc, cât timp trebuie să fie între noi? Secole peste secole. Zece mii de ani sau mai mult. Şi cu toate astea, fiecare Gerling are cât avem zece dintre noi la un loc.

Familia Gerling iese toată odată, izvorând asemenea unei ape frumoase, bogate, precum fierul lichid, care curge prin uşile principale ale Everlessului. Lordul Gerling este înconjurat de soţia şi de fiii lui. În spatele celor patru sunt orânduite câteva rude, strălucind în veşminte de mătase şi catifea. Tremur când o recunosc pe femeia care se află în spatele lui Lady Verissa, ducesa, Lady Corinne, care pare puţin mai în vârstă decât fiica sa, cu toate că are pe puţin şaizeci de ani. O privesc în timp ce scoate şi înghite ceva din poşetă.

Furia fierbe în mine când îmi imaginez cum i se topeşte o oră pe limbă. Mă uit la fereastra turnului din care ştiu că Lady Sida priveşte pregătirile cu ochii ei ciudat de palizi. Dar mă surprind dorindu-mi să îi văd expresia, să trag cu urechea la comentariile ei când o vede pe Regină.

Liam e un pic distant faţă de familia sa, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum festivităţile îl plictisesc. Un amestec familiar de frică şi furie mă străbate când îmi amintesc cum şi-a împins propriul frate în flăcări. Cât de nebun trebuie să fie acest băiat care are totul, ca să permită ca două vieţi inocente să fie distruse doar ca să i se ascundă cruzimea.

Dar Roan.

Roan.

Bătrânii din sat spun că familia Gerling are sânge străvechi în ei – sângele lordului nebun, care i-a întemniţat pe Vrăjitoare şi pe Alchimist cu multe secole în urmă şi a cărui lăcomie i-a obligat să lege timpul cu sângele şi să ne

blesteme vieţile la o muncă grea. Adevărul e că deţin destul fier-sânge ca povestea să fie adevărată. E uşor de crezut că familia Gerling e rea în esenţă, dar e ceva în sângele lor care îi obligă să fie aşa. Dar uitându-mă la Roan – ochii lui de un albastru întunecat, zâmbetul lui capabil să oprească timpul în loc – nu văd nimic care aduce a răutate.

Îşi oferă cavalereşte mâna drept sprijin pentru bunica sa cu o privire blândă. E îmbrăcat cu o vestă imaculată, de un auriu intens, dar părul îi fuge în toate direcţiile, ca de obicei. Mă gândesc la cearta pe care ar fi avut-o cu mama lui, în legătură cu părul – acelaşi argument pe care l-am auzit de nenumărate ori când eram copil – şi, în pofida acestora, trebuie să îmi reprim zâmbetul. Îl privesc cum îşi dă ghiont cu Liam din cauza vreunei glume secrete şi mă întreb cum poate fi atât de iertător cu fratele său care a încercat să îl arunce în flăcări.

Ce prostie, mă cert în gând. Da, Roan este frumos şi fermecător. Va fi frumos şi fermecător şi când eu voi fi bătrână, asta dacă trăiesc destul cât să apuc să îmbătrânesc. Va fi fermecător mult timp după ce eu voi muri.

Porţile se pun în mişcare şi un murmur omagial porneşte de la servitorii adunaţi. Îmi iau privirea de la Roan şi o mut asupra sosirii Reginei şi a companiei.

Călești sclipitoare sosesc una câte una. Sunt cinci în total, toate trase cu mândrie de armăsari albi. O mână de gărzi merg alături de ele, cu săbiile strălucind în soarele după-amiezii. Pulsul mi se accelerează când prima caleaşcă ajunge atât de aproape, încât o pot vedea pe femeia dinăuntru.

La prima vedere, Marea Regină e doar o pată pală pe un câmp roşu. Apoi se apropie. Asemenea celor din preajma mea, nu mă pot abţine să nu îmi ţin respiraţia. E înaltă, puternică, lipsită de riduri, cu toate că ştiu că a arătat aşa încă de dinainte ca tata să se fi născut – dinainte ca tatăl lui să se fi născut, sau tatăl tatălui lui. Un zâmbet modest i se conturează pe faţă în timp ce priveşte înspre mulţime şi

salută, iar pe mine mă cuprinde dorinţa nemotivată de a râde şi de a aplauda. Chiar amândouă.

Lângă mine, Ingrid se apleacă şi spune:

— Am auzit că este frumoasă, dar asta…

După o scurtă pauză:

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— Mama spune că o vrăjitoare o îngrijeşte, completează Bea.

S-a îmbrăcat pentru ocazie pe cât de bine poate un servitor, purtând un şal albastru peste şorţul de bucătărie care îi scoate în evidenţă pielea sa catifelată, maro. Hainele ei emană un miros de lavandă.

Îmi doresc ca Lora să fi fost aici, să ne spună să facem linişte. Dacă Ivan ne-ar auzi sporovăială, cine ştie ce exemplu ar face din noi.

O altă caleaşcă opreşte în spatele ei, mai mică, dar nu mai puţin impunătoare. Când trece, o văd pentru prima dată pe promisa lui Roan, Ina Gold. Îşi poartă părul negru cu o tunsoare scurtă, care îi atinge uşor lobul urechii şi îi conturează faţa în formă de inimă. E atât de frumoasă, încât aproape că radiază. Zâmbetul ei perfect este aţintit asupra lui Roan, iar faţa şi mâinile îi sunt atât de aproape de fereastra caleştii, de parcă aşteaptă cu nerăbdare ca geamul să dispară, ca să îi poată fugi în braţe. Inima mi se micşorează când îl văd şi pe el că îi zâmbeşte. Mă uit iar la caleaşca Reginei şi observ nişte şanţuri adânci în lemn, ca şi cum ar fi fost lovită de săgeţi. Ciudat.

Caleştile care le transportă pe Regină şi pe Lady Gold, împreună cu altele câteva din urmă, se opresc. În timp ce Regina coboară pe nişte trepte înguste, decorate cu perle şi veşminte roşii care se revarsă în jurul ei, familia Gerling îngenunchează şi se înclină. Servitorii le urmează exemplul, toţi scufundându-se în iarbă. Roua îmi umezeşte rochia.

După un moment, Lordul Gerling se ridică, făcându-ne semn şi nouă să-l urmăm.

— Maiestate, ce onoare extraordinară să vă avem în casa noastră!

Regina face un gest scurt din cap şi îl scanează pe Lordul Gerling din cap până-n picioare, înainte să privească în zare. Chiar şi de la distanţă, îl văd cum tresare sub privirea ei.

— Mulţumesc, Nicholas.

Vocea ei sună îndepărtată, ca şi cum ar vorbi dintr-un tunel lung şi întunecat. Este de o frumuseţe din altă lume, elegantă, şi de o putere debordantă. Cascada roşie a mantiei sale este ţinută de o domnişoară însoţitoare cu părul negru-închis. În timp ce Regina priveşte Everlessul, cuvintele ciudate ale lui Papa îmi răsună în minte: *Nu o lăsa să te vadă!*

Ce o fi vrut să zică cu astă?

Unde o fi acum?

Păşind, Roan îi prinde mâna lui Lady Gold şi i-o sărută, iar ea îşi lasă capul pe spate şi chicoteşte. Sunetul răsună în aer la fel de curat şi clar precum răbufnirea unui clopot.

— Jules! îmi spune Bea cam tare. Te holbezi!

Tresar şi îmi mut privirea în altă parte, roşind. În loc să îi privesc pe Roan şi pe Lady Gold, îmi mut atenţia spre şirul de bărbaţi şi femei care se iveşte din caleaşca din spatele celei a lui Lady Gold. Însoţitorii regali, îmi imaginez, îmbrăcaţi în culorile Reginei – bărbaţii, în veste şi femeile, în rochii cu mâneci lungi şi pălării, totul într-o culoare roşu-violet închis, asemenea vinului. Sunt mult mai puţini decât m-aş fi aşteptat – şi ceva pare ciudat. Când coboară, expresiile lor variază de la prudenţă la uşurare. Niciunul dintre ei nu zâmbeşte. Una dintre femei ţine strâns de un şal de in împroşcat cu roşu, pe care îl are legat în jurul brâului şi care nu se asortează cu rochia sa, care şi ea îi atârnă într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi ruptă. În spatele ei, un bărbat şchiopătează, iar pe pieptarul său are o pată maro în dreptul umărului.

Apoi revin cu privirea brusc spre gesturile nonşalante pe care Lady Verissa le face din încheietură, semn că ar trebui să înaintăm.

Ivan merge printre noi, grupând servitorii. Servitorii regali îmbrăcaţi în vişiniu merg în faţă şi iau cele mai

preţioase bagaje ale Reginei: vase din sticlă maro, cărţi uriaşe, învelite în piele cu pagini aurite, sticle de lichior şi parfum. Ivan o apucă lacom pe Addie de mijloc şi o aduce în faţă. Părul îi este înnodat în forma unui trandafir gata să înflorească. Câţiva alţi servitori din Everless se înghesuie să umple golurile lăsate de procesiunea regală. Schimb o privire cu Ingrid, care se uită la fel de confuză ca mine la grupul bizar de mic.

— Uite! îmi şopteşte. Nu au adus destui oameni ca să îi care bagajele.

Odată ce lumea este aranjată, Ivan latră la noi:

— Alinierea!

Şi noi ne supunem. Mă trezesc înghiontită de la spate şi ajung chiar în urma servitorilor regali, cu o cutie de pălării, căptuşită cu catifea, în braţe. În jurul meu alţi servitori sunt încărcaţi cu genţi de piele şi rochii acoperite cu stofă, picturi în ulei înfăşurate în pânză, chiar şi scaune şi perne care sunt aproape prea mari pentru a fi cărate. *Regina e în vizită sau se mută aici?* mă întreb sarcastic.

Într-un sfârşit, înaintăm precum furnicile spre intrarea principală, în rânduri de câte cinci, precum o mică armată al cărui singur scop este să slujească, să slujească şi să slujească. Cât valorează lucrurile astea pe care le cărăm? Câţi ani avem în braţe acum?

Gândindu-mă la Papa, brusc sunt cuprinsă de dorinţa de a arunca cutia de pălării pe podea. Dar dacă aş face asta, aş fi moartă în câteva secunde, judecând după privirea ageră a lui Ivan.

Regina se opreşte în pragul uşii, înconjurată de familia Gerling şi priveşte asupra convoiului de servitori cu ochi înguşti.

— Presupun că voi avea o escortă până în cameră? întreabă ea, vocea răsunându-i în întreaga încăpere.

Instant, Ivan ne ordonă să ne oprim. Mă opresc şi eu odată cu ceilalţi. Suntem prea disciplinaţi ca să scoatem vreun sunet, dar simt fiorul care străbate grupul de servitori. Cu toate că este la câteva persoane distanţă, jur că pot să simt mirosul de mentă şi lămâie din părul lui

Addie.

Lady Verissa pare derutată, dar după o secundă aprobă printr-o mişcare a capului.

— Desigur, Maiestate.

Aceasta îi face semn lui Addie, care merge înţepată lângă ea, cu toate că pot vedea cât de tare strânge cutia de bijuterii în mâini.

— Addie o să vă slujească. Cunoaşte întregul Everless şi tot personalul. Se asigură că totul este în ordine pe întregul parcurs al vizitei dumneavoastră.

Regina o priveşte pe Addie, dar nu rosteşte niciun cuvânt. Addie zâmbeşte agitată şi îşi lasă privirea în podea.

Lady Verissa se întoarce apoi către cei doi fii.

— Roan, Liam, conduceţi-o pe Lady Gold spre camera dumneaei.

În timp ce vorbeşte, Regina se mişcă uşor spre capătul grupului nostru. O slujnică cu părul negru se întoarce ca să îi şoptească ceva la ureche lui Ina Gold. Observ că însoţitorii Reginei, îmbrăcaţi în culori regale, se pleacă şi adoptă o postură de reverenţă în timp ce ea merge. Un moment mai târziu, servitorii din Everless prind mişcare şi încep să o execute şi ei. Palmele îmi transpiră. Când trece la câţiva metri de mine, ceva pare să se unduiască în jurul nostru, ca şi cum însuşi aerul este atent la mişcările ei. Fac o reverenţă instinctivă, coborându-mi privirea. Din nou, avertismentul lui Papa îmi răsună în cap: *Nu o lăsa să se apropie de tine.*

În pofida cuvintelor lui, ceva din mine tânjeşte ca ea să mă observe.

În timp ce mă ridic, îmi ridic privirea, iar ochii Reginei, care strălucesc precum geamul, se holbează la mine. Un sentiment ciudat mă loveşte în piept. Ca un fel de recunoaştere, cu toate că nu îl pot identifica exact.

Apoi, ceva se întâmplă. Nu îmi dau seama cum se petrece totul, poate că piciorul Reginei s-a agăţat în ceva – dar cade, răsturnându-se înainte, cu mâinile înţepenite, silueta ei înaltă rămânând neobişnuit de graţioasă. Addie sare să îi amortizeze căderea, dar Regina se prăbuşeşte pe

ea până ce fata este prinsă într-o mare de material roşu, încâlcit. Cutia care era în braţele lui Addie cade şi se sfarmă pe podeaua dură, împrăştiind bijuterii peste tot. O piatră de un roşu-închis se rostogoleşte până în vârful bocancului meu.

Lui Addie îi ia doar câteva secunde să se ridice şi apoi să o ajute şi pe Regină. Dar în loc să se retragă, Addie îngheaţă cu mâna încă pe încheietura Reginei – pe pielea expusă, neacoperită. Imediat apoi îi dă rapid drumul, ca şi cum ar fi atins cărbuni încinşi.

Alaiul tace mâlc. Nimeni nu respiră în timp ce Regina se îndreaptă. Furia i se vede pe faţă. Ochii fetei sunt larg deschişi şi plini de teamă, având privirea cuiva care tocmai a fost fulgerat. Îşi duce mâna, cea cu care a atins-o pe Regină, la piept. Degetele ei tremurânde se răsucesc în jurul inimii.

Nu o atingeţi pe Regină! Nu am fost atentă la instrucţiunile Lorei pentru că nu mă gândeam că aş putea ajunge atât de aproape încât să conteze. Cred că şi Addie a crezut la fel. Nimeni, nici măcar servitorii regali, nu mişcă.

Nu te mai uita la ea! aş vrea să ţip. Dar fata a rămas stană de piatră şi o priveşte pe Regina Semperei.

Disperată să fac ceva, cad în genunchi şi încep să culeg bijuteriile de pe podea. După câteva secunde am deja în poală o mână de rubine, safire şi smaralde turnate în aur, fiecare dintre el valorând un an sau mai mulţi. Ridic cutia. Capacul, gravat cu nişte simboluri unghiulare de frunze şi fructe de pădure, atârnă strâmb din cauza uneia dintre balamale, care este ruptă. Apoi mâinile unei femei se întind spre mine şi îmi iau cutia din braţe. Se apleacă, părul alunecându-i asemenea unei copertine între mine şi tabloul format din Regină şi Addie. Ridicându-mi privirea, o recunosc pe slujnica cu părul negru-închis.

— Mă ocup eu, îmi spune în şoaptă, zâmbindu-mi prietenește, surâs ce îi acoperă faţa subţire şi firavă.

Dau drumul cutiei de bijuterii fără să ezit, în timp ce ea le aşază înapoi, după care o închide şi o potriveşte sub braţ. Dintr-o mişcare elegantă mă ridică şi mă aşază înapoi

în rând cu fetele din Everless.

Addie se mişcă, într-un final, de la locul ei, încercând să se piardă în acelaşi rând cu mine.

— Caro, adu-mi-o încoace! spune Regina.

Caro, slujnica, o ia pe Addie de braţ.

— Maiestatea Voastră…

Începe Lady Verissa, dar Regina o amuţeşte dintr-o privire. Ivan a înaintat şi este cu doar câţiva paşi în urma lor. Rânjetul său e cel care mă sperie cel mai tare – ca şi cum ar simţi miros de sânge. Încerc să nu tremur. Privirea Reginei e plină de furie şi e aţintită asupra lui Addie.

— Cum te cheamă? întreabă Regina.

— Addie, Maiestate, îi răspunde fata cu o voce care de-abia se aude.

— Spune-mi, Addie…

Vocea Reginei este groasă şi sonoră, de parcă ar fi fost ceva solid, acaparând întreaga încăpere.

— Ţi-ai atinge Regina?

Fata tremură.

— Maiestate… încercam doar să ajut…

— Linişte! se răsteşte Regina.

Roan, Liam şi Lady Gold s-au oprit din drum şi privesc totul dintr-un coridor deschis. Lady Gold îşi muşcă buza de jos; Roan îşi pune mâna pe spatele ei. Liam, totuşi, o priveşte pe Regină cu ochii îngustaţi.

— Luaţi-o de aici! ordonă Regina. Nu vreau să o mai văd pe aceste meleaguri.

Addie rămâne cu gura căscată şi simt un şoc tăcut care îi cuprinde pe servitori.

— Vă rog! o imploră fata, simţindu-i-se disperarea în glas. Everless e casa mea. Nu am vrut să fac rău!

Dar înainte să mai poată spună ceva, Ivan e acolo, încolăcindu-şi degetele în jurul braţului ei. Curând o grupare de gărzi se apropie în jurul lor şi îi ascund de ochii lumii.

O aud cum plânge în timp ce se îndepărtează. Cu toţii o auzim.

— Iertările mele, Maiestate, i se adresează Lady Verissa

Reginei.

Până şi ea pare cutremurată, având faţa mai palidă decât de obicei.

— Ne vom asigura că fata este pedepsită pe măsură.

— Va fi izgonită!

Regina nu arată nicio intenţie de a-şi tempera glasul. Vocea ei străbate urechile servitorilor şi îmi îngheaţă inima.

— Şi luaţi-i câte un an de fiecare dată când protestează.

Verissa ezită o clipă, dar apoi continuă:

— Aşa vom face.

Dă din cap aprobator, ca pentru ea, apoi se uită la Liam. Acesta se îndepărtează de Roan şi Ina şi se îndreaptă spre grupul care a plecat cu Addie. Poate conta pe el că pedeapsa va fi săvârşită: exilarea.

— Probabil sunteţi obosită, continuă Verissa cu vocea tremurând. Să vă arătăm camerele dumneavoastră.

În timp ce înaintăm tot mai mult în proprietate, un suspin vag traversează coridorul şi este întrerupt brusc de sunetul porţilor din Everless, care se închid zgomotos.

8

În seara aceea, cu gândul la Addie, la tatăl meu şi cu dor de casă, mă cufund în nişte vise întunecate.

E o pădure adâncă şi umbrită. Copaci fără frunze răsar înalţi ca nişte turnuri. Crengile lor sunt vii, încordate, zvârcolindu-se în bătaia vântului… îmi agaţă părul şi îmi rup hainele.

Alerg. Frica îmi arde în gât.

Apoi văd nişte urme de sânge în spatele meu sub forma unor tălpi roşii pe pământul negru. Sunt ale mele. Sunt rănită, neîndemânatică. Nu pot scăpa. Lumea începe să se cutremure, iar copacii îşi înalţă crengile, care se răsucesc într-o formă cunoscută.

Ochi. O pereche de ochi.

Propriii ochi se deschid şi, pentru o secundă, în dormitorul rece pot să jur că simt cum pământul se mişcă sub picioarele mele, ca şi cum o parte din vis a pătruns în realitate. Apoi zăresc o siluetă deasupra mea şi dau să ţip. Imediat, o mână îmi acoperă gura.

O mână care miroase foarte vag a usturoi.

— Şşşş! şopteşte Lora. Sunt doar eu. Trezeşte-te, copilă!

Mă ridic în şezut, clipind până ce ochii mi se acomodează cu lumina. Lora stă pe marginea patului, îmbrăcată în cămaşă de noapte. În jurul meu, ceilalţi servitori aflaţi pe paturile lor înguste sforăie, tremură şi murmură în somn, obosiţi după ce au gătit, servit şi debarasat primul festin al Reginei.

— E prea devreme, îi răspund, confuză şi pe jumătate cufundată în visul ciudat.

De cine fugeam? Nu îmi mai amintesc.

— Jules!

Lora mă apucă de braţ, iar degetele îmi sapă în piele. Apoi, cu o voce gravă:

— Tatăl tău.

Cuvintele îmi despică oboseala ca şi cum ar fi lama celui mai ascuţit cuţit. Apuc halatul care îmi atârnă lângă pat,

alunec tremurând dintre pături şi îl îmbrac. Mă dau prea repede jos din pat şi aproape îmi pierd echilibrul. Femeia de lângă mine mormăie în somn în timp ce Lora mă prinde şi mă trage înspre hol, printre ceilalţi servitori care se odihnesc.

Când închide uşa din spatele nostru, dau să deschid gura şi sute de întrebări se îngrămădesc să prindă glas.

Apoi îl văd – Hinton, pe care l-am plătit să îl ducă pe tata înapoi în Crofton. E îmbrăcat cu aceleaşi haine, dar acum sunt rupte şi pătate de noroi. Arată de parcă ar fi plâns şi, scuturându-mă de ultimele urme de somn, realizez că şi Lora arată la fel. Obrajii îi sunt pătaţi, iar ochii roşii.

Înlemnesc.

Lora pune o mână pe umărul lui Hinton.

— Spune-i, îl îndeamnă cu blândeţe, iar apoi, când vede că acesta ezită… Haide! Spune-i odată!

Hinton se uită în podea şi evită să mă privească în ochi.

— Spune-mi! îi poruncesc, dar cuvintele par străine, ca şi cum ar fi fost rostite de altcineva.

— L-am găsit pe tatăl tău în pivniţă, aşa cum mi-ai spus.

Tremură. Simt cum mi se ridică părul pe mâini şi pe şira spinării.

— L-am condus către suprafaţă chiar înainte ca Regina să intre, aşa că nimeni nu s-a uitat la noi. Dar când am ajuns la căruţă, el… el… l-am pierdut.

Hinton se uită la mine, cerşind parcă iertare.

— Nu m-a aşteptat. I-am spus să aştepte. Îmi pare rău. Am vrut să îţi spun, dar Regina…

— E în regulă, îl liniştesc, dorindu-mi să înceteze.

— L-am căutat peste tot, dar apoi m-a oprit un străjer şi a început să îmi pună întrebări. Când luna a răsărit, l-am găsit pe tatăl tău lângă ieşirea din sud, lângă lac. Era rănit.

Era. Era. Era.

— Rănit… cum? întreb sufocată.

— Căzuse… iar mâinile îi erau pline de pete violet, explică Hinton încet.

— Violet?

Clipesc nedumerită, uitându-mă când la Lora, când la băiat.

— Nu înţeleg.

— Mirosea ciudat? întreabă Lora.

Hinton aprobă categoric.

— Puţin. Mirosea a acru. Ca un fruct stricat.

— Mava – colorantul din fruct e folosit pentru urmărire. Gărzile Reginei îşi îmbibă armele în el, în cazul în care cineva le scapă. Dar…

Se opreşte, cu ochii fixaţi pe mine.

— Şi seiful din Everless este vopsit cu mava, astfel încât să-i marcheze pe doritorii care vor să intre.

Capul mi se învârte.

— Spui că a încercat să fure ceva din seiful Gerling? Nu ar face asta niciodată…

Mă opresc, amintindu-mi privirea palidă şi disperată care se zărea în ochii lui luminaţi de flăcările torţei.

Lora nu spune nimic, cu toate că se citeşte pe faţa ei mila.

Îmi ia ceva până realizez că Hinton vorbeşte din nou.

— Am încercat să îl urc în căruţă, dar nu a vrut.

Vorbeşte din ce în ce mai încet şi trebuie să mă apropii de el, cu toate că instinctul îmi spune să fug, să mă cufund în pat şi să mă prefac că totul e doar încă un coşmar. Dar vocea firavă a lui Hinton mă înlemneşte acolo.

— A început să vadă lucruri. Să vorbească cu persoane care nu erau acolo.

— Jules, cât timp mai avea?

Vocea Lorei e blândă şi ştiu ce insinuează – că Papa rămăsese fără timp, că înnebunise şi că încercase să intre în seiful Gerling pentru… pentru ce?

Las întrebarea să plutească în aer. Încerc din răsputeri să nu vomit.

Hinton e atât de palid, încât cearcănele de sub ochi par a fi vânătăi.

— Am încercat să îl ajut, dar nu m-a lăsat. M-a rugat să stau cu el, în schimb, spunându-mi că nu mai pot face nimic.

— E încăpăţânat, şoptesc eu.

Aud ce îmi spune Hinton şi simt cum uriaşul şi morbidul adevăr prinde contur în faţa mea. Dar nu îl cred, nu încă. Îl privesc şi aştept să continue. Mă imploră din priviri.

— Am stat cu el, cum mi-a cerut. Credeam că doarme. Apoi, mi-am dat seama…

Lacrimile îi inundă obrajii lui Hinton.

— Nu am ştiut ce altceva să fac.

Lora mă apucă de umăr.

— Aşa a pierit şi mama mea. Rămasă fără zile şi nu a spus nimănui. S-a dus în pat mai devreme şi, la un moment dat, în cursul nopţii, timpul i s-a terminat şi inima i s-a oprit.

Face în aer semnul ceasului, desenând un cerc cu două degete în dreptul pieptului, apoi dă să mă îmbrăţişeze, dar păşesc înapoi, tremurând ca un animal rănit.

— Mai avea timp… mai… mai avea cel puţin câteva săptămâni, reuşesc să articulez într-un final.

Amândoi mă privesc, faţa lui Hinton, plină de durere, a Lorei, plină de milă.

— Îl ştiam pe tatăl tău, Jules. Nu destul de bine, dar ştiu că a fost un om sensibil. Ştii cum este, *mintea se scurge prin vene la fel de bine ca anii.*

O vorbă destul de des folosită în Crofton. Chiar prea folosită. Când îţi pierzi timpul, îţi pierzi şi minţile.

Mă întorc cu spatele la ei, ducând o mână la gură, fiindcă simţeam că-mi vine să vomit.

— L-am acoperit cât de bine am putut. A trecut o căruţă care transporta blănuri – au spus că o să aibă grijă de el. Îţi arăt, dacă vrei.

Apoi îşi lasă privirea în podea.

— Sunt hoţi pe drum care scot dinţii omului din gură şi-i vând mai târziu.

Hinton pare trist, nefericit şi vinovat, şi, în ciuda mâhnirii, îmi pare rău pentru el: atât de tânăr şi a văzut deja mult prea multe.

— Avea asta cu el.

Rămân fără aer. Hinton scoate desenul în cărbune al

mamei realizat de Papa.

Corpul mi se strânge venindu-mi iar să vomit, dar nu încerc să recuperez desenul de la Hinton. Nu poate fi adevărat. Nu se poate. Şi cu toate astea, privindu-i pe amândoi, ştiu că este.

Mă întorc şi fug.

Când picioarele-mi cedează, văd că cerul s-a schimbat din negru într-un gri-metalic, asemenea lamei unei săbii. Sunt pe o margine stâncoasă din partea de nord a lacului Gerling. În lumina difuză, lacul seamănă cu o oglindă, reflectând nimic altceva decât ceaţa care pluteşte pe suprafaţa sa şi proprietate care, din depărtare, arată ca şi cum ar putea dispărea la prima adiere.

Cad în genunchi în faţa apei. Greu realizez că sunt încă desculţă şi că picioarele îmi sunt tăiate, zgâriate şi atât de îngheţate încât abia le mai pot simţi. Mintea îmi este înceţoşată şi plină de durere. Durere care e gata să mă înghită.

Ceva străluceşte printre pietricelele din faţa mea. Instinctiv întind mâna şi, pentru o secundă, gândul la tata dispare când iau obiectul sclipitor în palmă.

E o monedă. E de aur, sclipeşte şi este cât o prună, cu douăsprezece crestături pe margine.

Un an de viaţă.

Scap un râs de fericire isteric. Numai un Gerling ar putea pierde ceva atât de valoros. Ce e un an când tu trăieşti secole?

Şi de ce nu am putut să o găsesc ieri, să i-o fi dat lui Papa şi să îl salvez?

Îmi imaginez acel Gerling necunoscut care a scăpat moneda, care a simţit cum buzunarul său de mătase e mai uşor şi nu s-a deranjat să privească în urmă. În locul lui, aş fi căutat în noroi, oricât ar fi durat. Aş fi săpat prin pietre până mi-ar fi sângerat degetele. Până când ajungeau la os.

M-ar fi crezut nebună. Dar s-ar fi înşelat.

Refuz să cred că Papa este – *a fost* – nebun. Ştia ceva legat de Regină. Altfel nu mi-ar fi spus să stau departe de ea – şi nu şi-ar fi cheltuit ultima zi ca să dea buzna în seiful

familiei Gerling ca un tâlhar. Dar petele pe care Hinton le-a descris, de unde altundeva ar fi putut proveni? Strâng moneda atât de tare în mână, încât mă aştept ca sângele să ţâşnească din ea. Privirea din ochii lui când ne-am despărţit – nebun, da. Dar nebun de durere. Nebun de adio.

Conştientizarea acestui fapt se cufundă în mine. Tatăl meu îşi lua adio în pivniţă.

De data asta, chiar am greţuri.

Nu o lăsa să te vadă, aud din nou.

Nu şi-ar fi irosit viaţa pe nimic. Trebuia să fi avut un motiv pentru care a făcut asta, un motiv pentru care mi-a spus ce mi-a spus.

Un motiv pentru care a murit în zăpadă, în afara zidurilor Everlessului.

Hohote de plâns mă cuprind şi lovesc cu pumnii în pietre, cu degetele strânse în jurul monedei. Mă ridic orbită de lacrimi şi o arunc cât de tare pot, departe de mine. Licăreşte o ultimă dată în lumina dimineţii, o mică sclipire aurie, înainte să dispară în apa întunecată.

Ceaţa îmi dispare din gânduri într-o clipă, rămânând doar cu o furie rece.

Tatăl meu a murit aici. Voi afla de ce – apoi îi voi face să plătească pe cei responsabili, indiferent de modalitate.

Jur.

9

Era un bărbat în sat căruia îi spuneam Fantoma, care mereu tremura şi-şi ţinea privirea în pământ. Împătimit al jocurilor de noroc, şi-a sângerat majoritatea timpului atât de la el, cât şi de la fiul său şi l-a bătut pe Edwin Duade la o mână de otravă – câştigând două sute de ani, destul cât să îşi redea timpul pierdut şi să le ajungă încă o bună perioadă. Dar când a ajuns acasă, cu geanta grea de fier-sânge prinsă de curea, băiatul era ghemuit la podea. Inima îi cedase în mijlocul unei bătăi. Cu tot norocul său de la cărţi şi monede, Fantoma a judecat greşit – a sângerat prea mult timp de la fiul său în goana după avere.

Acum doarme pe străzi, trăindu-şi fiecare oră din cele două secole câştigate sub privirile aspre ale oamenilor, un soi de pedeapsă – o avertizare – pe care ceilalţi să o vadă.

Catalogasem asta ca fiind una dintre poveştile moralizatoare ale lui Papa, până când am văzut Fantoma pe o alee, un drum plin de taverne şi barmani care te sângerează până la ultima oră, fără milă, în schimbul băuturii – cadavrele apărând prin şanţuri în fiecare săptămână. Sărmanul om m-a privit când am trecut pe lângă el, iar ochii lui adânciţi precum cei ai unui Gerling vârstnic m-au făcut să înlemnesc. Trăiseră prea mult, iar în combinaţie cu pielea sa gri şi conformaţia scheletică, chiar arăta ca o fantomă.

Şi durerea. Durerea de pe chipul său mă ameninţa că avea să mă mănânce de vie. Nu am mai păşit niciodată pe acea alee.

Simt cum ochii lui mă urmăresc şi acum, când stau şi mă uit la tavanul de piatră care nu îmi este familiar. Când m-am trezit, nu ştiam unde sunt sau de ce mă aflu acolo. Mă simţeam mult mai bine pe această saltea groasă decât pe podeaua murdară din baraca tatei.

Apoi, ca o ploaie uşoară de primăvară, mi-am amintit totul – cum Lora mi-a bandajat picioarele şi m-a dus în camera ei, implorându-mă să mă odihnesc. Cum plânsul

meu răsuna în mica încăpere până ce m-am prăbuşit pe plapuma Lorei, care mirosea a aluat, şi apoi m-am cufundat iar în coşmaruri. Cum faţa şi gâtul îmi sunt uscate de plâns, cum picioarele mă ard şi cum toată durerea păleşte în comparaţie cu golul care mi-a rămas în piept.

Lorei îi este milă de mine şi mă lasă să stau în camera ei, unde îmi petrec prima zi şi prima noapte după moartea tatei. Ghemuită sub plapumă, ascult murmurele vesele ale servitorilor aflaţi de cealaltă parte a peretelui, despre cum să fie fripte păsările şi care sunt condimentele preferate ale Reginei. Lumea mea a fost distrusă, în timp ce familiei Gerling nu-i pasă decât de nunta lui Roan şi a fiicei Reginei.

Regina. Când încetează orice pălăvrăgeală în dormitoare şi vântul de afară se domoleşte, pot să jur că îi aud paşii pe holurile de deasupra mea.

La un moment dat – nici nu ştiu cât este ceasul – mă ridic din pat cu o dorinţă vagă de a mă plimba. Mecanic, îmi pun halatul de noapte şi cutreier holurile, limitându-mă doar la holurile servitorilor, asta ca să nu mă întâlnesc cu gărzile care patrulează prin Everless noaptea. E plăcut să mă mişc şi să mă concentrez pe mişcarea în sine, decât să-mi amintesc de Papa.

Bandajele pe care Lora mi le-a pus la picioare încep să se desprindă, iar pete roşii apar pe materialul alb. Mă aplec să le strâng iar, dar nu reuşesc. Mâinile îmi tremură mult prea tare. Din cauza pereţilor şi a podelei de piatră mi se face frig chiar şi prin halatul de noapte. Oare şi lui Papa i-a fost aşa de frig când a murit?

— Ucişi? Toţi? se aude cineva şuşotind.

Mă uit de-a lungul coridorului întunecos şi pustiu, animat numai de lumina tremurată a lămpilor cu ulei.

— Bătuţi pe drumuri, de parcă ar fi fost nişte câini, continuă vocea.

O voce masculină şi cumva familiară. Uimită, îmi dau seama că mă aflu lângă ceea ce Roan numea peretele cu

şoapte – locul unde, din cauza unor greşeli de arhitectură, poţi să îţi apropii urechea de peretele de pe holul servitorilor şi să îi şopteşti cuiva care se află pe coridorul principal. Sau să asculţi.

Îmi apropii urechea de perete.

Cred că e vocea lui Roan de partea cealaltă.

— Da, dar Regina nu vrea să ştie nimeni despre asta, insistă o voce feminină. Roan, trebuia să-i fi văzut cum au venit după noi. Sângeraţii m-ar fi omorât, ne-ar fi omorât pe toţi dacă nu era Caro. S-a dus să vorbească cu ei şi, cumva, i-a convins să ne lase să plecăm.

Vocea îi tremură.

— Regina a trimis oameni după ei de cum am ajuns aici, dar cine ştie.

Face o pauză şi aud un *la revedere* şi un *noapte bună* rapide şi înăbuşite.

Fermecată, îmi apropii şi mai mult urechea de perete – dar iar este linişte. Vocea putea să fie doar a Inei Gold… şi vorbea de moarte. Nu, de crimă. Simt că o iau razna, întrebându-mă ce a vrut să spună cu asta. Apoi îmi amintesc urmele de pe caleaşca Reginei şi hainele pătate cu sânge ale servitorilor regali. Pot trage o singură concluzie: Regina a fost atacată în drum spre Everless.

Câţi au fost ucişi? Ce orori mai aduce Regina, odată cu moartea lui Papa?

Imagini cu crime şi violenţă îmi străbat mintea şi amintirea morţii tatălui meu îmi inundă gândurile.

Odată reapărută, durerea este cumva fizică, ca şi cum ceva din mine s-a rupt. Îmi apropii genunchii de piept şi încep să plâng, rezemându-mi capul pe picioare ca să înăbuş sunetul.

— Bună! şopteşte cineva.

Roan.

Ar trebui să mă întorc în dormitor – dar salutul lui Roan vine ca o sfoară aruncată unei persoane aflate în prag de înec. Nesigură şi conştientă că asta nu are unde să ducă, nu pot să mă abţin să nu profit.

— Bună! îi şoptesc înapoi, cu vocea înăbuşită de lacrimi.

— De ce plângi? mă întreabă.

Nu pot să-i vorbesc despre Papa, nici măcar unei voci fără corp, ascunsă în pereţi. Nu încă. Aşa că îi spun altă versiune a poveştii.

— Am inima frântă.

Sper ca Roan să creadă că sunt vreo slujnică îndrăgostită, dezamăgită în dragoste, care plânge după un peţitor pe care l-a lăsat în urmă, într-un sat. Vreau doar să îi aud vocea.

— Îmi pare rău.

Pauză. Apoi continuă:

— Te înţeleg.

— Chiar mă înţelegi? îl întreb, cu vocea tremurând. Dar eşti…

Mă opresc în mijlocul propoziţiei. Ce prostie din partea mea. Personal, nu înţeleg cum Roan – cum orice Gerling – ar putea să vrea ceva sau să înţeleagă dezamăgirile în dragoste, mai ales când urmează să se căsătorească cu fiica Reginei.

— Nu, nu. Continuă… mă roagă din partea cealaltă. Ce sunt?

— Un – un Gerling, rostesc nesigură.

Oricine îşi poate da seama de asta, după accentul său. Nu e ca şi cum mă dau de gol. Cred.

Râde înfundat. Îmi doresc să mă pot lăsa dusă de acest sunet şi să mă învelesc cu el ca într-o pătură.

— Mă declar vinovat, îmi zice el. Dar şi noi avem inimi, să ştii.

— Uneori nu se vede asta, spun în şoaptă.

Roan oftează, iar sunetul respiraţiei lui se scurge prin pereţi şi mă loveşte ca o cascadă.

— Ştiu. Era mult mai uşor când eram mai tineri. Nu existau lucruri cum ar fi inimile frânte sau moartea sau orice alt rău.

Nu, gândesc eu. Inima mea s-a frânt când Liam ne-a gonit din Everless. Dar nu spun nimic.

— Pari o fată blândă. Cine ţi-a frânt inima e un prost.

Închid ochii – dacă ar şti adevărul, nu ar spune asta.

— Pot să fac ceva ca să te simţi mai bine?

Un zâmbet mi se conturează automat pe faţă. Vocea lui Roan e ca un balsam.

— Doar continuă să vorbeşti, îi şoptesc înapoi. La ce te-ai referit când ai spus că era mai uşor când eram tineri? adaug şi ultima întrebare, dornică să ştiu dacă nu m-a uitat.

— Hmm.

Îmi imaginez privirea de pe chipul său acum, cum un zâmbet uşor, neastâmpărat i se desenează pe chip odată ce-şi aminteşte de copilărie. Copilăria noastră.

— Păi, viaţa era mai mult un joc. Alergam prin împrejurimi cu copiii servitorilor. Nu i-am… nu îi displac aşa cum o face fratele sau părinţii mei.

— Verişoara mea… mi-a spus că obişnuia să o tachineze, rostesc eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. Liam, vreau să spun. Îi spunea că e vrăjitoare.

Îmi aud notele amare din glas.

— Nu mă îndoiesc, oftează el. Părinţii noştri ne-au interzis să ne mai jucăm cu servitorii după incendiu.

Mi se strânge inima, cuprinsă de teamă dintr-odată, dar nu mă opresc.

— Incendiu?

Pauză.

— Cred că ne jucam prinde moneda-săptămână… nu, vulpea şi şarpele – când vechea fierărie a luat foc.

Nu mai spune nimic, dar cuvintele lui îmi rămân în memorie.

— Vulpea şi şarpele? îi şoptesc.

— O! pufneşte el în râs. Un joc inventat de una dintre fetele servitoare. Cineva e vulpea şi celălalt e şarpele. Şi vulpea îl vânează pe şarpe peste tot.

Mi se face pielea de găină. Acea servitoare eram eu.

Înainte să îi răspund, o voce înăbuşită se aude de pe partea lui, de departe.

— Vine cineva, îmi şopteşte grăbit. Şi nu ar fi bine pentru mine să fiu văzut vorbind unui perete. Sper ca inima ta să se repare curând.

— Şi eu sper la fel, îi răspund, cu toate că ceea ce spune el este imposibil. Noapte bună, adaug, dar cred că deja a plecat şi holul este iar cufundat în linişte.

O picătură dulce se amestecă în durerea care zace în mine. E doar o picătură într-un ocean, dar în acel moment pare să fie totul.

10

A doua zi, când ajung în bucătărie, îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, pe care mi-o pregătise Lora, Hinton mă găseşte imediat. Îmi aduce o tavă pe care se găsesc pâine, brânză şi o ceaşcă de ceai. Mă aşez la masă cu el şi mâncăm în linişte. Simţurile îmi sunt tocite – bârfa servitorilor din bucătărie pare un vuiet îndepărtat şi monoton, iar mâncarea Lorei are gust de cenuşă.

— Şi tatăl meu a fost ucis, spune Hinton după un timp.

Vocea îi este liniştită, iar ochii, fixaţi pe lemnul spiralat al mesei.

— Numele lui era Cormer. Era potcovarul din slujba lui Lord Liam… înainte.

Îmi ţin respiraţia, asta făcându-l pe Hinton să mă privească ciudat. Îl ştiam pe Cormer – un bărbat bine făcut, foarte stăpân pe sine şi cu o abilitate aproape magică în a îmblânzi orice cal, un bărbat care de fiecare dată avea o glumă sau poveste pregătită.

— L-a omorât Liam?

Întrebarea – furia – trebuie să mi se fi citit pe faţă.

— Căpitanul Ivan.

Privirea lui Hinton se îndreaptă iar spre masă, dar un strop de furie i se simte în glas.

— După ce tata a avut grijă de caii lui, a pierdut o întrecere de care de război în faţa lui Lord Wystan, din est. Nu i-a priit pierderea. Aşa că tata a plătit pentru asta.

O bârfă veche din Crofton îmi revine în minte – despre potcovarul unui Gerling care, după ce a pierdut o cursă, a fost legat în spatele unei căruţe şi târât până a murit. Nu am făcut niciodată conexiunea cu o persoană cunoscută. Pentru o clipă, durerea trece în planul secund în vreme ce mă uit consternată la băiat.

Am ştiut dintotdeauna că viaţa în Everless poate fi cruntă şi nesigură – dacă nu mai eşti de folos, dacă îmbătrâneşti sau te îmbolnăveşti sau îţi pierzi un membru, familia Gerling te expulzează într-o clipă. Dar ăsta a

devenit un loc mai sumbru decât ceea ce îmi aminteam eu de când eram copil. Mă apropii şi îl îmbrăţişez.

— Îmi pare foarte rău.

Apoi Hinton se scutură de parcă s-ar curăţa de amintiri.

— A fost acum mult timp. În fine, voiam să îţi povestesc doar ca să-mi fac de lucru. Nu e bine deloc dacă vrei să rămâi singur.

Întinde mâna spre mine. Moneda pe care i-am dat-o acum două zile ca să-l conducă pe Papa într-un loc sigur îi străluceşte în palmă. Văd cum îi tremură mâna.

În loc să iau moneda, întind mâna şi-i strâng pumnul în jurul ei.

— Ai făcut atât de multe pentru mine, îi spun, aranjându-i o şuviţă de păr după ureche. Şi vorbesc serios.

Dă din cap. Ochii – atât de tineri, totuşi, după tot ce a pierdut – i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău, Jules, îmi spune, lăsându-şi mâna să-i cadă pe piept.

Ştiu la ce se gândeşte – *e vina mea.* Îmi recunosc propriile gânduri pe faţa lui.

Îl apuc strâns.

— Nu ai făcut nimic greşit. A decis de unul singur.

Dacă ştiam ceva despre tatăl meu, asta era.

— N-ai fi putut spune sau face nimic care să îi schimbe decizia.

Dacă vina morţii lui şade pe umerii cuiva, aceia sunt ai mei. Ai mei, pentru că nu am plecat când m-a implorat să o fac. Ai mei, pentru că am minţit şi pentru că l-am abandonat, pentru că am plecat din Crofton de la bun început.

Hinton ezită un moment, apoi dă din cap. Lacrimile i se opresc şi faţa i se luminează. Şi el şi-a pierdut tatăl, dar încă zâmbeşte generos şi încearcă să fie bun.

Privindu-l cum şerpuieşte printre mesele servitorilor, salutându-i în trecere, îmi dau seama că eu nu voi putea fi niciodată atât de dezinvoltă.

Restul zilei rămân în muncă: rup frunze aromate de pe tulpini spinoase, condimentez carnea, transform smântână

în unt. Majoritatea servitorilor mă evită. Nu mă deranjează – nu vreau să vorbesc. Nu vreau să simt.

Seara, când mă retrag în dormitor, mă întâlnesc cu câteva servitoare şi un băiat, grupaţi lângă o intrare unde coridorul servitorilor întretaie sala principală. O recunosc pe Bea printre ei şi părul des al Aliei şi mă grăbesc spre ele ca să aflu ce s-a întâmplat. Îmbrăcată cu hainele gri de la spălătorie, Alia pare şi mai mică decât mi-o amintesc. Vina şi grija îmi înţeapă durerea. I-am promis Ammei că voi avea grijă de sora ei mai mică, dar nici nu m-am gândit la ea de când a sosit Regina în Everless.

Bea e în faţa dormitorului, în mijlocul servitorilor care fac ochii mari. Mă aşez lângă Alia.

— Dar i-au găsit pe sângeraţi? întreabă o fată pistruiată.

Sângeraţi? Îi simt umărul Aliei lângă mine. Mă trage de mânecă şi când mă aplec spre ea, îmi şopteşte:

— Tâlharii au atacat-o pe Regină pe drum. Bea a auzit că peste douăzeci din servitoarele şi gărzile ei au murit, Jules.

Mi se întoarce stomacul. Deci este adevărat.

— Câţiva sângeraţi au fost ucişi. Restul, nu încă. Dar Regina şi-a trimis soldaţii după ei, aşa că este doar o chestiune de timp.

O îmbrăţişează pe o fată care plânge şi o strânge până ce umerii acesteia nu mai tremură.

— Sper ca Regina să îi sângereze după merit, murmură cineva pe ascuns.

Dar nu pot să mai aud vorbindu-se de moarte, nu acum. În timp ce restul fetelor încep să pună întrebări, o strâng pe Alia de umăr şi mă întorc spre dormitor grăbită, cu privirea în pământ.

Acolo găsesc ceea ce Hinton a încercat să îmi dea în ziua precedentă, aşezată cu grijă pe aşternuturile mele. Desenul mamei mele. Îl înşfac – prima intenţie fiind aceea de a-l îngropa în fundul cufărului meu sau de a-l arunca cu resturile din bucătărie, ca să nu mai trebuiască să îl văd. Nu vreau să îmi aduc aminte.

Ceva mă opreşte. În schimb, mă aşez pe pat, cufundându-mă în întuneric, astfel încât nimeni să nu îmi

vadă ochii înlăcrimaţi. Privesc jos, la ceea ce a mai rămas din tata.

Hârtia e moale după trecerea anilor, iar mirosul pe care îl degajă îmi face inima să se oprească pentru o secundă: inspir aroma de paie-şi-fum-de-lemn-ars care încă persistă pe hârtie, împreună cu urma ascuţită de plumb. În imagine mama priveşte peste umăr, imortalizată cu o asemenea dexteritate, încât nu m-ar surprinde dacă ar deschide gura şi ar râde.

Aşez foaia cu faţa în jos pe cuvertura de pe pat înainte ca durerea din piept să se înrăutăţească şi mă opresc – pentru că spatele desenului nu este negru.

Ridicându-l iar, îl apropii de lumina candelei şi privesc mai atentă. E acoperit de text, cu toate că literele sunt cam şterse din cauza vechimii, de parcă ar fi fost rupt dintr-o carte veche. Limbajul însuşi este unul antic – o limbă Semperană învechită, din ce îmi pot da seama, vorbită poate de Regină pe vremea când era copil. Cu toate că unele cuvinte şi litere nu îmi sunt cunoscute, pot să recunosc destule cuvinte formale, buclate ca să îmi dau seama că este vorba de o poveste despre Vrăjitoare şi inamicul ei, Alchimistul.

Nu am mai râs de zile întregi – desigur că tata ar fi sacrificat o pagină din cartea asta ca să o deseneze pe mama. Papa ura tot ce ţinea de superstiţii.

Dar mai ciudată decât bucata de text este scrijelitura de pe margini: notiţe scrise de mână, care semănau cu mâzgălitura unui copil. Cerneala este atât de fadă şi de ştearsă, încât scrisul este ilizibil şi pot desluşi doar fragmente:

vulpe
la pădure
şarpe
de plumb.

Vulpe, pădure, şarpe, plumb. Jocul lui Roan. Cuvintele acestea îmi aduc aminte de ceva: alergând înainte ca focul

din fierărie să izbucnească, tata care îmi citea dintr-o carte cu coperte de piele o poveste despre o vulpe şi un şarpe care erau cei mai buni prieteni.

Nu ştiu dacă de vină sunt cuvintele sau mirosul de acasă al paginii care curg dureros în mine, apăsându-mi coastele.

O voce firavă se aude de undeva din dreptul cotului meu şi mă face să tresar.

— Ce e asta? O scrisoare de dragoste? ciripeşte ea.

Mă încordez – dar este doar Bea. Nu mai este fata care, de emoţie, a vărsat vin pe pieptarul nobilului acum ceva timp. Acum întregul corp pare că-i zâmbeşte, recăpătându-şi stima de sine prin consolarea altor fete. Se aruncă în patul de lângă mine.

— Nimic interesant, îi răspund şoptit, ascunzând desenul sub pernă.

O întrebare îmi vine în minte. De ce ar fi adus tata acest desen al mamei cu el – pentru noroc, din acelaşi motiv pentru care eu am luat statuia Vrăjitoarei cu mine?

— Şi tu vrei să-i iei locul lui Addie? întreabă Bea.

Fericirea ei e bine-venită pentru celelalte, dar supărătoare pentru mine. Dau din cap, dar continuă.

— Lady Verissa e aiurită. Prima dată Addie, apoi Regina care a izgonit toate fetele pe care Verissa a încercat să le pună în locul ei. Le supune unui soi de test.

În mintea mea începe să se contureze o idee.

— Ce fel de test?

Bea îşi dă ochii peste cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee – nu doreşte servitoare *din provincie,* bănuiesc. Verissa trimite multe fete la interviu, dar toate sunt respinse imediat după ce răspund greşit la întrebări. Cred că o fac dinadins.

— De ce? întreb, cu toate că ştiu deja răspunsul.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Addie, desigur. Cine vrea să fie izgonită? Sau omorâtă? spune Bea tremurând.

Îşi întoarce capul pe o parte, uitându-se la mine.

— Pariez că Reginei i-ar plăcea de tine, totuşi. Dacă ai vrea şi tu asta – eşti drăguţă şi nu eşti timidă. În afară de

asta, în curând nu o să mai rămână nimeni.

Se ridică şi se îndreaptă spre patul ei aflat în celălalt capăt al camerei, fără să îşi ia la revedere. Înainte să mă întind, în faţa mea apar părul blond al lui Ingrid şi faţa ei plină de mândrie, atârnând din patul de deasupra mea. De la călătoria noastră în drum spre Everless, şi-a asumat să îmi ofere sfaturi nesolicitate.

— Ăla e prea îndrăzneţ.

Sugestia lui Bea îmi răsună în minte. Nu mă voi apropia niciodată de Regină dacă rămân în bucătărie; aş fi norocoasă dacă aş auzi şi o şoaptă dintr-o conversaţie de-a ei, printre paharele de vin.

Dacă vreau să aflu ce dorea să ia tata din seif şi ce legătură are Regina cu avertismentele lui, trebuie să mă apropii de ea. O voce din mine mă avertizează să fac exact opusul a ceea ce şi-ar fi dorit Papa, dar pot oare să ignor întrebările care se zbat în mine şi care mă apasă atât de tare? Şi în afară de asta – ce am de pierdut, având în vedere că am pierdut deja totul?

Cu această revelaţie mă cufund între pătură şi saltea fără să scot un sunet, aşa cum alunecă pumnalul în teacă.

11

După ce mi-a cedat camera ei după moartea lui Papa, Lora nu mi-a mai făcut vreo altă favoare. Se pare că şi ea, precum Hinton, cred cu tărie că munca poate fi un remediu pentru durere. Încerc să mă pierd – de fiecare dată când alaiul Reginei doreşte ceva din bucătărie, mă ofer să îi servesc eu, numai ca să ajung în faţa unei uşi închise şi păzite de gărzi cu feţe de oţel –, dar indiferent cât de mult alerg ziua, încercând să o mulţumesc pe Lora şi dându-i târcoale Reginei, somnul mă evită cu orele seara. Zilele sunt ca o ceaţă, topindu-se una într-alta. Nu ştiu ce zi a săptămânii este atunci când Lora mă abordează în bucătărie, cu chipul brăzdat de griji.

— Am vorbit să ai după-amiaza liberă, îmi spune în şoaptă.

Când Ingrid, care se află lângă mine, îşi ridică privirea de la tăiatul legumelor, Lora se răsteşte.

— Înapoi la muncă!

Mă scoate pe hol şi se apropie.

— Vei lua o căruţă şi un cal şi te vei întoarce în Crofton să-i iei lucrurile tatălui tău de la creditorul de timp, îmi şopteşte, bătându-mă pe umăr cu mâna plină de făină.

În timp ce îmi croiesc drum spre grajduri, mă întreb ce mă aşteaptă la creditorul de timp – tata nu avea nimic în afară de datorii. Mă vor obliga să privesc cum ne demolează căsuţa cărămidă cu cărămidă, scândură cu scândură? Îmi va scurge sângele Duade – dacă şi-a revenit după ce propriul său timp i-a fost luat – ca să acopăr ceea ce Papa îi datora? Gândul se dizolvă în durerea mea precum fier-sângele în ceai. E nevoie de toată forţa mea ca să pun un picior în faţa celuilalt.

Cum a spus Lora, calul şi căruţa mă aşteaptă la grajduri, cu vechiul meu prieten Tam la frâie. Mă îmbrăţişează scurt, poate că a auzit ce s-a întâmplat. Mă prinde de umăr, ajutându-mă să mă echilibrez în timp ce urc în căruţă şi mă prind de geaca sa aspră de lână, dorindu-mi

să îi pot absorbi o parte din vigoare.

Ziua e neobişnuit de caldă pentru anotimpul ăsta. Zăpada s-a transformat în noroi şi câteva vrăbiuţe sprintene ciripesc în bătaia vântului – soarele palid străluceşte în mocirla albă şi maronie. Aproape că e o privelişte frumoasă.

A trecut o săptămână de când am plecat din Crofton, dar parcă au trecut ani. Când ieşim, într-un final, pe poarta stricată, pereţii de piatră de pe ambele părţi mi se par jalnici. Nu ar putea să ţină departe nici măcar o vacă. Uitându-mă înapoi de pe străzi, oraşul se micşorează. Mic, liniştit şi îmbătrânit. Distantă, mă întreb cum ar fi arătat vieţile noastre, a mea şi a lui Papa, dacă nu am fi venit niciodată în satul ăsta după fuga din Everless. Dacă am fi trăit într-o lume diferită, în care Regina nu ar fi separat niciodată Sempera de celelalte regate ca să păstreze secretul fier-sângelui. Unde am fi putut să ne plimbăm până am fi ajuns la mare, apoi să ne urcăm pe o şalupă şi să plecăm – altundeva. Ştiu că trebuie să existe un *altundeva*, unde nu există sângeraţi, familia Gerling sau Regina. Dar fantezia atinge limitele cunoaşterii mele şi se dizolvă precum ceaţa.

Când ajungem în oraş, Tam leagă caii de un stâlp din apropierea măcelăriei. Mă gândesc să alerg la Amma, dar nu am puterea să îi spun. Oare ştie şi ea?

Îi fac cu mâna lui Tam, care periază iepele. Mă bucur că a înţeles, fără să trebuiască să îi explic, că am nevoie de intimitate.

Ajung la magazinul creditorului de timp şi îngheţ cu mâna pe clanţa uşii. Nasturele de la gulerul rochiei negre, dată de pomană de Lora, pare deodată prea strâns. După plăţi, chiar şi după darul meu pentru Hinton, am mai mulţi bani în poşetă decât am avut de ani buni, dar aş da la schimb Everlessul şi pe toţi de acolo ca să mă pot întoarce în timp, în momentul când am fost ultima oară în această piaţă. Nu trebuia să mai vin în piaţă, la căruţa care aştepta. Îl lăsam pe Papa să îşi mai vândă câteva luni sau îl convingeam să mă lase pe mine să o fac. Am fi

supravieţuit. Aşa cum am făcut-o mereu.

Mă încordez şi intru în magazin – în magazinul pe care l-am ocolit şi l-am examinat de o mie de ori, dar căruia nu i-am trecut niciodată pragul. E strâmt înăuntru, iar aerul e îmbibat într-un miros de cupru combinat cu cel al podelei murdare şi pătate de sânge uscat.

Tremurând în ciuda căldurii degajate de şemineu, mă apropii de tejghea cu fruntea sus. Un cuplu în vârstă, două femei cu spatele îndoit de prea multă muncă şi prea puţini ani stau aplecate peste masa mică din colţ, crestându-şi una alteia palmele şi lăsând sângele să curgă în fiole goale. Mă întreb dacă pun timp deoparte pentru copiii lor. Mă privesc când mă apropii – cu curiozitate şi milă. Bănuiesc că arăt încă prea tânără pentru un loc ca ăsta.

— Tatăl meu a murit acum patru zile, mă adresez lui Edwin Duade, cu speranţa ca vocea să nu îmi scape. Am venit aici pentru lucrurile lui.

Ochii lui se ridică până îi întâlnesc pe ai mei, apoi coboară iar în registru.

— Numele lui complet. Şi al tău.

Fără nicio vorbă de consolare, fără prostii. Observ linia roşie din palma lui Duade. Încă un semn că acum o săptămână lucrurile stăteau altfel, când Liam a ordonat să i se scurgă sânge lui Duade, fapt ce a fost suficient ca să mă cutremure.

— Pehr Ember.

De data asta, vocea îmi scapă.

— Iar eu sunt Jules.

Duade dispare în camera din spate şi o lacrimă – două lacrimi – îmi scapă şi mi se preling pe obraz. Le şterg rapid când revine cu o singură scrisoare şi un sac de pânză cât pumnii mei de mare – un sac care, după sunetul pe care îl scoate când atinge tejgheaua, e plin ochi de fier-sânge.

— Ai mai mult noroc decât credeai, fetiţo. Datoriile i-au fost plătite. Către colector.

Clipesc confuză.

— Dar… de către cine?

Râsul lui Duade este nemilos.

— Totul a fost plătit corect şi exact. Asta e tot ce ar trebui să te intereseze.

E posibil ca Lora să fie cea care a plătit? Dar important e altceva.

— Unde sunt restul lucrurilor?

Îşi întoarce capul spre mine.

— Asta e tot.

Clipesc.

— Ce vreţi să spuneţi?

Mă gândesc la căsuţa noastră – la casa noastră.

— Mai era căsuţa. Desenele de pe pereţi.

Niciodată destule, dar…

— Un ceas de buzunar stricat. Le-aţi luat şi pe alea?

Mă ia în râs iar, fluturându-şi mâna prin aer de parcă aş fi o muscă pe care vrea să o alunge.

— Lucrurile alea nu sunt pentru tine.

— Poftim…?

Lacrimile ameninţă să năvălească iar. Respir adânc, încercând să mă liniştesc.

— Trebuie să fie o greşeală. Aţi spus că datoriile i-au fost plătite, ceea ce înseamnă că tot ceea ce deţinea îmi aparţine.

Mă prind de tejghea.

— Nu mai avea pe nimeni. Eu eram tot ce deţinea.

Duade oftează.

— Restul aparţine familiei Gerling, dragă. Spui că Pehr Ember era tatăl tău? Ei, nu există nimic în registru care să ateste asta. Nicio înregistrare în ceea ce te priveşte.

Liniştea răsună, întreruptă doar de cuplul care pleacă, amândoi secaţi de ani. Vocea mea spune vag:

— Nicio… înregistrare?

Mă aprobă şi îmi arată plicul de pe tejghea.

— Doar asta. Nu pot să te ajut cu altceva.

Cum mă îndepărtez de magazin, mă ghemuiesc sub copertina unei tarabe şi examinez scrisoarea. Numele meu se află pe faţa plicului, în scrisul atent al tatei. Mâinile îmi tremură când îl deschid cu un deget şi scot foaia dinăuntru. Scrisul dens îmi înceţoşează vederea; îmi şterg

lacrimile ca să pot citi.

Jules,

Am plecat înspre Everless azi-dimineaţă, ca să te aduc acasă. Sper că te vei întoarce cu mine şi că, mâine, pe timpul ăsta, am să arunc această scrisoare în foc. Dar Everlessul este acum, mai mult ca niciodată, un loc periculos. Deci nu am de ales decât să iau în considerare posibilitatea că nu mă voi mai întoarce.

Dacă se întâmplă asta şi citeşti această scrisoare, Jules – mi-aş dori să îţi pot lăsa mai mult decât scrisoarea asta, fetiţa mea. Meriţi mult mai mult. Dar mă tem că, pentru moment, asta e tot ce îţi pot oferi.

Cred că ţi-ai dat seama, sau cel puţin suspectezi adevărul – că nu sunt tatăl tău de sânge sau prin lege. L-am rugat pe Duade să îţi paseze lucrurile noastre ţie orice ar fi, dar ştiu că nu o va face. Legea e lege, aşa cum lumea are grijă să ne reamintească. Te-am considerat mereu ca fiind fiica mea – eşti fiica mea – şi nu am spus nimănui altceva. Te rog să procedezi la fel, Jules. Păstrează-ne secretul. Viaţa va fi mai simplă cu un nume de familie, chiar şi cu unul ca al meu.

Şi îţi voi spune asta şi când am să te văd, dar în cazul în care nu trăiesc destul de mult cât să apuc să o spun măcar o dată, permite-mi să mă repet: Stai departe de Everless. Stai departe de Regină. Nu pot să îţi explic, nu într-o scrisoare care ar putea cădea în mâinile oricui, dar nu eşti în siguranţă în preajma Maiestăţii Sale. Te implor – ştiu că ai atât de multe întrebări, Jules, dar ai încredere în mine.

Înainte să pleci, mi-ai spus că ai nevoie de mine, dar te-ai înşelat. Eşti puternică – curajoasă –, amabilă şi ştiu că vei merge înainte chiar şi după ce eu nu voi mai fi. Fiecare zi, fiecare oră pe care le-am dat-o au meritat mai mult decât au valorat. Îmi

doresc doar să fi apucat să o văd pe femeia care ai devenit.

Fata mea – eşti fata mea, iar eu sunt tatăl tău, în toate modurile, mai puţin cel de sânge. Să nu uiţi asta niciodată. Păstrează-ne secretul şi fereşte-te de necazuri. Te iubesc.

Papa

Merg pe străzile din spatele pieţei din Crofton ca o nebună, evitând piaţa principală, cu toate că îmi este dor să o văd pe Amma. Tam mai poate sta puţin la căruţă. E teribil de frig, cu toate că soarele străluceşte pe cerul lipsit de nori, dar gândul de a mă adăposti într-un magazin sau cârciumă, purtându-mă ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, îmi provoacă greaţă.

În schimb, picioarele pe jumătate vindecate de când am alergat desculţă până la lac îmi alunecă pe zăpada murdară, topită. Câteva persoane se uită spre mine când trec pe lângă ei, dar imediat îşi mută privirea, ocolindu-mă cu grijă. Îmi dau seama că se tem de mine la fel cum şi eu mă temeam de Fantomă. Probabil observă aceeaşi sălbăticie pe chipul meu, după ce durerea mi-a răpit umanitatea.

Înşfac scrisoarea lui Papa. Rândurile îmi revin în minte ca şi cum ar fi refrenul unei melodii: *Nu sunt tatăl tău de sânge sau prin lege. Nu sunt tatăl tău de sânge sau prin lege.* Şi imagini, aşa cum Hinton le-a descris – petele de pe mâinile tatei, privirea goală, stors de timp.

Cuvintele lui, atât de pline de sens, nu sunt cuvintele unui bărbat pe cale să îşi piardă minţile. Cu toate că nu îl înţeleg, simt un adevăr îngrozitor care se ascunde în propoziţiile sale, amestecându-se cu cerneala.

Îi simt mâinile pe umerii mei, prinsoarea strânsă, cum mă scutură, cerându-mi să plec – până îmi dau seama că sunt propriile mele mâini şi propriile mele degete care îmi sapă în trup. Tremur, dar nu din cauza frigului.

Punga cu fier-sânge de la brâu îmi atârnă ca o greutate de plumb. O altă dilemă. Poate Duade s-a înşelat şi Papa a

adunat tot fier-sângele ăsta, dar de ce nu l-a folosit ca să se salveze?

Cineva mă strigă.

— Jules!

Recunosc vocea. Amma. Mă întorc.

Amma aleargă pe alee spre mine, făcându-şi loc printre oamenii cu capul în pământ şi cu gecile trase peste obraji. Şorţul său de măcelar, pătat de sânge uscat este făcut sul şi îl ţine subraţ. Se opreşte la doi paşi de mine, cu mâna întinsă ca să mă îmbrăţişeze, dar se dă înapoi. Mă studiază atent.

— Jules, îmi şopteşte ea. Ce…?

Dintr-odată păleşte.

— S-a întâmplat ceva în Everless?

Nu pot vorbi, dar simpatia pe care o zăresc în ochii ei mă face să lăcrimez. Pentru o secundă, mă priveşte oripilată. Apoi mă ia de cot şi mă duce lângă o uşă din apropiere, unde ne ghemuim amândouă. Îşi pune o mână pe spatele meu şi mă trage înspre ea. Vocea mea e încă slăbită, aşa că îi înmânez scrisoarea.

O frunzăreşte din priviri şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Probabil şi-a vândut timpul rămas, îmi şopteşte înţelegându-mi durerea. Îmi pare rău, Jules.

Vocea mea, răguşită din cauza plânsului, îmi tremură când vorbesc.

— E mai mult decât atât, abia rostesc.

Dar următoarele cuvinte mi se blochează în gât. Cum îi pot explica adevărul lui Amma – că şi-a petrecut ultimele ore călătorind spre proprietăţile Gerling şi apoi, când i-am ignorat rugăminţile de a veni acasă, a încercat să spargă seiful şi că, încă, nu ştiu de ce a făcut-o? Că din cauza asta a murit în afara zidurilor Everlessului avându-l alături doar pe Hinton, care îi era străin?

Mă tem că îmi va spune ce mi-a spus şi Lora: *Mintea se scurge prin vene la fel de bine ca anii.*

— Am nevoie de el, îi răspund, cuvintele încurcându-se într-un suspin.

Amma mă trage mai aproape de ea. Acum, că suntem

una lângă alta, simt mirosul sângelui de animal uscat de pe ea, dar nu contează – ea e pământul şi eu mă înec. Plânsul mă loveşte din nou, răsunând pe strada îngustă, până când sunt prea obosită ca să mai lăcrimez. Amma mă strânge tare în braţe, ridicându-mă când începe să se întunece.

— Ce voia să spună despre Everless şi despre Regină? rosteşte ea după un timp.

Îmi şterg ochii de lacrimi.

— Nu a plăcut-o niciodată. Nici pe ea, nici pe familia Gerling.

Şi pe bună dreptate – nu am fi fost săraci dacă nu era Liam.

Dar scrisoarea din mâna mea e grea şi parcă îmi urlă ceva ce eu nu înţeleg.

— Totuşi, pericolul… nu ştiu ce voia să spună.

Adevărul mă distruge – nu ştiu, nu ştiu.

Amma tace câteva clipe, după care îmi vorbeşte iar.

— Jules, poate că nu ar trebui să te mai întorci acolo.

Tresar.

— Nu. Nu am de ales.

E pe jumătate adevărat. Gândul la Everless, la bucătăria caldă şi la flăcările puternice mă consolează, dar prezenţa Reginei şi a familiei Gerling mă otrăveşte. *Pericol,* în cuvintele tatei. Dacă plec de acolo acum, nu am să ştiu niciodată de ce.

Amma dă un ghiont săculeţului cu fier-sânge de la brâu.

— Pare a fi o alegere bună, dacă mă întrebi pe mine.

Cuvintele ei plutesc în aerul din jurul nostru. Brusc, punga de monede pare mult mai grea şi capătă un nou sens – un nou viitor, poate. Ce aş putea face cu anii din ea?

— Nu trebuie să te întorci acolo, insistă Anima şi faţa îi străluceşte de posibilităţi.

— Alia mi-a scris că vrea să vină acasă. Urăşte locul ăla. A făcut destui bani cât să ne ajungă câteva luni.

Face o pauză, apoi vorbeşte iar. Mă întreb dacă Aliei îi mai este frică de spiritul Alchimistului care, crede ea, o urmăreşte prin holurile Everlessului, sau dacă îi e frică de altceva.

— Am greşit, Jules – Everless nu merită. La ce buni îţi sunt anii, dacă trebuie să îi cheltuieşti aşa?

Posibilităţile îmi inundă şi mie mintea, strălucirea lor pălind în faţa durerii. M-aş putea întoarce în Crofton, aş putea închiria o nouă căsuţă şi aş putea folosi banii rămaşi ca să pun pe picioare o mică fermă. Aş putea să mă întorc la şcoală şi să învăţ trocul. Aş putea călători, să îmi încerc norocul în unul din oraşele prospere de pe malurile Semperei şi să văd, în sfârşit, oceanul.

Sau – aş putea să revin în Everless. Să muncesc cât de mult pot şi să trag cu urechea pe holuri, aşa cum făceam cu Roan în copilărie şi să sper că ceva mă va conduce spre adevărul menţionat de Papa în scrisoare. După ce Lady Gold se va căsători, Regina se va întoarce la castelul său de la malul mării. Dacă nu acţionez acum, îmi pierd şansa.

Căsuţa ar fi goală şi lipsită de valoare fără Papa. Întregul sat ar fi la fel. Şi nu îmi pot imagina să călătoresc undeva fără să răstălmăcesc ultimele acţiuni ale lui Papa. Trebuie să ştiu de ce a făcut ce a făcut şi de ce m-a avertizat să stau departe de Regină. De fapt – un fior mi se scurge pe şira spinării când îmi dau seama că deja ştiu primul pas pe care îl am de făcut. Să o înlocuiesc pe Addie în alaiul Reginei. Şi dacă sunt izgonită – ei bine, am mai trecut prin asta.

— Nu trebuie să mă întorc, îi răspund pe un ton uşor răspicat. Dar vreau să o fac.

Desprind geanta cu fier-sânge de la brâu, pun câteva monede în buzunar şi restul i le întind Ammei.

Numaidecât ochii îi devin severi.

— Jules, nu.

— Nu mai am nevoie de ei, îi spun. Ia-i pentru Alia, dacă nu vrei să îi iei pentru tine.

Asta o face să accepte banii. O ştiu pe Amma destul de bine ca să ştiu că e ca mine – orgolioasă, dar nu destul de orgolioasă ca să nu facă ceea ce trebuie pentru familia ei.

Familia mea nu mai există. A ei, însă, da.

Amma închide ochii şi lacrimile încep să îi curgă pe obraji.

— Mulţumesc.

Suspină, afundându-şi capul în umărul meu.

— Îţi mulţumesc, Jules.

Îmi sprijin capul pe al ei. Îmi doresc atât de mult ca asta să fie destul, să pot să fac ceea ce Papa şi-a dorit. Să las întrebările îngropate de dalele de piatră din Everless şi să rămân aici, sau să zbor departe, precum o fâşie de mătase în vânt. Mi-aş continua viaţa aici, în căsuţa şi grădina noastră, la şcoală, lângă prietena mea.

Dar misterul avertismentului lui Papa, a mâinilor sale pătate şi a morţii lui m-ar înnebuni.

Trebuie să mă întorc. Trebuie.

Am treburi de rezolvat cu Regina.

12

Când eu şi Tam ajungem la porţile Everlessului, mă lasă lângă grajduri împreună cu un pachet plin de dulciuri cu miere de la brutărie, frumos învelit în hârtie maronie.

Dormitoarele sunt goale, mai puţin cel al unei femei care stă în patul din colţul opus al camerei, înfăşurată în plapumă şi respirând uşor – probabil este bolnavă, altfel Lora ar fi aici cu ea, scuturând-o să se trezească. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă furişez sub plapuma mea subţire şi să mă izolez de lume. Multitudinea secretelor lui Papa e copleşitoare şi mă trage în jos. În afară de faptul că aş putea să mă duc şi să bat la uşa Reginei, cerând o explicaţie, nu am alte idei. Singura mea şansă este să încerc să trec peste testul ei prostesc, dacă aş reuşi să obţin o întrevedere cu ea. Astfel, poate mi se va da voie să o servesc.

Dar ziua asta liberă de la munca din bucătărie e un dar. Dacă vreau să învăţ ceva despre Regină, înainte de a o aborda, trebuie să încep acum.

Mă îmbrac în cea mai drăguţă rochie a mea – din lână albastră, cu mâneci lungi, în locul rochiilor maronii şi lungi până la genunchi pe care le purtăm în bucătărie. Datorită chipiului de servitoare aş putea fi etichetată drept cameristă. Iau un şorţ şi o cârpă de şters praful din dulapul de aprovizionare din hol şi pornesc spre bibliotecă. Ştiu că dacă sunt găsită acolo fără permisiune aş putea fi bătută. Sau mai rău.

Îmi spun că dacă sunt destul de norocoasă, nimeni nu mă va observa; încerc să nu mă gândesc la faptul că nu am fost niciodată norocoasă.

Când eu şi Papa trăiam în Everless, el avea voie să intre în bibliotecă – le-a spus că trebuie să studieze metode de fierărit noi, şi în fiecare noapte ne furişam înăuntru ca să îmi citească poveşti la lumina lumânării. Era una dintre camerele mele favorite – rafturile înalte care tronau pe două etaje, podeaua neagră de lemn lucios, încrustat cu

foiţe de aur, liniştea întreruptă doar de sunetul paginilor şi şoaptele mele de mirare.

E aproape goală acum, luminată doar de razele lungi şi umbrele dense ale apusului de afară, pe care îl zăresc prin fereastra dinspre vest. Câţiva nobili stau împrăştiaţi la mese şi în fotolii, citind sau scriind scrisori. Un bărbat masiv doarme într-un fotoliu căptuşit cu piele. Liniştea nu mai domneşte, ci aşteaptă să fie întreruptă de poveşti dornice de a fi spuse, magia nu mai pluteşte în aer, efervescentă precum ceaţa de după ploaie, spre deosebire de perioada când eram doar un copil.

Dar, din fericire, priveliştea îmi este încă familiară. Spaţiul principal imens este înconjurat de intrări care duc spre coridoare şi alte colţuri, peste tot în interior fiind plăci de alamă inscripţionate deasupra tocurilor uşilor. Le studiez atent, dându-mi seama pe măsură ce fac asta că nu am nici cea mai vagă idee de unde să încep. În şcoala din Crofton am auzit numai lucruri adorabile despre Regină – despre frumuseţea ei nemaivăzută, despre gonirea invadatorilor, despre înţelepciunea ei de stăpână. Nimic nu justifică frica lui Papa faţă de ea.

Mă uit pe plăci – *Fabule populare, Domeniul Everlessului, Economie* – până văd *Istorie* în capătul celălalt al bibliotecii. Pare un loc bun de unde să încep. Examinez camera, prefăcându-mă că am un scop şi, în acelaşi timp, încerc să rămân discretă şi să mă furişez pe culoar.

Cărţile mă înconjoară de ambele părţi, iar titlurile lor aurite strălucesc în lumina difuză. Deschid o carte subţire, intitulată *Sempera: Istorii* şi încep să citesc de la jumătatea paginii.

După spusele ofiţerului comandant al forţelor din Marina Regală, relatează aceasta, *Regina Semperei a retezat de una singură gâtul invadatorilor, cu o lamă despre care s-a spus că putea absorbi magia din sângele lor, pumnal dăruit chiar de Vrăjitoare. Îşi avea propriul creditor de timp, o femeie misterioasă cu chipul ascuns sub glugă, care cutreiera câmpul de luptă de-a dreapta ei, storcând*

sângele din oameni pe loc, transformându-i în fier-sânge în timp ce restul, cei căzuţi, erau obligaţi să privească şi să îşi aştepte rândul.

Închid cartea şi o apropii de piept, tremurând în pofida căldurii din încăpere. Papa nu mi-a spus multe despre invaziile şi rebeliunile care au avut loc în primul secol din perioada fier-sângelui, după ce magia Alchimistului şi cea a Vrăjitoarei au început să se răspândească pe meleaguri. Dar bunicul adoptiv al Ammei spunea că unul dintre strămoşii lor a luptat în armata Reginei. Obişnuiam să merg la căsuţa Ammei şi să stăm în faţa bătrânului aşezat pe scaun, să ascultăm poveşti cu hoţi care te lăsau să sângerezi în noapte, cu mâini sfârtecate şi capete rostogolindu-se, până ce Amma îl implora să înceteze. Invadatorii, spune el, ar fi omorât pe toată lumea din Sempera şi ar fi dus tot fier-sângele înapoi peste mare. Dar Regina a ordonat armatelor sale să consume fier-sângele celor căzuţi şi să devină mai puternici.

Încă strângând în braţe cartea, continui să verific împrejurimile în căutarea unui loc în care aş putea să mă aşez şi să citesc. Dar apoi îl văd: Liam Gerling stând la un birou, într-un balcon de deasupra mea, aplecat asupra unui teanc de foi.

Înlemnesc pe loc, iar inima îmi bate cu putere. Dacă ar privi în jos, m-ar vedea printre gratiile de lemn lucioase ale balustradei balconului. Mă retrag încet, ca să nu atrag atenţia, la umbra dulapului înalt cu cărţi.

Îl urmăresc cu atenţie, deşi oscilez între a pleca şi a continua să îmi văd de treabă. Chiar dacă nu mi-ar recunoaşte faţa, ar putea observa că o servitoare citeşte în loc să şteargă praful. Dar pare să nu observe nimic. Stă încruntat în concentrarea lui, bătând din picior nervos, ca şi cum ceea ce ar citi l-ar frustra. Odată la câteva secunde se încruntă, notează ceva în carnetul său şi revine la citit.

Văzându-i trăsăturile ascuţite – care mi-au bântuit coşmarurile atât de mult – furia se naşte în mine, aprinzându-se rapid precum flăcările din vatra bucătăriei. Amintirea alungării noastre din Everless îmi revine în

minte în imagini dispersate, explozii de sunete şi căldură.

Îmi amintesc cum Liam l-a împins pe Roan în flăcări. Un moment de tăcere, ca spaţiul dintre fulger şi tunet. Şi apoi vuietul flăcărilor trosnind în sobă ca şi cum ar avea viaţă, înălţându-se în aer. Teroarea din ochii lui Roan.

Îmi închid încet ochii, îndepărtând această amintire, apoi îi deschid din nou. Orice ar citi Liam atât de concentrat trebuie să fie important. De când s-a întors de la academie la sfârşitul verii, a jucat un rol important în administrarea averii Gerling şi a afacerilor din Everless în general – cel puţin, aşa am înţeles din bârfele celorlalţi servitori. L-ar fi primit înapoi familia lui cu braţele deschise, dacă ar fi ştiut ce a încercat să îi facă lui Roan? Oare Roan a uitat de lupta lui cu moartea?

Un servitor – Stefan, dacă îmi amintesc corect – trece pe lângă mine; simt miros de parfum. Ştefan se uită suspicios la mine peste umăr. Aerul mi se opreşte în piept, dar el îşi continuă drumul pe culoar, apoi urcă pe scări. Se apropie de biroul lui Liam şi îl bate pe umăr.

Liam tresare deranjat, schimonosindu-i-se tot chipul, şi servitorul îi şopteşte ceva. Oftează şi deschide un sertar în care îşi aşază cartea şi carneţelul, apoi îl închide cu lacătul.

Sunt gata să îmi mut privirea, când ceva îmi atrage atenţia. O licărire de culori bizare când Liam se ridică. Palmele îi sunt pătate, ca şi cum le-ar fi scăldat în vin.

Cuvintele lui Hinton îmi plutesc în minte. *Avea pe mâini pete violet.* Mâinile lui Papa.

Înainte să mă gândesc la ceva, picioarele mi se mişcă. Pun cartea la loc şi îi urmăresc pe Liam şi pe servitor de la distanţă, în timp ce îşi croiesc drum spre ieşirea din bibliotecă, cu Liam în frunte.

Mă asigur că am o distanţă de cel puţin jumătate de coridor între mine şi ei, fără să pierd din ochi haina lungă a lui Liam. Mergem pe unul dintre coridoarele principale din Everless, populate de lorzi şi doamne care se furişează înapoi în camerele lor după masa de prânz – strălucind în mătase şi catifea, îmbătaţi de alcool. Îmi ţin ochii în podea,

sperând că nimeni nu va striga la mine. Liam le ignoră toate saluturile.

Într-un final, coridorul se îngustează şi se goleşte, astfel că sunt nevoită să mă îndepărtez mai mult de cei doi bărbaţi. Palmele îmi sunt transpirate şi încordate. În faţă, bărbaţii cotesc şi câteva secunde mai târziu îi aud oprindu-se. Încetinesc şi eu şi risc să arunc o privire pe după colţ.

S-au oprit în faţa unei uşi grandioase din lemn de mahon. Mă uit în jur – decoraţiunile pereţilor sunt mai puţin somptuoase decât în alte părţi din Everless, dar şi mai vechi şi mai elegante, împletite cu modele geometrice deosebite. Respiraţia mi se accelerează. Nu am mai fost aici. Nu ar trebui să fiu aici. Dacă sunt prinsă…

Ca să mă calmez, inspir uşor, reţin aerul – aşa mă învăţase tata să fac atunci când mă trezeam transpirată din cauza coşmarurilor, în copilărie. E o tehnică pe care am repetat-o de prea multe ori în ultimele zile. Două coşmaruri recurente se pare că au revenit odată cu sosirea mea în Everless – unul despre noaptea în care eu şi Papa am fost izgoniţi, şi altul mai ciudat, despre o fată înarmată cu un cuţit, care mă urmăreşte şi a cărui chip e ascuns de umbre.

Liam şi Stefan se sfătuiesc cu alţi doi bărbaţi de pe coridor – unul pe care îl recunosc ca fiind un colector de taxe, aproape de nedeosebit faţă de cel care ne-a vizitat pe mine şi pe Papa în căsuţa noastră.

Ăsta trebuie să fie – seiful familiei Gerling, unde îşi ţin averea. Întotdeauna mi i-am imaginat devorând timpul Croftonului într-o singură adunare lunară, aşa cum se hrănesc porcii din troacă. Desigur că un Gerling trebuie să fie prezent atunci când se transferă taxele în seif. Şi nu ar trebui să mă mire că acesta e chiar Liam. Roan nu pare genul care s-ar bucura să petreacă o după-amiază într-un turn izolat, numărând bani.

Mă retrag după colţ şi încerc să le ascult conversaţia şi clinchetul fier-sângelui. Apoi conversaţia se opreşte o clipă, după care se aude un scârţâit zgomotos al uşii care zgârie podeaua.

— Mergeţi înainte! comandă Liam şi mă sperii ca întotdeauna când aud cât de groasă îi este vocea. Vin şi eu imediat.

Îmi lipesc spatele de perete, iar bătăile inimii mele parcă îl îndeamnă să urce *sus, sus, sus,* ca să pot arunca o privire înspre seif. Gândul de a intra mă ispiteşte şi cad pradă unui amestec de groază şi fascinaţie.

Apoi, Liam coteşte şi mă prinde, aţintindu-şi privirea asupra mea.

Sunt destul de departe ca să pot fugi, dacă aş putea să mă mişc, dar şocul îmi blochează muşchii. În mai puţin de o bătaie a inimii ajunge în faţa mea.

— Ne-ai urmărit de la bibliotecă, spune el, iar vocea îi este calmă, deşi pielea încreţită din jurul ochilor îi trădează furia. De ce?

Deschid gura, dar nu iese nimic. Acum că mă priveşte cu adevărat, frica de a nu fi recunoscută iese la suprafaţă. Amintirile mă orbesc din nou, reflexia metalului topit şi propriul meu urlet, fumul usturător.

Chiar dacă nu mă recunoaşte, mă aflu unde nu trebuie. Mai este şi Ivan – lama lui.

Am fost proastă, proastă pentru că l-am urmărit.

Dar mă forţez să mă uit în ochii lui Liam, încercând să îmi calmez reacţiile şi să par liniştită şi lipsită de frică. Pun mâna în poşeta de la brâu şi scot prima monedă pe care o ating – o monedă de fier în valoare de o lună, din economiile lui Papa, pe care Duade mi le-a dat în Crofton. Vechile instincte din mine urlă să nu mă despart de bani, dar i-o întind şi i-o aşez lui Liam în palmă – care este bandajată şi cu vârfurile degetelor violet.

— V-am văzut că aţi scăpat asta, rostesc eu. În bibliotecă. Apoi, simulând curiozitatea – Mai aveţi nevoie de ceva pentru mâna dumneavoastră, my lord? Aveam alune vrăjite în bucătărie.

Liam se încruntă. Strânge moneda în pumn şi o bagă în buzunar, menţinând totuşi contactul vizual.

— Bănuiesc că ştii unde te afli.

Pentru o secundă, iau în considerare faptul de a minţi

din nou – apoi mă gândesc mai bine şi, ştiind sigur că Liam poate depista o minciună:

— Seiful proprietăţii?

— Sigur ai auzit poveşti despre locul ăsta. Am dreptate?

Îl aprob uşor, neştiind exact ce urmăreşte. Vocea lui Liam e joasă, plină de otravă.

— Ei bine, ce ai auzit?

— Dacă oricine în afară de un membru al familiei Gerling încearcă să intre, uşa îi va absorbi timpul prin degete.

Râde – sunetul e aspru, de parcă ar avea un ghimpe blocat

În gat.

— Şi ai încerca să intri?

— Nu, îi răspund ferm, rapid, cu toate că nu ştiu dacă este o minciună.

— E nevoie de timp ca să intri şi nu ştii niciodată cât, continuă Liam, cu o ameninţare ascunsă printre cuvinte precum un fulger îndepărtat. Ar putea fi o zi sau cincizeci de ani. Şi când îţi scurge sângele, mecanismul uşii îţi pătează mâinile. Aşa…

Îşi ridică mâna.

— E aşa ca să îi indice pe cei care au intrat în seiful din Everless sau care au încercat. Dar asta e ultima ta problemă – Căpitanul Ivan ţi-ar face mai mult rău dacă ar afla că te afli aici.

Nici nu îi aud avertismentul – mintea mi se roteşte, gândindu-mă la petele de pe mâinile lui Papa. Deci e adevărat că seiful îţi stoarce timpul. Şi al lui Papa era aproape pe terminate. Asta explică de ce a venit pe moşie, ca să moară lângă zidurile sale… de ce supa pe care i-am dat-o nu i-a putut salva viaţa.

Dar nu. Indiferent de cât de disperat ar fi fost, tatăl meu nu ar fi furat fier-sânge sau bijuterii. Orice ar fi încercat să recupereze dinăuntru merita preţul vieţii.

— Cum te cheamă? întreabă Liam.

— Jules, abia rostesc, gândindu-mă încă la mâinile pătate ale tatei.

Apoi stomacul mi se strânge când îmi dau seama ce am făcut.

Îl privesc pe Liam. Sunt destul de aproape ca să observ că albul ochilor s-a înroşit. *Jules e un nume comun*, gândesc disperată. Nu ar face conexiunea cu ceva ce s-a întâmplat acum zece ani.

— Ai fost şi în bibliotecă. Alt loc în care nu ai ce căuta.

Tonul său e relaxat, ca şi cum nu ar ameninţa, ci doar ar sublinia faptele. Am nevoie de câteva clipe ca să procesez pericolul din glasul lui.

— Eram… căutam o carte.

Mă bâlbâi şi adevărul scapă fără voia mea. Ar fi trebuit să spun *făceam curat*, dar la fel – ar fi citit minciuna pe chipul meu.

— Îmi place să citesc.

Îmi blestem prostia şi încerc să mă îndepărtez de el un pas, dorindu-mi să scap.

— Lord Gerling! strigă o voce.

Profit de moment ca să mă mai îndepărtez puţin.

— Bună seara, my lord.

— Aşteaptă!

Se întinde şi mă prinde de încheietură. Acum ochii îi sunt uşor sălbatici, negrul pupilelor răspândindu-se către irisul închis. Simţind pericolul, îngheţ, sperând că nu îmi va simţi pulsul bubuind pe sub piele.

— Ce carte? întreabă el, iar când vede că îl privesc confuză, adaugă: În bibliotecă.

— O!

Îmi răsună prin minte toate titlurile cărţilor pe care le-am frunzărit vreodată. Nu ştiu ce părere ar avea de faptul că citeam despre Regină.

— Nimic important – doar o veche carte pentru copii.

Mă agăţ de un rest de amintire.

— *Povestea Elizei – Călă…*

— *Călătoarea,* termină propoziţia, iar ochii lui mă fixează, încă sălbatici, cu capul aplecat pe o parte. Am cunoscut mai de mult o fată care adora cartea asta.

Simt o urmă în vocea lui care îmi ridică părul de pe

ceafă.

Apoi ceva se schimbă în el. Corpul i se încordează şi se îndepărtează de mine.

— Curiozitatea nu e potrivită pentru un servitor. Dacă te mai găsesc unde nu ai ce căuta din nou, îi voi spune Căpitanului Ivan. Te-aş sfătui să nu mă pui la încercare.

Cuvintele îi sunt ascuţite. Chiar dacă în urmă cu câteva secunde încercam să găsesc o cale de scăpare, acum nu pot decât să clipesc uimită.

Nu spun nimic, mă întorc pe călcâie şi plec.

Furia face ca mâinile să îmi tremure în timp ce merg – aproape fug – printre coridoare, disperată să mă îndepărtez de Liam cât de mult îmi permite Everlessul. Pentru o clipă, când şi-a amintit de numele cărţii, aproape că am uitat cine era – băiatul din cauza căruia am fost alungaţi din casele noastre, ca să îşi muşamalizeze el propria cruzime. Motivul tuturor suferinţelor noastre.

Nu trebuie să mai uit vreodată.

Cotesc pe unul dintre coridoarele mai mici care duc spre holurile servitorilor, dorindu-mi să nu mă întâlnesc cu nimeni. Spre deosebire de coridoarele principale, decorate cu covoare roşii, luxuriante şi luminate de soarele ale cărui raze pătrund prin ferestrele înalte, coridoarele servitorilor sunt întunecate şi ferite. Îmi sunt familiare şi mă cuprinde brusc o dorinţă să mă las înghiţită de ele. Nu observ silueta care se apropie din direcţia opusă, astfel că ne ciocnim într-un colţ, umerii lovindu-se violent unul de altul. Mă împiedic şi îmi pierd echilibrul.

— Îmi cer scuze, murmur eu, repezindu-mă să mă ridic.

Şi apoi observ colţul hainei de catifea. Nu am dat peste un simplu servitor.

Imediat Roan Gerling mă apucă de braţe şi mă ridică în picioare.

Mă măsoară din priviri cu ochii larg deschişi, iar eu uit să respir.

Haina lui Roan este strâmbă şi are obrajii roşii şi ochii luminoşi. Face o jumătate de pas în spate, ca să mă poată privi mai bine, în timp ce capul i se înclină când într-o

parte, când într-alta. Apoi, încet, un mic zâmbet îi apare pe chip.

Ştiu că ar trebui să îmi las privirea în jos şi să plec, dar ceva din mine ţipă ca Roan Gerling să mă vadă, să mă vadă în sfârşit şi să îşi amintească. Faţa lui e atât de bine conturată în mintea mea, încât îmi este greu să cred că m-ar putea privi în ochi sau că şi-ar aminti numele meu.

— L... Lord Gerling, rostesc eu, limba împleticindu-mi-se în gură.

Alunec într-o reverenţă, dar îmi simt obrajii arzând.

— Scuzele mele.

— Nu e nicio problemă.

Chicoteala lui mă invită să mă ridic şi să îl privesc, aşa că o fac – e greu să îl refuz, când ochii lui albaştri mă atrag ca un magnet.

— Încotro mergeai aşa de grăbită?

Clipesc.

— Nicăieri, my lord.

Asta îl face să râdă. Apoi se opreşte brusc şi îmi studiază trăsăturile.

— Tu ne-ai ajutat când a sosit Regina. I-ai ridicat lucrurile când au căzut.

Nu e chiar recunoaşterea la care mă aşteptam, în special după ce mi-a făcut cu ochiul la petrecerea din grădină, dar mă mulţumesc cu atât. Poate că nu îşi mai aminteşte cine sunt exact, dar îmi recunoaşte chipul.

— Da, domnule.

— Cum te numeşti? mă întreabă el în şoaptă, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum ar privi ceva doar pe jumătate cunoscut.

Inima mi se strânge. Să îi spun adevărul?

Liam ar putea şti cine sunt; el e cel care mă urăşte. Dacă este să mă pască vreun pericol din cauza neglijenţei mele, e deja pe drum. Niciun pericol nu va veni după tata – pentru că a venit deja.

— Jules, răspund eu.

Închid gura, temându-mă că indiferent de ce mi se zbate în stomac, sigur va zbura pe gură.

— Jules, repetă Roan. Fata fierarului.

Rămân cu gura căscată când aud că îmi pronunţă numele, intim şi preţios. Dar o închid rapid.

— Obişnuiam să fim prieteni, îi şoptesc.

— Desigur.

Zâmbetul se conturează iar pe chipul său.

— Ne jucam de-a v-aţi ascunselea la copacul de pe peluza de nord.

Instantaneu, întreaga amintire mă loveşte – vara, mirosul ierbii proaspăt tunse, mâna lui Roan peste a mea. Îl aprob, incapabilă să vorbesc.

— Te-am văzut la petrecere. Şi apoi pe holuri, aseară…?

Roan rosteşte această ultima parte atât de delicat, încercând, fără niciun dubiu, să fie precaut în a discuta despre inima mea frântă aici, unde cineva ne poate auzi. Primul meu gând este să sper că nu are impresia că sunt îndrăgostită de altcineva. Căldura trece prin mine când mă gândesc la cât de naivă sunt. Şi totuşi…

Nu, nu, nu contează, continui să îmi spun. Se căsătoreşte cu fiica Reginei.

— Ştiam eu.

Roan se apropie de mine un pas, încă zâmbind.

— Erai atât de misterioasă. Azi, aici, mâine, de negăsit.

— Nu am vrut să plec, îi mărturisesc, incapabilă de a-mi reţine tremuratul din voce.

În altă lume, l-aş întreba: *M-ai căutat?*

O viaţă întreagă, presărată cu amintiri diferite, mi se conturează în minte – o viaţă în care nu am părăsit Everlessul – apoi dispare violent.

Ce îşi aminteşte Roan? Ce îi pot spune ca să îi explic totul şi să nu îi dezvălui nimic?

— Tatăl meu… el a…

— Fratele meu v-a izgonit, nu-i aşa?

Zâmbeşte, dar îmi dau seama că e doar un gest de curtoazie. Înainte să pot vorbi, Roan face un gest cu mâna în aer, ca şi cum ar şterge trecutul cu un burete.

— Nu mai contează, acum că te-ai întors.

Aproape prea repede ca să observ, mă măsoară din cap

până-n picioare, astfel corpul inundându-mi-se cu căldură.

— Unde te-au trimis de data asta, Jules?

— La bucătărie.

E un punct de lucru inferior fierăriei şi îmi simt obrajii plini de ruşine.

Roan scoate un şuierat şi se apropie şi mai mult. Îi simt respiraţia caldă pe gât. Dacă eram o altă fată, m-aş fi putut întinde să-l ating.

— Îmi pare rău că m-am lovit de tine, spune după un moment.

— Mă grăbeam – am o audienţă cu Regina.

Dar nu are nicio intenţie să plece şi sunt surprinsă când îl văd cum roşeşte. Asta, în combinaţie cu absenţa zâmbetului său obişnuit, îl face să pară vulnerabil şi copilăros.

— Ei bine, ar trebui să plec. Nu vreau să întârzii din cauza mea.

— Aşteaptă! îmi scapă, iar vocea mea este piţigăiată şi întrebătoare.

Roan se întoarce spre mine.

— H-Haina dumneavoastră, my lord.

Roan se uită în jos şi vede că nasturii hainei îi sunt încheiaţi pe dos, o parte atârnând mai jos decât cealaltă. Începe să îşi rearanjeze nasturii, neîndemânatic.

Fără să gândesc, fac un pas înspre el ca să îl ajut – apoi, dându-mi seama ce fac, îmi simt obrajii arzând. Dar îşi lasă mâinile jos şi îmi dă voie să îl ajut. Ar fi ciudat să mă opresc acum, aşa că nu o fac. Simt căldura pe care o degajă prin cămaşă şi haină.

— Mulţumesc, Jules.

Simt un miros vag, familiar de lavandă venind dinspre el şi îmi dau seama că s-a văzut cu Ina Gold. Nasturii nealiniaţi, culoarea din obrajii lui – mi se strânge pieptul. Mă îndepărtez imediat de el, cu capul în pământ.

— Da, my lord.

Nodul din gât îmi sugrumă puţin cuvintele, dar Roan nu pare să observe.

În schimb, îmi pune o mână pe umăr. Prinsoarea lui e

caldă şi se simte prin materialul rochiei mele. Atât de blând. Interogatoriul lui Liam de acum câteva minute pare doar o amintire îndepărtată.

— Ai nişte ochi foarte pătrunzători. Sper să ne mai întâlnim, spune el, încă zâmbind.

Când? aproape că întreb – dar apoi o altă idee îmi înfloreşte în minte.

— E posibil.

Roan ridică din sprâncene, iar zâmbetul i se măreşte.

— Cum aşa?

Speranţa mea creşte odată cu el. Nu m-am gândit niciodată că aş putea avea o cale directă către Regină, dar acum e chiar în faţa mea, iar numele lui e Roan Gerling.

— Aş vrea să mă duc la interviul pentru postul vacant, lăsat de fata care a fost izgonită de Regină. Addie, spun pe nerăsuflate, iar zâmbetul lui dispare. Ştiu că au puţine fete, aşa am auzit.

Roan păleşte, aşa că mă opresc şi încerc altă variantă.

— Vreau să fiu în alaiul Reginei ca să o slujesc pe Ina. De acolo vin acum, am fost la bibliotecă – studiam. Ştiu aşa de puţine despre trecutul ei…

Încerc să cuprind tot dorul pe care l-a trezit în mine şi să îl canalizez în voce, ca şi cum nu mi-aş dori nimic mai mult, la cei şaptesprezece ani ai mei, decât să aştept lângă picioarele fiicei Reginei.

Dar zâmbetul lui Roan revine şi căldura lui mă doboară.

— Testul? E doar o formalitate, Jules. O grămadă de prostii, dacă e să mă întrebi pe mine. Regina e plecată mâine, dar am să pun o vorbă bună pentru tine la Caro, slujnica Reginei. Ea e cea care decide cine se apropie de Regină, nu un test prostesc, îmi explică el cu un dram de mândrie în voce.

Face un pas înapoi, apoi îşi înclină iar capul spre mine – un obicei nou, pe care l-a adoptat cândva în ăştia zece ani – ca şi cum ar căuta răspunsul la o întrebare.

— De fapt, de ce nu vii să ne serveşti micul dejun mie şi Inei, ca să vadă şi ea cât de drăguţă eşti? Voi trimite după tine când vom avea o dimineaţă liberă.

— Mulţumesc, my lord, îi şoptesc eu, cu inima gonindu-mi nebuneşte.

— Jules – spune-mi Roan, mă corectează el.

— Lord Roan, răspund, permiţându-mi să schiţez un mic zâmbet.

Râsul lui lung şi zgomotos răsună în coridorul strâmt al servitorilor.

— Mă bucur că am dat peste tine, Jules, îmi şopteşte el, apoi face un pas în faţă, apropiindu-şi buzele de urechea mea. Mai mult decât îţi imaginezi.

13

Roan îşi ţine promisiunea. În următoarea dimineaţă, înainte ca soarele să se transforme din galben într-un roşu-sângeriu, trimite vorbă după mine. Îmi spăl părul de făină în apa caldă din chiuvetă. Scot rochia albastră de lână de sub pernă şi o îmbrac, încheind-o până la bărbie. Toate pregătirile pentru a o întâlni pe Ina Gold.

Când sunt gata de plecare, Bea ridică din sprâncene spre mine şi fluieră încet.

— Pentru cine te-ai gătit, Jules?

Celelalte fete îşi încetinesc activităţile şi ascultă.

— O servesc pe Ina Gold în dimineaţa asta, răspund, cu toate că am impresia că nu sunt cuvintele mele.

Bea îşi apropie mâinile într-o mică mişcare veselă şi nici nu vreau să-mi imaginez cum ochii celorlalte fete supt larg deschişi şi cum, brusc, se apucă să aranjeze paturi care sunt deja aranjate.

Când ajung în bucătărie ca să o anunţ pe Lora – înainte de a deschide gura –, mă apucă de cot şi mă trage într-un colţ. Pare obosită, cu faţa îmbujorată, iar părul ciufulit îi iese pe sub basma.

— Jules, trebuie să vii cu mine, dragă.

Vocea îi este tensionată.

— Dar Lora… spun eu pe un ton copilăros, şi imediat apoi tresar. Lordul Roan m-a invitat să îl servesc pe dumnealui şi pe straja Reginei la micul dejun. Lordul Roan…

Lora face un pas înapoi şi îmi şopteşte la ureche:

— Ei bine, Lordul Liam are altă treabă pentru tine în dimineaţa asta. Va trebui să te duci să discuţi cu el.

Îmi muşc interiorul obrazului. Nu aş face asta niciodată. E cel mai în vârstă şi e – ei bine…

Groaznic!

O urmăresc precaută până la intrarea în pivniţa cu produse alimentare.

Mă opresc în tocul uşii, înţepenită de mirosul umed,

ameţitor de mizerie, legume şi fier. Ultima dată când am coborât aici a fost atunci când l-am găsit pe Papa ghemuit între sacii de napi şi cartofi. Asta a fost acum şase zile? Şapte? Lora mă ia de braţ şi mă trage ferm, dar cu blândeţe, după ea pe scări.

— Eşti responsabilă cu mava astăzi, îmi spune, evitându-mi privirea. Magazia de coloranţi e pe terminate.

— Poftim?

Spaima trezită instinctiv de pivniţă este înghiţită o clipă de un flux de furie. Magaziile de mava ale Everlessului sunt depozitate aici, jos, departe de bucătărie, astfel încât mirosul dulce-lipicios al fructelor – dar şi mierea şi cuprul sau vinul învechit – să nu ne distragă atenţia de la treburile din bucătărie. Pentru fabricarea colorantului, cineva trebuie să le descojească şi să extragă cu propriile mâini interiorul aspru şi toxic, care pătează şi lasă cicatrici. Am văzut victime nefericite, care se împiedicau când ieşeau din pivniţă, legănându-se din cauza mirosului ameţitor.

Dar nu de asta se teme toată lumea. Păstăile sunt cunoscute că adăpostesc scorpioni mici şi veninoşi, tocmai din deşerturile sudice, unde e mava cultivată. Cu toate că aceşti pasageri clandestini sunt rari, îmi amintesc că am participat, în copilărie, la înmormântarea unui bucătar, care a murit după o singură înţepătură.

Descojirea mavei e o *pedeapsă,* aproape la fel de rea ca a ţi se lua timpul.

Şi, pe lângă asta, ştiu şi cum este folosită minunata culoare – să fie marcate persoanele care încearcă să acceseze seiful. Persoane precum Papa.

— Ce-ce am făcut? mă bâlbâi indignată.

Bineînţeles că ştiu. L-am enervat pe Liam Gerling.

Lora oftează.

— Nu sunt ordinele mele, Jules. Astea vin direct de la Lord Liam.

Liam. Numele lui îmi scapă printre buze precum veninul odată ce frica mă împunge – îşi aminteşte numele şi chipul meu. Trebuie să îşi fi amintit, dacă m-a ales special pentru

această sarcină. Un gând nebun îmi trece prin minte: E posibil să fi ştiut de venirea lui Papa în Everless? Mâinile lui Papa erau pătate pentru că a încercat să intre în seif. Iar seiful se află în grija lui Liam.,

Lora mă aprobă, întrerupându-mi gândurile.

— Nu ştiu cum i-ai atras atenţia, dar mulţumeşte-te cu faptul că nu ţi-a luat o zi. Cu toate că nu prea e mare diferenţă – vei fi aici destul de mult timp.

Deci aşa îmi este pedepsită *curiozitatea.* Îmi strâng pumnii, iar unghiile îmi înţeapă palmele, pe măsură ce încerc să îmi reprim furia şi frica. Credeam că nu mai am de ce să mă tem, acum că Papa a murit. Dar dacă Liam ştie cine sunt – dacă face asta numai ca să mă chinuie –, cum voi putea fi vreodată în siguranţă în Everless?

Şi cum mă voi apropia vreodată de Regină?

În timp ce pătrundem în întuneric, un alt gând se înfiripă: Roan ştie şi el că sunt în Everless. Amintirea întâlnirii noastre de pe coridor, apropierea lui e un talisman. Mă agăţ de el. *Mai mult decât îţi imaginezi.*

Aceste gânduri se dizolvă pe măsură ce Lora mă conduce în pivniţă. Când deschide uşa îngustă de la capătul holului, aproape că leşin văzând mormanul de mava din camera întunecată – mii de păstăi violet-negre de mărimea inimilor de găină sunt îngrămădite lângă perete, atingând tavanul, unele crăpate şi cu pulpa sclipitoare vărsată peste grămadă. Mirosul pare cumva fizic, un perete de aer dulce-mătăsos, cu o urmă de ceva amar, precum vinul şi oţetul.

Când am deschis uşa, câteva fructe scârboase, cu coajă tare au alunecat. Una se opreşte fix la picioarele noastre. Rezist tentaţiei de a o zdrobi cu gheata. Lora tuşeşte lângă mine, vizibil afectată.

— Vino sus, dacă simţi că te ia ameţeala, îmi spune, după ce observă grămada. Îmi pare rău, draga mea.

Dar închide uşa şi rămân doar cu lumina unei torţe.

Odată descojită de înveliş, mava trebuie să fie ţinută în frig, aşa că în pivniţă e o temperatură foarte scăzută –

dinţii îmi clănţăne, picioare îmi sunt amorţite din cauza podelei reci de piatră. Fiecare fruct are coaja la fel de aspră precum pielea, coajă pe care trebuie să o îndepărtez fără a rupe pulpa din interior. După cinci fructe, buricele degetelor îmi sângerează.

Pentru început, cred că m-am obişnuit cu mirosul; dar pe măsură ce găleţile lăsate de Lora se umplu cu fructe, mirosul iar mă doboară. Îmi îndes unghiile şi rup cojile fructelor. Sucul lor îmi pătează mâinile în culoarea vinului. Liam nu ar fi putut concepe o tortură mai potrivită. De fiecare dată când privesc în jos, îmi amintesc de pierderea suferită şi de vina pe care o simt. Îmi trece prin cap să merg iar la seif – să încerc să îl deschid, acum că am mâinile pătate –, dar dacă ceea ce a spus Liam este adevărat, mi-ar putea lua orice cantitate de timp. Mă stoarce instantaneu de cincizeci de ani şi mă lasă leşinată pe podea. Sau moartă.

Cântărind riscurile, mă întorc în bucătărie ca să las găleţile de mava descojite şi să mănânc ceva. Lora nu mă lasă să mă bucur de căldură şi mă trimite înapoi cu o chiflă tare şi un pic de unt, gura fiindu-i înţepenită într-o linie dură. Ştiu că are în minte poveştile lui Tam, ale tatălui lui Hinton şi ale tuturor celor care i-au supărat pe Gerlingi. Mă simt rău.

Dintr-odată se aude o bătaie în uşă. Mă uit şi o văd pe Lora, frângându-şi mâinile. Faţa ei plină de grijă îmi transmite o stare de frică.

— Lordul Gerling coboară să vorbească cu tine. Aranjează-te puţin, repede!

Apoi dispare.

Frica e înlocuită de speranţă, într-o succesiune rapidă, întâlnirea mea cu Roan de pe coridorul servitorilor, apropierea de el, căldura lui – toate se întorc la mine. Poate că a auzit ce mi s-a întâmplat şi a venit să îndrepte lucrurile.

Îmi şterg fruntea cu mâneca, atentă să nu îmi pătez faţa şi îmi şterg mâinile de şorţ cât de bine pot, când aud încă o bătaie în uşă.

Uşa se deschide şi simt un gol în stomac. În tocul uşii nu se află Roan – nu cu părul întins pe spate şi postura bizară, rigidă. E Liam.

Ochii lui se îngustează, cântărind grămezile de fructe şi pe mine, cu şorţul şi mâinile pătate. Furia şi dezamăgirea mă inundă precum o maree şi o grămadă de înjurături îmi vin pe vârful limbii. Îl privesc ca şi cum forţa urii mele l-ar putea alunga.

Păşeşte înăuntru, lăsând uşa deschisă în urma lui. Poartă o haină lungă în răcoarea pivniţei, cu mâinile ascunse bizar în buzunare.

— Lord Gerling, rostesc printre dinţi.

E la doar doi paşi de mine.

— Jules.

Mă blestem pentru că mi-am pronunţat numele în faţa lui. Duritatea pe care am auzit-o acum câteva zile, când m-a confruntat în faţa seifului, i-a dispărut din voce. Pare mai blând sau poate… obosit.

— Voiam să te verific. Cât ai avansat, vreau să zic.

— Ce amabil, murmur eu.

Vreau să mă fac mică, să îmi contorsionez umerii şi să îmi încrucişez braţele peste piept ca să mă ascund de privirea lui directă. Dar mă forţez să stau dreaptă şi să îl înfrunt cu fruntea sus. Nu vreau să îi arăt vreo slăbiciune.

Liam îşi ia ochii de la mine şi se uită spre grămada de mava din spatele meu, la găleţile pline şi la cojile care stau aruncate pe podea.

— Nu mi-am dat seama… că erau atât de multe.

Pare puţin mâhnit.

— Poate că nu ar trebui să vă mai amestecaţi în lucrurile pe care nu le cunoaşteţi, îmi scapă fără să vreau.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru, ripostează el, cu ochii brusc împietriţi în întuneric.

Apoi clipeşte. Trec o clipă, două şi oftează, gest care îi temperează vizibil furia.

Se apleacă şi ridică o mava care s-a desprins din grămadă şi i-a ajuns la picioare, apoi o studiază.

— Arată-mi, cum se… curăţă o mava?

Tonul meu e usturător, neîncrezător, dar el doar aprobă. Simt că mă înroşesc de frustrare şi sper ca lumina difuză să ascundă acest lucru. A venit aici ca să îmi evalueze îndemânarea?

Furioasă, înşfac un fruct din grămadă. El se apropie, privindu-mă cu un interes studiat cum îi demonstrez experienţa pe care am acumulat-o în ultimele ore – găsesc tivul din vârf, de unde fructul e cules din arbust şi îl desfac în două cu unghiile. Liam ridică fructul de mai devreme şi îmi copiază mişcarea, prea brutal, iar sucul ţâşneşte, stropindu-i haina. Se încruntă.

Respir controlat. Dacă mai vorbesc, fie îmi voi vărsa nervii, fie voi spune încă ceva care mă va da de gol, iar Liam Gerling ştie deja prea multe despre mine. Iau alt fruct şi vreau să îl decojesc, dar îl văd, cu colţul ochiului, pe Liam cum mă priveşte. Mă concentrez pe muncă şi îl aştept să vorbească.

— În legătura cu ceea ce s-a întâmplat ieri, rosteşte cu atenţie, dar, cu toate acestea, pare nesigur. Tonul meu a fost deplasat. M-ai surprins.

Această jumătate de scuză mă şochează, dar rămân tăcută. Ştiu că am fost neglijentă şi că i-am permis lui Liam să mă prindă că îl urmăresc. Poate crede că dacă va fi amabil cu mine, îmi voi dezvălui secretele – l-am văzut pe Ivan jucând astfel de jocuri. Şi eu pot juca jocul ăsta.

— Sunt o servitoare, my lord, îi răspund, adoptând un ton artificial de dulce. Nimic nu este deplasat.

— Nu îţi este frică? întreabă el, măsurându-şi tonul.

Asta mă surprinde.

— Ce vreţi să spuneţi?

Pentru o clipă uit să adopt un ton neutru.

— Vreau să spun…

Se opreşte. O ia de la început.

— Servitorii sunt înspăimântaţi de asta. Spun că scorpionii îţi fură tot timpul dintr-o singură înţepătură.

Aruncă fructul într-un coş.

— Dar, ştii, unii oameni din coasta de est îi mănâncă. Ei cred că dacă prind unul care a înţepat pe cineva, vor

căpăta o eternitate.

Mi-l amintesc pe acest Liam din copilărie, mereu pregătit să corecteze pe cineva cu nişte fapte pe care le-a găsit în una din cărţile lui prin cuvinte aspre. Dar ceea ce a fost cândva doar enervant, e folosit acum ca armă. De data asta, furia mi se simte în glas.

— Dumneavoastră sunteţi cel care m-a numit să fac asta, aţi uitat?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Liam strânge un fruct în palmă şi o deschide în faţa mea, ca să mi-l arate.

— Nu îţi este frică de ceea ce s-ar putea ascunde aici?

Întrebarea se instalează puternic în cameră, în timp ce degetele lui lovesc uşor fructul. Mă gândesc la fier-sângele care i-a trecut prin mâini – care acum îi sunt pătate şi roşii precum vinul. Ceva îmi spune că nu se referă doar la ameninţarea scorpionilor.

Clipesc.

— Nu, îi răspund cât pot de neutru. Dumneavoastră vă este?

Liam îmi zâmbeşte, dinţii îi sunt albi în lumina obscură.

— Uneori îmi este.

Cuvintele lui plutesc în jurul nostru, agitând ceva în mine. De ce s-ar teme Liam Gerling? Şi mai important…

— De ce mă pedepsiţi?

Vreau să recunoască – să o spună. Dar Liam Gerling oferă informaţii aşa cum familia lui împarte fier-sânge: cu zgârcenie.

— Ai încălcat o regulă a casei.

— Se putea şi mai rău.

Dar asta e o minciună. Ştiu că este. *Povestea Elizei Călătoarea,* cartea mea preferată din copilărie. Şi-a amintit de ea – şi-a amintit de *mine.* Ura lui faţă de mine a ars la fel de viu în toţi aceşti ani precum ura mea pentru el – exact cum a spus şi Papa –, cu toate că nu îmi imaginez de ce. Pentru un om cu statura lui, eu sunt un nimeni. Doar încă o fată din Everless.

— De ce eşti aici, Jules? mă întreabă, iar negrul ochilor i

se dilată cumva.

Mă descurajează felul în care mă cufund în ochii lui, precum noroiul dens din inima pădurii – liniştit şi adânc, gata să te blocheze până ce mori.

— Ca să câştig timp.

— Unde e tatăl tău? Peter îl chema, nu?

Imediat mă ridic în picioare, cu pumnii strânşi, cu mava prelingându-se din poală pe podea.

— Îi ştii şi numele lui, nenorocitule! mă răstesc eu.

Ştiu că se joacă cu mine – momindu-mă precum un animal –, dar nu contează, cu toate că o voce din cap îmi urlă să îmi pese. Să mă opresc.

— Nu ne-ai uitat niciodată pe niciunul dintre noi. Nu ne-ai lăsat să trăim liniştiţi după accidentul care a fost…

Din vina ta, vreau să spun, dar îmi înghit cuvintele, simţindu-mă brusc în pericol.

— De ce nu îţi găseşti alt loc în care să fii nemilos?

— Ai grijă. Asta este casa mea, spune Liam cu blândeţe.

— A fost şi casa mea, înainte să ne izgoneşti.

Acum ştiu sigur că îşi aminteşte tot despre accidentul din fierărie. O ştiu mai sigur decât am ştiut orice altceva de când am ajuns pe domeniul Gerling, chiar dacă el nu o recunoaşte.

Dar oare ştie că tata e mort?

— Jules, ascultă, începe el.

— *Nu.* Doar lasă-mă în pace, Liam. *Te implor.*

Calmul îmi scapă când mă gândesc la Papa, despre cât de mult am nevoie de el şi cât îmi doresc să mai fi fost printre noi. Lacrimi de furie îmi inundă ochii.

— De ce mă urăşti atât de mult?

Liam nu răspunde. Respiră, înainte ca oricare dintre noi să vorbească, iar de pe hol răsună încă o pereche de paşi care se apropie.

Mă întorc cu spatele la Liam şi îmi şterg lacrimile cu podul palmei, până ce reuşesc să mă opresc din plâns. Liam se întoarce cu faţa la uşă.

Roan e acolo. Face ochii mari când îşi vede fratele mai mare.

— Liam?

Apoi mă observă pe mine în spatele lui.

— Jules? Am tot întrebat de tine. Ce… ce se petrece?

— Nimic, i-o retează Liam o fracţiune prea târziu.

Chiar şi când vorbeşte cu propriul său frate, vocea îi rămâne la fel de rece şi distantă.

— Gărzile Reginei au cerut mai mult colorant de mava pentru armele lor. Aşa că am numit pe cineva ca să le descojească.

— Mava? repetă Roan neîncrezător. Şi ai închis aici, în întuneric, un biet servitor ca să le descojească, în loc să o importi ca orice alt om raţional?

Dragostea se revarsă în mine, împreună cu o urmă de dezamăgire auzindu-l că îmi spune *servitor* – şi nu Jules.

— Atunci un alt servitor din altă provincie ar trebui să îl descojească, spune Liam, retezându-l din voce.

— Crezi că pasta poate fi culeasă din copaci? Dacă nu se întâmplă în faţa ochilor tăi, mai contează?

Roan se încruntă şi îl ignoră pe Liam. Mă ridică de jos, cu şorţul meu pătat şi cu faţa îmbujorată.

— Jules, de asta nu ai ajuns la întâlnirea noastră de azi-dimineaţă?

Ochii lui Liam se aprind vizibil şi pot să jur că şi-au schimbat culoarea. Am citit despre creaturi de mare ale căror trupuri fac la fel, înainte să fie atacate de un prădător.

Mă priveşte pe mine şi pe fratele său, iar atunci când într-un final deschide gura nu spune nimic.

Roan continuă.

— Ai fost aici toată ziua?

— Preocuparea ta faţă de binele servitorilor este emoţionantă, spune Liam răstit, revenindu-şi la normal. Dar eşti un expert în asta, nu-i aşa?

— Nu te priveşte.

Tonul lui Roan e rece şi, pentru o clipă, e foarte greu să îi deosebeşti.

Liam se apropie de fratele său. E un pic mai înalt decât Roan, dar diferenţa pare mai vizibilă în întuneric; lumina

torţei îi estompează ochii albaştri ai lui Roan şi îi adânceşte pe cei negri a lui Liam, ascuţindu-i trăsăturile feţei.

— Atunci să o ajuţi *tu* să descojească mava, dacă îţi pasă atât de mult.

Îl loveşte cu umărul pe Roan şi păşeşte în afara pivniţei, lăsând uşa să se izbească în urma lui.

În urechile mele răsună o nouă tăcere, care se risipeşte când îl aud pe Roan rostind o sumedenie de blesteme – pe care servitorii le folosesc. Aproape că mă pufneşte râsul. În schimb, scap un şuierat slab, iar el se întoarce spre mine, încruntat şi îngrijorat.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, îmi spune, iar vocea îi este iarăşi blândă şi caldă. Fratele meu e… ei bine, ştii. Ai văzut.

Se apropie de mine şi mă atinge uşor pe mână.

— Vino! Anulez ordinele lui Liam. Hai să te scoatem de aici.

Îl urmez încet pe Roan, fără să scot vreun cuvânt, afară din pivniţă. Frica din piept dispare cu cât ne îndepărtăm mai mult de pivniţă şi de mirosul puternic de mava, până ce suntem primiţi de lumina strălucitoare a bucătăriei.

Sunt pregătită să întâmpin privirile ciudate ale celorlalţi slujitori, dar Roan se opreşte neaşteptat la baza scărilor şi se întoarce spre mine.

Mă opresc şi eu, trupul parcă imitându-i-l pe al lui, natural.

— Îmi pare rău că am provocat probleme între tine şi fratele tău.

— Mie îmi pare rău că Liam te-a deranjat. De asta am şi venit, îmi mărturiseşte el.

Clipesc, sperând să nu mă fi văzut roşind din cauza întunericului. Simt cum transpiraţia mă ustură în palmă.

— Ina încă vrea să te cunoască, adaugă Roan. Dar pare că ai nevoie de o reîmprospătare. Dacă te grăbeşti, nu îi vei rata proba.

Aprob rapid, în acelaşi ritm cu pulsul meu. În mintea mea înfloresc tot felul de posibilităţi. Asta ar putea fi cea

mai bună şansă să mă apropii de Regină înainte să revină la palat. Nu pot să dau greş azi.

Dar fac o pauză.

— Stai. Proba?

— Lady Gold îşi probează rochia de mireasă astăzi.

Rochia de mireasă. Pentru nunta ei cu Roan, cel care stă în faţa mea chiar acum. Cel care îmi ţine privirea încă o clipă şi căruia i se conturează un zâmbet pe chip.

În ciuda petelor de pe haine şi a certei cu Liam şi a degetelor amorţite, mă simt văzută într-un mod în care rar am fost, de când am ajuns în Everless. Un sentiment ciudat înfloreşte în mine, ca şi cum aş sta pe marginea unei stânci, privind către marea verde-albăstruie, pe care am văzut-o doar desenată în cărţi, cu valurile ei nesfârşite şi atrăgătoare – şi de la această înălţime, mortală.

14

A trebuit să frec o oră cu săpunul aspru al Lorei ca petele de mava să înceapă să iasă de pe mine, lăsându-mi pielea moale, dar cu câteva pete violet pe alocuri. Când revin în bucătărie, privirile intrigate ale servitorilor se îndreaptă toate spre mine.

Cea care o aşteaptă acolo pe Lora este slujnica Reginei, fata care m-a ajutat să strâng bijuteriile când acestea s-au împrăştiat pe podea. Dar e atât de nelalocul ei aici, în bucătărie, încât îmi ia puţin până să o recunosc. Frumoasă, cu părul închis la culoare, cu constelaţii pistruiate pe piele, e poate doar cu câţiva ani mai mare decât mine. E îmbrăcată mai elegant decât noi, restul, într-o rochie simplă de catifea, croită cu gust, de un roşu aşa de închis, că e aproape neagră, atât de lungă, încât mătură podeaua, cu toate că e şi ea însemnată ca fiind servitoare, din pricina beretei albe pe care o are fixată pe cap. Îmi zâmbeşte sfioasă.

— Jules, aceasta este Caro, mi-o prezintă Lora, subliniind apoi: Ea e slujnica Reginei.

E o aluzie la faptul că trebuie să o tratez cu respect deoarece are un rang superior mie. Inima mi se strânge puţin, în timp ce alunec precipitată într-o reverenţă.

— Îmi cer scuze, domnişoară.

— Nu contează, îmi răspunde Caro încet – şoptit, de fapt. O aud cumva peste zarva din bucătărie, ca şi cum aş asculta ecoul mării într-o scoică. Îmi face un gest graţios cu mâna să mă ridic.

— Mă bucur să te cunosc, Jules. Roan mi-a spus că eşti interesată de postul de slujnică a Maiestăţii Sale şi a lui Lady Gold. Ştii să coşi, nu-i aşa?

— Pu… puţin, cred, îi răspund, mutându-mi privirea undeva între ea şi Lora. Am făcut câteva retuşuri în – cuvântul *Crofton* îmi moare pe buze – oraşul natal. Dar nimic la fel de rafinat precum garderoba lui Lady Gold.

Un spasm mă străbate când mă gândesc la rochia de

mireasă a Inei Gold.

— Te vei descurca de minune, sunt sigură. Noi doar le însăilăm pentru croitorese, în orice caz.

Caro se întinde să mă apuce de mână şi eu tresar, apoi se întoarce către Lora.

— Cât de mult timp ai nevoie, începe Lora, privindu-mă cu înţelepciune. Lordul Liam a atribuit-o unei sarcini, dar…

— Sunt sigură că dorinţele Reginei trec peste cele ale lui Liam Gerling, spune Caro simplu.

Încerc să nu zâmbesc în faţa dispreţului afişat de Caro pentru fratele Gerling mai în vârstă. O tăcere se instalează în bucătărie, iar Lora o aprobă rapid.

Apoi slujnica Reginei mă conduce afară.

Pe coridor, mâinile ni se înlănţuiesc şi ne plimbăm de parcă am fi prietene vechi, în timp ce îmi explică faptul că Regina nu are încredere în străini, aşa că majoritatea timpului îl voi petrece slujind-o pe Lady Gold. Îmi spune că trei dintre domnişoarele de onoare ale lui Lady Gold s-au îmbolnăvit în drum spre Everless. Minciuna îi scapă atât de uşor, încât ajung să mă întreb dacă nu am auzit greşit conversaţia dintre Roan şi Lady Gold, pe care am auzit-o şoptită prin zid. Dar şi Bea a spus că au fost ucişi oameni.

— Nu ne mai ajută nicio altă fată? Mă aşteptam să fim mai multe…

Caro încetineşte aproape imperceptibil, întorcându-se puţin înspre mine. Ochii îi sunt luminoşi, de un verde spălăcit şi ceva străluceşte în ei.

— Mai multe? mă întreabă, dar nu am niciun răspuns. Îmi mut privirea, temându-mă că am mers prea departe. Dar îmi zâmbeşte larg din nou şi îşi continuă mersul.

— Nu mai e nicio altă concurentă, dacă asta te întrebai. Oamenii sunt intimidaţi de puterea adevărată, Jules. Nu trebuie să uiţi asta.

În timp ce Caro mă conduce pe coridor, trebuie să mă concentrez să zâmbesc de fiecare dată când mă priveşte. Nu sunt obişnuită să fiu atât de aproape de o altă persoană; surprinzător, apropierea şi bucuria lui Caro mă încălzesc.

— Ştii bine domeniul, îmi spune, după a treia cotitură înspre camerele regale. Eşti aici de mult timp?

— Doar de câteva săptămâni.

Ezit, dar apoi realitatea amară îşi spune cuvântul – cu Papa mort şi Liam şi Roan amândoi conştienţi de cine sunt, e destul de riscant să încerc să fiu eu.

— Dar tatăl meu a lucrat aici, când eram copil. Am crescut în Everless.

— Înţeleg.

Vocea lui Caro e chiar mai blândă acum; dar pare că a simţit ceva nelalocul lui în tonul meu.

— Şi de ce te-ai întors?

Imaginea chipului lui Papa când l-am văzul ultima dată, singur şi înfrigurat în întunericul pivniţei cu rădăcini, îmi străfulgeră mintea şi, pentru o secundă, nu pot respira. Brusc, simt că dacă nu spun adevărul mă sufoc sub greutatea lui.

— A murit, răspund simplu. Recent.

Nu cred că mai pot face faţă altor explicaţii. Caro încetineşte puţin, mă priveşte în ochi şi îmi strânge mâna.

— Îmi pare rău, îmi spune blând. Şi mama ta?

Tăcerea mea e un răspuns în sine.

Caro încuviinţează din cap şi mă prinde iarăşi de mână.

— Şi părinţii mei au murit când eram mai mică. Dacă vrei să discutăm despre asta altă dată…

Dau din cap, mulţumindu-i pentru empatia pură a cuvintelor ei.

— Nu, mulţumesc. Vreau să nu mă mai gândesc la asta.

— Cred că ăsta e cel mai bun lucru de făcut când suferi o pierdere, mă sfătuieşte Caro.

Zâmbeşte cu chipul străbătut de durere şi înţelegere şi mă simt de parcă o greutate mi-a fost ridicată de pe piept.

Sunetele firave ale conversaţiilor murmurate şi ale muzicii plutesc înspre mine în timp ce ne croim drum spre etajele superioare. Simt că mă furnică pielea de emoţie – iar liniştea dintre mine şi Caro este brusc asurzitoare. Ce scânteie pot stârni într-o conversaţie cu Lady Gold dacă o plictisesc pe slujitoarea ei? Sper că nu se aşteaptă la

cineva la fel ca şi Caro, calmă şi adunată.

Ca şi cum ar simţi ce gândesc, Caro umple tăcerea fredonând o melodie tristă în timp ce înaintăm – îmi este cunoscută, doar că nu ştiu exact de unde. Începe să cânte:

— Vocea ta e un trandafir de-o oră/ sufletul tău e un hoţ îndrăgostit/ Te voi urma prin pădurea înaripată/ până când inima ta va fi a mea.

— Melodia asta, o întreb, cum se numeşte?

— E foarte veche. Favorita Reginei.

Melodia e doar un joc de două note, dar versurile spun o poveste plină de pierderi, dragoste – violenţă.

Curând, Caro se opreşte în faţa unei uşi de pe partea dreaptă şi se întoarce spre mine. Buzele i se întredeschid uşor, iar ochii i se dilată de panică.

— Jules, plângi!

Îmi ating obrazul cu mâna şi sunt surprinsă atunci când îmi simt degetele umede. Faţa mi se înroşeşte.

— E în regulă, o liniştesc şi îi zâmbesc. E o melodie foarte frumoasă.

Caro îmi zâmbeşte şi mă aprobă cu o mişcare din cap.

— Regina a compus-o în memoria Vrăjitoarei.

— E adevărat? Că Vrăjitoarea s-a plimbat cu Regina? o întreb.

— Caro! se aude o voce de cealaltă parte a uşii. Ai găsit-o pe prietena lui Roan?

Prietena lui Roan. Cuvintele îmi răsună în minte.

Inima îmi bubuie în piept – unu, doi, trei – şi se repetă precum refrenul cântecului, în timp ce Caro scoate o cheie din rochie şi deschide uşa. Scutur din cap, confuză de faptul că Lady Gold trebuie să stea încuiată într-o încăpere.

Caro îmi surprinde privirea şi se apropie, şoptindu-mi mai uşor decât de obicei.

— Lady Gold şi-a pierdut de curând gărzile. Şi nu îi place să fie înconjurată de străini, aşa că a refuzat să primească gărzi din Everless. Asta a supărat-o pe Regină.

Deschide uşa şi mă invită în încăperea decorată somptuos, peste tot numai cu covoare roşii şi perdele

diafane, care plutesc în faţa ferestrelor uriaşe. Camera e inundată de soarele iernii, dar e călduroasă şi îmbibată în mireasma apei de trandafir.

Un colţ al camerei este ocupat de un pat uriaş ce seamănă cu un nor, acoperit acum de rochii de toate culorile, aruncate haotic de parcă ar fi fost probate şi refuzate. Lângă pat, Lady Ina Gold stă în nişte schimburi de mătase şi în fustă, cu mâinile şi gambele dezgolite, exceptând nişte brăţări de metal, iar părul scurt îi este desprins. Ţine în mână o rochie – sclipitoare şi aproape lichefiată, precum smaraldele topite – în lumina soarelui, privind-o cu un ochi critic. Când uşa se închide în urma noastră, se întoarce spre mine şi Caro.

Instinctiv, îmi las privirea în podea, încercând să evit să o văd doar pe jumătate îmbrăcată.

— My lady, o aud pe Caro şoptind în stilul caracteristic. Aceasta este Jules Ember.

Îmi ridic capul, cu pomeţii înflăcăraţi, şi îmi intersectez privirea cu cea a Inei Gold. Suntem de aceeaşi înălţime, vârstă, dar din lumi complet diferite. Faptul că nu a avut niciodată nicio grijă pare să îi se vadă pe chip – în trup. Pielea îi străluceşte, fără nici cea mai mică urmă de bătături sau cicatrici.

Un gând stingher face să-mi treacă fiori pe şira spinării: într-o zi, mult după ce eu voi fi murit, această fată va fi Regină.

Şi încă ceva: îşi va fi petrecut toţi acei ani alături de Roan.

Ina îmi zâmbeşte, fără să ştie ceva, şi se întinde să mă apuce de mână.

— Domnişoară Ember!

Vocea îi este răsunătoare, cu vocale pătrunzătoare precum sunetul clopotelor şi cu un accent ciudat pe care numai Regina, Caro şi ea par să îl aibă.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Mă bucur că ni te-ai alăturat. Roan a spus că eşti o comoară – nu ştiu de ce nu i-a spus asta mamei sale de la început, înainte să ne pierdem timpul…

Nesigură de cum să reacţionez, fac o reverenţă stângace, menţinându-mi privirea în covor.

— Lordul Gerling nu ştia de prezenţa mea în Everless până ieri, Lady Gold. Plăcerea este de partea mea.

Se întoarce spre pat, gesticulând deasupra mulţimii de rochii aruncate acolo.

— Eu şi Caro dezbăteam un lucru. Tradiţia spune că mireasa ar trebui să se îmbrace în culorile familiei mirelui, familie căreia urmează să i se alăture. Dar verdele nu mi se potriveşte. Şi teoretic… îşi ridică sprâncenele.

— Îl depăşesc pe Roan în grad, nu-i aşa?

În ciuda şicanelor, se simte un iz de mirare în vocea ei atunci când vorbeşte despre nuntă – despre Roan –, fapt care mă face să mă gândesc că nu se laudă. Faţa îi străluceşte precum cea a unui copil care abia s-a trezit în zăpadă proaspătă.

Ştiu deja că este îndrăgostită de Roan Gerling. Şi, judecând după modul în care zâmbeşte, şi el trebuie să fie îndrăgostit de ea. Cine nu ar fi?

Sentimentele se răsucesc şi prind o formă ciudată înăuntrul meu. E uşor să fii geloasă pe viitoarea Regină, care s-ar putea să se căsătorească cu un Gerling doar de dragul politicii; dar pare diferit în ceea ce o priveşte pe fata din faţa mea, care zâmbeşte desculţă şi e vizibil îndrăgostită nebuneşte.

— Caro crede că ar trebui să port verde, continuă Lady Gold.

Aruncă rochia verde de mătase pe patul sublim, chiar şi în starea dezordonată în care se află.

— Dar mie îmi place asta.

Ridică o altă rochie şi şi-o apropie de corp – roşie, culoarea Reginei, cu mâneci care îi îmbracă cu măiestrie umerii.

— Dar e prea îndrăzneaţă pentru Everless, nu-i aşa?

— Chiar deloc, mă surprind vorbind. Încă nu aţi apucat să vedeţi, dar domnişoarele din Gerling se îmbracă cu lucruri mult mai îndrăzneţe la ocazii mai puţin importante.

O picătură de plăcere mă străbate când Ina chicoteşte

cu recunoştinţă. Caro pare abătută – ca şi cum ar fi pierdut un pariu.

— Dar îţi place, Jules? Nicio fată din Everless nu îmi spune adevărul. Se tem că mă va supăra.

În copilărie, în Everless, eram oripilată de bijuteriile şi rochiile care împodobeau femeile ca şi cum ar fi fost nişte obiecte frumoase, cum făcea orice fată care provenea dintr-o familie mai răsărită. Papa obişnuia să îmi spună că sunt o mică gaiţă, fiindcă mereu adunam lucruri – bijuterii stricate, care nu erau bune nici măcar pentru săbiile Gerling, rămăşiţe de panglici, cercei de aur rătăciţi – pe care le păstram într-un bol de lângă noptieră. Când am fost alungaţi şi trimişi în Rodshire, apoi Crofton, am renunţat la astfel de obiceiuri. Mă prefăceam că le dispreţuiam.

Dar acum Lady Gold mă priveşte, în timp ce ţine rochia roşie aşezată pe corp. Ochii ei mă fixează, ca şi cum chiar i-ar păsa de răspunsul meu. Îmi vine să mă întind şi să fac franjuri materialul rochiei, dar îmi muşc buza şi îmi strâng mâinile la piept.

— Poate ceva auriu? îndrăznesc, după câteva momente. E culoarea secundară a ambelor familii. Şi până la urmă…

Îmi înclin capul sugestiv către Ina Gold, pe jumătate şocată că am făcut o glumă şi sperând disperată că oricare dintre ele se va prinde.

După un moment, Lady Gold reacţionează. Râsul ei este brusc şi molipsitor, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

— Ştii, nu m-am gândit la asta, îmi spune, întorcându-se apoi spre Caro. Ce părere ai?

Caro zâmbeşte.

— E un pic neconvenţională, şopteşte ea. Dar auriul vă prinde foarte bine.

Îşi înclină capul, măsurând-o din priviri pe Ina.

— Am să vorbesc cu croitoresele să fabrice una imediat. Între timp, să continuăm să le probăm pe celelalte, ca să avem un model de referinţă.

Gesticulează şi, uşor teatral, Ina ridică rochia verde de pe pat şi îi scutură cutele, apoi păşeşte suav în ea şi se întoarce la Caro ca să îi încheie nasturii de la spate.

Odată ce a făcut-o, Caro aranjează materialul pe corpul Inei şi îmi spune să o ţin aşa cât timp ea prinde acele cu dexteritate, evitând complet pielea lui Lady Gold. Tonul vocii ei nu este mai puţin autoritar, chiar dacă este o şoaptă.

În timp ce încerc să îmi menţin echilibrul şi, totodată, o distanţă respectabilă faţă de Ina Gold, ţinând lipit de pieptul ei şi o bucată generoasă de material, Caro şi Lady Gold bârfesc despre o vrăjitoare cu care Caro s-a văzut recent şi care i-a spus că în curând îşi va reîntâlni prima dragoste. Când Ina o tachinează cu întrebări referitoare la cine este această persoană, Caro roşeşte şi schimbă subiectul, vorbind despre o femeie nobilă care a dat naştere unui copil ce seamănă izbitor cu frumosul ei valet.

— Jules.

Vocea lui Lady Gold îmi străpunge reveria.

— Tu ar trebui să ştii. De ce este Liam mereu atât de sever? Sau e aşa numai când toată lumea din jurul lui se simte bine?

Doar auzindu-i numele lui Liam şi încep să tremur neplăcut, aproape scăpând materialul din mâini.

— Nu… nu îl cunosc pe Lordul Liam atât de bine, mă bâlbâi eu.

Îmi amintesc că ea e din afara Everlessului, cu toate că nu poţi fi chiar străin în condiţiile în care clopotele Reginei sună în întâmpinarea ta. Dar nimeni de aici nu a îndrăznit să-l critice până acum.

— Dintotdeauna a fost mai… distant.

Lady Gold îşi întoarce capul, privind în sus, făcând un întreg spectacol din ridicarea nasului în vânt.

— *Eu sunt Liam Gerling,* rosteşte pe un ton exagerat, gros, păstrându-şi totuşi accentul aristocratic. *Nu voi vorbi cu nimeni la această petrecere. E limpede că mai bine îmi pierd timpul bolborosind singur, într-un colţ, săgetând cu privirea pe oricine îndrăzneşte să mi se adreseze.*

Eu încerc să sugrum un râs – nu am mai auzit niciodată pe cineva care să râdă de un Gerling atât de deschis –, iar Caro dă din cap.

— Săraca maică-sa! şopteşte ea.

— Lady Verissa i-a propus o grămadă de posibile mirese, din ce am auzit, iar el le-a refuzat pe toate.

— Poate că toate şi-au pierdut interesul când au văzut ce furtună cu nori este, îşi dă cu părerea Lady Gold. El spune doar că le-a refuzat, ca să îşi acopere ruşinea. Nu îmi pot imagina pe cineva care ar vrea să se căsătorească cu el nici pentru tot timpul din Sempera.

— Roan e cel care are personalitate şi care arată bine, intervine Caro, într-o şoaptă prin care s-o tachineze.

— De acord, răspund fără să gândesc, apoi mut rapid privirea în pământ ca să ascund căldura pe care o simt cum mi se instalează în obraji.

Ina nu pare să fi observat – sau nu îi pasă –, dar simt cum privirea lui Caro mă fixează.

— De cât timp îl cunoşti pe Lordul Roan, my lady? întreb pe nerăsuflate.

În timp ce cuvintele îmi părăsesc gura, mă observ în oglinda din spatele Inei, toată lipsită de culoare, cu umbre şi unghiuri ascuţite sub ochi. Contrastul dintre mine şi Lady Gold nu putea fi mai vizibil.

Dar prinţesa nu pare deranjată.

— Ah, păi pentru început, spune-mi Ina. Şi l-am cunoscut pe Roan când familia Gerling a vizitat palatul, acum doi ani.

Îmi amintesc vag că atunci când familia Gerling a fost plecată, în Crofton s-a ridicat un cort în piaţă cu jocuri pentru copii, iar muzica şi cântecele, precum şi fructele dulci erau la tot pasul. Aşa a fost cât a lipsit familia Gerling, un soi de celebrare – o încercare disperată de bucurie.

— Ne-am… înţeles bine, continuă Ina.

Un alt chicotit mă cuprinde, care deopotrivă mă bucură şi îmi sfarmă inima. Ştiu că mă doare să aud, dar vreau să ştiu totul despre Roan şi Ina.

— Apoi am vorbit prin scrisori. Dar a trebuit să fie totul secret. Regina ar trebui să fie cea care alege cu cine mă căsătoresc. De fapt, l-a ales pe Roan mulţumită lui Caro.

Ina îi aruncă domnişoarei de onoare o privire în semn de mulţumire.

— Găsise una dintre scrisori…

Caro zâmbeşte scurt şi şiret.

— …iar Regina a sugerat să întărim alianţa cu familia Gerling înainte ca soarele să răsară. Desigur, nu ştiam nimic despre asta până ce logodna nu a fost anunţată. Domnişoara aceasta îşi subestimează influenţa.

Ina se uită cu afecţiune la Caro, care roşeşte imediat.

— Asta e… o poveste minunată, şoptesc cu durere în piept.

— Nu-i aşa?

Fericirea din vocea Inei e atât de autentică, încât nu pot să o displac, chiar dacă mi se frânge inima. Odată ce eu şi Caro terminăm, se îndepărtează de noi şi face câteva piruete, materialul verde ridicându-se în jurul gleznelor ei în cercuri strălucitoare. Nici măcar nu e o rochie terminată, dar mişcările acestea o fac să pară una dintre cele mai netede rochii.

— Întreaga viaţă a Inei e o poveste minunată, îmi şopteşte Caro, mai încet decât de obicei, în timp ce Ina traversează camera examinându-ne munca într-o oglindă verticală.

— Ai auzit de asta, sunt sigură.

O aprob, încercând să nu mă holbez la Ina cu colţul ochiului. Mi se pare imposibil ca ea să fi fost vreodată altfel decât cum este acum: sclipitoare, zâmbitoare, frumoasă, binecuvântată. Dar toată lumea din Sempera îi ştie povestea: a fost unul dintre sutele de copii ai căror părinţi i-au abandonat pe malurile palatului sau pe care i-au predat unui orfelinat, în speranţa că, într-o zi, copilul va deveni moştenitorul Reginei, aşa cum a declarat cu secole în urmă. O promisiune veche de cinci sute de ani, îndeplinită acum de fata care se află în faţa mea.

Desigur, şi eu, precum majoritatea oamenilor din Sempera, sunt mai familiarizată cu povestea care se ascunde sub varianta sclipitoare a Inei: aproape toţi copiii abandonaţi pentru Regină au crescut în orfelinate. Când

îndeplineau vârsta – şi de multe ori, chiar mai devreme – cei care nu erau adoptaţi de familii plecau pentru a deveni servitori sau muncitori. Papa a urât mereu proclamarea Reginei. A încurajat la punerea în practică a unor orori – a trăit atât de mult încât un copil era ales numai o dată la câteva decenii, numai ca să ajungă să îşi dorească un rol mai nesemnificativ, sau să cedeze în faţa bolii – sau, mă cutremur amintindu-mi de afirmaţia lui Lady Sida, să cadă pradă nazurilor Reginei atunci când decidea că nu este încă gata să renunţe la tron. Dar asta nu i-a împiedicat pe părinţi din a-şi abandona copiii cu sutele în fiecare an, toţi îmbătaţi de o speranţă delirantă că al lor va fi alesul.

Ina se apropie de noi cu mâna plină de material şi ne porunceşte, silenţios, să o facem să dispară. Aşezându-mi un bold între buze, îngenunchez în faţa viitoarei Regine.

Şi Ina a fost aleasă. Vestea a făcut valuri în întregul regat, sau cel puţin aşa spun oamenii. Îmi amintesc vag cum servitorii din palat o bârfeau pe Ina după ce a fost aleasă. Piatra moale din gura ei, atunci când s-a născut, se presupune să fi fost o binecuvântare de la Vrăjitoare. Această veste a ajuns la urechile Reginei, iar numele de familie al acesteia, Gold, i-a fost anexat şi fata a fost adusă la palat şi recunoscută drept propria fiică a Maiestăţii Sale.

Mă întreb cine sunt mama şi tatăl ei. Mai sunt în viaţă? Ştiu că Ina este copilul fără nume pe care l-au abandonat pe ţărm? Inima mi se încordează la următorul gând.

Poate că asta mi s-a întâmplat şi mie.

De când am citit biletul lui Papa, am încercat să nu mă gândesc la ce a spus… că nu ar fi, de fapt, tatăl meu. Dar dacă asta e adevărat şi nu am cunoscut-o niciodată nici pe mama, e posibil ca şi eu să fi fost unul din acei orfani abandonaţi, adoptată de Papa prea devreme ca să îmi pot aminti.

Ceea ce înseamnă că şi eu, la rândul meu, aş fi putut fi aleasă de Regină. Dar nu am fost.

Ceva mă pişcă de deget. M-am înţepat singură cu boldul. Îmi retrag rapid mâna din preajma Inei ca nu care cumva

să îi pătez rochia de sânge şi încep să sorb sângele din piele – dar ceva nu e în regulă. Ina se întoarce să mă privească, dar încet, ca şi cum s-ar mişca prin ambră. Am mâinile la locul lor înainte ca ea să se întoarcă. Şi când se uită la mine, clipeşte scurt şi îşi mută privirea de parcă ar fi uitat ce i-a atras atenţia. Caro se holbează la Ina cu o privire confuză, de parcă ar fi uitat de ea însăşi.

Îmi dau seama ce s-a întâmplat, desigur. Când m-am înţepat, timpul a îngheţat – sau a încetinit –, ca atunci când pescuiam păstrăvul în râu, cu multe zile în urmă, sau când m-am confruntat cu soldatul Gerling în piaţa din Crofton, aşteptând să fiu selectată pentru Everless. Nervii se aprind în mine. Nu mi s-a mai întâmplat de când am sosit, sau dacă s-a întâmplat, a fost prea subtil ca să observ.

Din fericire, amândouă par să fi trecut peste momentul ciudat. Ina e deschisă pentru noi modificări, iar Caro îi zâmbeşte viclean.

— Ce noroc că părinţii tăi au decis să te cedeze regatului, Ina. Niciun alt copil nu a fost vreodată mai norocos şi mai merituos.

Ceasul bate o dată, de două ori înainte ca Ina să zâmbească graţios. Cu siguranţă nu îşi aminteşte de părinţii ei, dar este evident că încă o răneşte subiectul – nu pot să-mi imaginez privirea îndurerată care i-a apărut pe chip. E greu de crezut că ceva poate să o întristeze pe această fată frumoasă şi zâmbitoare, logodnica lui Roan, viitoarea Regină – dar am învăţat pe pielea mea cât de dificile pot fi întrebările fără răspuns referitoare la părinţi.

Când Caro consideră treaba terminată şi însăilează perfect rochia, Ina alunecă atentă în afara materialului, iar eu şi Caro îl împăturim ca să-l ducem la croitoreasă. În timp ce aranjăm umerii rochiei, Caro îmi spune:

— Jules, am să îi sugerez Reginei ca tu să fii numită noua slujnică.

— Dacă vrei… vine în completare rapid Ina. Eu sper să vrei.

Am nevoie de o secundă să procesez cuvintele ei şi, când o fac, trebuie să mă abţin să nu scap rochia şi să nu o

îmbrăţişez pe Caro.

— Mulţumesc. Mulţumesc din inimă, rostesc cu sufletul la gură.

— Mă vei servi mai mult pe mine, decât pe Regină, desigur. Ea preferă să o îngrijească Caro.

Fericirea din inima mea îmi pare străină după atâta durere. Şi dacă o analizez cu atenţie, e ceva întunecat şi bizar pe marginile ei – e ciudat să fiu încântată în a fi cu un pas mai aproape de femeia de care Papa m-a avertizat, care e posibil să îi fi grăbit moartea.

Dar bucuria e prea dulce ca să mă gândesc la întuneric acum. O împing înapoi în colţurile sufletului, ca să o las să se manifeste la timpul potrivit.

— Pentru început, Regina trebuie să îşi dea acordul, spune Caro. Te vom duce la ea acum.

15

Regina, îmi povesteşte Caro, preferă să rămână în camera ei, departe de bârfele inutile ale locuitorilor domeniului.

Gărzile care veghează de ambele părţi ale uşii subliniază acest lucru. Pe măsură ce ne apropiem, rămân nemişcaţi precum stâncile; privindu-le feţele cenuşii, mă tem pentru un moment că timpul iar s-a oprit.

Caro trece de gărzi fără să-i fie frică sau să ezite, urmată îndeaproape de Ina, care bate din degete pe talie. Mă întreb curioasă dacă este mereu aşa de agitată în preajma femeii care a crescut-o. Înăuntru, Regina Semperei stă aşezată într-un scaun cu spătar înalt, cioplit adânc în lemn maroniu. Atât Caro cât şi Ina fac o reverenţă, iar eu le urmez, fixând cu privirea covorul galben-auriu, gros, aflat sub picioarele mele.

Caro vorbeşte prima.

— Regina mea, am vrea să ţi-o prezentăm pe Jules Ember. Eu şi Ina am dori ca ea să se alăture alaiului regal, pentru a vă servi.

Regina rămâne tăcută.

— A servit în Everless când era copilă şi cunoaşte foarte bine ţinutul. Jules…

Mă îndrept, ridicându-mi privirea din podea ca să o surprind pe Regina care mă priveşte inexpresivă. Plictiseala şi dispreţul par să i se fi întipărit în trăsături, făcându-i frumuseţea rece, distantă – frumuseţea unei stele. Totuşi, privirea ei e pătrunzătoare, vocea chiar şi mai mult.

— Ina, crezi că te va mulţumi? întreabă Regina.

— Da, aprobă aceasta imediat. Jules a fost prietena din copilărie a lui Roan. Nimic nu m-ar mulţumi mai mult.

Un schimb de priviri aproape imperceptibil are loc între Caro şi Regină – o comandă silenţioasă care o face pe Caro să îşi dreagă glasul.

— Jules, să o serveşti pe Regină şi pe fiica ei nu este ca

atunci când serveşti o familie de nobili. Sunt şi anumite pericole.

Îmi ţin ochii fixaţi pe Caro, cu toate că inima a început să-mi bată violent în piept.

— Nu vei vorbi de Regină cu nimeni. Nu vei intra în camera ei, decât dacă eşti invitată. Nu o vei atinge, chiar dacă vrei să o ajuţi. Dacă cineva te-ar aborda în legătură cu dânsa, sau ţi-ar sugera vreun act de violenţă împotriva ei, îmi spui mie imediat. Ameninţările la adresa Reginei sunt obişnuite, cum sunt sigură că ai auzit, îmi explică ea.

— Odată cu puterea, vin şi violenţe, atât din interior, cât şi din exterior.

Discursul lui Caro pare cam încordat – repetat. Mă întreb de câte ori l-a prezentat.

— Ameninţările sunt rezolvate fără durere sau milă, dar într-o discreţie totală, continuă ea uşor. Dacă vrei să ne slujeşti, trebuie să înţelegi asta.

Cred că seriozitatea tonului ei ar putea induce frica în inima oricui, mai ales cuiva care deja adăposteşte gânduri trădătoare. Abia respir şi sper ca faţa să nu mă trădeze. Din fericire, Caro îmi interpretează altfel emoţia şi încearcă să mă bine dispună cu un zâmbet. Îmi plec capul, reţinându-mi un tremur.

— Înţeleg.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Ina.

Acum cuvintele lui Caro par să fi încetinit, ca şi cum s-ar chinui să le exprime.

— Dacă o vei servi, trebuie să fim siguri că o vei proteja cu preţul vieţii.

— Aşa voi face, aprob eu.

Caro schiţează un zâmbet subtil.

Regina mă examinează, apoi se ridică uşor în picioare, tronând peste noi.

— Vom vedea în curând. Vino mai în faţă, copilă.

Când ezit, Caro îşi aşază mâna pe umărul meu, un semn nevorbit ca să merg lângă Ina. Înghit în sec şi păşesc în faţă, cu toate că genunchii încă îmi tremură sub fustă. Ina se uită scurt la mine şi zâmbeşte încurajator.

— Vom face un soi de test al loialităţii, Jules, îmi explică Caro, venind lângă mine. Să fim sigure că ai un instinct potrivit pentru această funcţie.

— Orice aveţi nevoie…

Mă opresc când o mişcare din faţa mea îmi atrage atenţia asupra Reginei. În mâna ei străluceşte o lamă. Îngheţ de spaimă când văd că o ridică deasupra umărului.

Şi o aruncă direct spre pieptul Inei.

Argintul sclipeşte în aer.

Reflexele îmi explodează în corp. Mai rapid decât pot gândi, mă mut în faţa Inei, făcând o rugăciune către Vrăjitoare ca timpul să încetinească, aşteptând în fiecare secundă să simt metalul ascuţit cum trece prin mine.

Dar nu simt nimic, cu excepţia bătăilor inimii. Nu vine nimic. Şi nu vine. Pentru o secundă cred că am făcut-o, dar când îmi deschid ochii, iar bătăile inimii încă îmi răsună în urechi, Caro e cea care stă cu mâna întinsă, ţinând mânerul pumnalului. L-a prins la doar câţiva centimetri de locul în care ar fi trebuit să mi se înfigă în piept. Mă minunez de viteza ei. Pieptul i se umflă din cauza efortului de a-l prinde, dar subtil.

Expir. Un test de loialitate. Viaţa mea pentru a Inei.

Regina mă priveşte, cu chipul ei de necitit, în timp ce Caro îi înapoiază pumnalul. Nu ştiu dacă e imaginaţia mea sau răcoarea cuvintelor sale, dar frigul pare că izvorăşte din ea şi se aşază pe propria-mi piele.

— Foarte bine, mă felicită. Şi foarte bine şi pentru tine, Caro. Văd că nu ai călcat strâmb de data asta.

Când Regina îşi întoarce privirea spre mine, ochii lui Caro se umplu de ruşine.

— Ia aminte că dacă nu o protejezi pe Ina cu preţul vieţii, în eventualitatea oricărui risc, anii tăi vor fi pierduţi.

Gura îmi e uscată precum praful, dar înghit în sec şi mă forţez să răspund.

— Înţeleg, Maiestate, răspund eu, dezbrăcată de orice fel de emoţie.

Conducătoarea Semperei se aşază înapoi în scaun şi aprobă cu o mişcare de cap, iar camera pare că oftează. Le

aud respiraţiile moi ale Carei şi Inei şi foşnetul rochiilor când se pun în mişcare. Când Regina ne face semn că putem să plecăm, mă întorc să le privesc. Amândouă îmi zâmbesc şi văd cum ochii le sclipesc de recunoştinţă – sau milă.

16

Cufărul de haine depozitat lângă patul meu mai târziu, în acea seară, precum şi rochia lungă, roşie, identică cu cea a lui Caro, împăturită şi aşezată deasupra reprezintă confirmarea: urmează să intru în alaiul Reginei ca şi slujitoarea Inei. Ina s-a oferit să îmi rezerve propria-mi cameră lângă a ei, dar nu am vrut să o las pe Alia singură în dormitoare. Găsesc compania celorlalte ca fiind mângâietoare şi simt prezenţa tatei mai mult aici, decât în holurile tăcute şi nefamiliare pe care le-am vizitat astăzi.

Acum sunt mai aproape ca niciodată de Regină şi, sper, mai aproape de a înţelege avertismentul lui Papa. Ceea ce înseamnă că sunt mai aproape ca niciodată de pericol.

Aşez una dintre rochii pe pat, iar un grup de fete gravitează în jurul ei de parcă ar fi un foc în şemineu. Unele priviri sunt de invidie, mai mult ca sigur, dar altele sunt aproape de compătimire. Alia îşi întinde mâna firavă ca să mângâie materialul fustei. Trebuie să plece din Everless spre Crofton în câteva zile, aşa că mă hotărăsc să ascund una dintre rochii, să o modific pentru cineva mai mic şi să i-o aduc când mă întorc. *Dar când am să mă întorc?*

Bea precizează, nemulţumită, că grămada de haine căptuşite cu catifea sunt mai luxuriante decât patul servitorilor.

— Rochia verde trebuia să fie pentru Addie, spune o fată mai mică, pe nume Selena, ca un comentariu general. N-a fost purtată niciodată.

E ucenică la croitorie, ar trebui să ştie. Celelalte se îndepărtează, iar cuvintele Selenei aproape că-mi leagă un nod în stomac.

Nu am povestit nimănui ce s-a întâmplat când am cunoscut-o pe Regină. Îmi este prea frică – atât de Regină, cât şi că nimeni nu mă va crede. Îmi spun că a fost doar un test de loialitate, că Ina nu a fost niciodată în pericol – cum ar putea cineva să arunce un pumnal spre propria fiică,

chiar dacă ar şti că nu ar atinge-o?

Prima mea sarcină în calitate de servitoare regală, iscălită pe un bilet pe care Caro l-a prins în interiorul cufărului, este de a aduna ilice pentru arcada improvizată la nunta lui Roan şi a lui Lady Gold. Cu toate că sunt dezamăgită că nu mi-a fost dată o sarcină care mi-ar fi permis să fiu mai aproape de Regină, plec mai devreme de la micul dejun ca să mă îmbrac într-una din rochii, peste care aşez o mantie groasă. Îmi pieptăn părul cât de bine pot şi îl ascund sub boneta de servitoare, apoi cobor spre grădinile care sunt amplasate în curtea interioară, în inima Everlessului.

Familia Gerling păstrează aceste grădini, în mod egoist, numai pentru ei şi pentru oaspeţii lor – sunt nevoită să le arăt biletul de la Caro paznicilor de la uşă, ca să mi se permită accesul – şi deşi am văzut grădina de la geam, nu m-am plimbat niciodată pe potecile sale impecabile, cu mozaic. Plăcile mici, colorate ale potecii sunt presărate cu zăpadă. Paturile de flori deja sunt aglomerate de trandafiri şi iederă, cu toate că iarna încă rezistă în faţa atacurilor primăverii. Am auzit că grădinarii stropesc pământul de aici cu fier-sânge topit, astfel încât florile să crească mai puternice şi mai devreme şi ca să trăiască mai mult. Oricât de grotesc de risipitoare ar suna ideea, nu pot nega frumuseţea trandafirilor sângerii în contrastul zăpezii.

Aud nişte paşi în spate. Privesc peste umăr şi sunt şocată să îl văd pe Roan venind spre mine, cu o mantie pe umeri, capul gol şi cu buclele în vântul domol. Simt brusc nevoia urgentă, intimă de a-i spune să îşi acopere capul. Îmi zâmbeşte şi îşi iuţeşte paşii până ajunge lângă mine.

— Speram să te întâlnesc din nou, îmi spune, aprobându-mi din priviri ţinuta. Mă gândeam că te-a aruncat Liam în temniţă sau că te-a pus să îi lustruieşti pantofii sau cine ştie ce alt lucru groaznic.

— Sunt o servitoare regală acum, spun şi îmi cobor capul. Îţi mulţumesc din nou pentru ajutor.

Chicoteşte. Ar trebui să mă simt ciudat umblând cu el în ochii lumii aşa, dar începem să mergem de-a lungul potecii

din grădină, cu paşi la fel de naturali şi moi ca atunci când eram copii. Nu m-ar mira dacă ar începe să alerge, provocându-mă să-l fugăresc.

Mi-aş dori ca şi cuvintele să îmi vină la fel de uşor – vreo prostie sau o poveste, o împunsătură de tachinare –, dar nu e aşa.

— Nu am mai fost aici niciodată, rostesc într-un final, gesticulând în jurul florilor. Grădina e minunată.

Spre surprinderea mea, Roan oftează.

— Cred că da. Dar nu pot să mă abţin să nu cred că e falsă.

Neglijent, loveşte un trandafir cu podul palmei, privindu-l cum se balansează înainte şi înapoi precum pendulul unui ceas. Zâmbetul lui e neastâmpărat, conspirativ.

— Mereu mi-au plăcut mai mult florile sălbatice decât trandafirii cultivaţi.

O amintire iese la suprafaţă, a parfumului său din ziua precedentă – lavandă, nu apă de trandafir. Îl aprob.

— Poteca de lavandă mai creşte lângă poarta din sud? Cea pe care obişnuiam să o transformăm în fort?

Iniţial, se încruntă încercându-şi să-şi amintească. Apoi, o licărire îi apare în ochi.

— E posibil să mai fie în seră, îmi spune, indicând cu o mişcare din cap către celălalt capăt al grădinii. Putem merge să vedem.

— Trebuie să o aştept aici pe Caro, răspund rapid, iar entuziasmul lui Roan păleşte.

— Atunci o lăsăm pe altă dată. Cum e viaţa de slujnică regală?

Apoi îmi prinde mâinile în timp ce ne plimbăm şi priveşte şireturile încreţite de la încheieturi. La atingerea lui, căldura mi se revarsă pe chip şi tot ce pot să fac este să-mi menţin o expresie relaxată, cu toate că pot să jur că îmi ţine mâna o secundă mai mult decât ar trebui să o facă, înainte de a o lăsa să-mi alunece pe lângă corp.

— Rochia asta ţi se potriveşte, îmi spune ca să întreţină conversaţia.

Râsul meu e puţin sugrumat.

— Nu a fost greu să las în urmă pânza aia groasă de sac pe care o purtam în bucătărie.

Roan râde şi el.

— Şi asta e adevărat. Dar e diferit. Mă gândeam la vremurile când eram copii. Cum îţi doreai să fii fierar ca şi tatăl tău, alergând prin împrejurimi, acoperită de funingine de la vatră.

Euforia şi durerea dau o luptă în pieptul meu. E greu să nu mă minunez de Roan, al cărui trecut pare să fi fost curăţat de resentimente, chiar şi de amintiri, precum cel al unui şcolar – dar superficialitatea lui neintenţionată mă înţeapă.

Nu ştie de Papa, îmi spun singură, *nu poate să ştie.* Şi: *dacă Papa ar fi văzut cât de blând e Roan, poate că lucrurile ar fi stat altfel.*

— Mai spune-mi ceva, îl îndemn, dornică să schimb subiectul.

— Ce altceva îţi mai aminteşti?

— Ei bine… Ai fost mereu sălbatică, îmi zâmbeşte el. Îţi aduci aminte cum obişnuiai să inventezi poveşti despre animalele din pădure? Sau cum ne puneai să reinterpretăm bătălii trecute?

La început nu îmi amintesc, amintirile fiind îngropate sub atâţia ani de foamete şi căutări. Dar, în timp ce privesc în ochii albaştri ai lui Roan, neschimbaţi din copilărie, câteva episoade mi se dezvăluie – când ne ascundeam sub masa din coridorul principal, de parcă am fi fost spioni; cum ne rostogoleam pe dealuri, prefăcându-ne că suntem fugăriţi de lupi…

Brusc, Roan clipeşte şi opreşte schimbul de priviri, ridicându-şi capul pentru a saluta pe cineva de la distanţă. Îi urmez privirea ca să o văd pe Caro cum se apropie de noi. Îşi înclină capul când ne vede împreună.

— Lord Roan. Domnişoară Ember, ne salută, odată ce e destul de aproape ca şoapta să i se facă auzită. Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, Caro! îi răspunde Roan blând, dar piţigăiat.

Cu coada ochiului, îl observ cum ridică mâna – de parcă ar vrea să mă atingă –, dar o lasă jos, semn că s-a gândit mai bine.

— Vă mulţumesc din nou pentru bunătatea de a mă recomanda, Lord Gerling, îi spun, făcând un pas ca să mă depărtez de el. E o onoare să o servesc pe Regină.

Zâmbetul lui e efemer, însă îmi e adresat doar mie.

— Plăcerea e de partea mea, şi-mi face un semn din cap, apoi către Caro: Acum scuzaţi-mă domnişoarelor, am o întâlnire cu logodnica mea.

— Una la care aţi întârziat, adaugă Caro cu un zâmbet fin.

Roan se mai uită o ultimă dată în ochii mei înainte de a porni înapoi înspre castel.

Caro mă apucă de braţ, aşa cum a făcut când m-a cules pentru ajustarea rochiei. Emoţia pe care o simt când Roan e în preajmă e atât de puternică, încât e greu de crezut că nimeni nu observă cum lumina mi se revarsă prin piele.

Dar răspunsul lui Caro e lipsit de griji.

— Mă bucur atât de mult că Regina ţi-a aprobat întâlnirea. Foarte puţini trec de testul de loialitate. E mai mult pentru a-i speria pe oameni, nu pentru altceva, spune rapid, ca şi cum i-ar fi ruşine să vorbească despre asta. Ca să fiu sinceră, de când cu nunta, petrec mai mult timp căutând o fată pentru Ina decât vorbind cu ea. Şi în curând…

Vocea îi păleşte şi priveşte în gol.

— Are nevoie de cineva căruia să i se destăinuie. Pe care să se bazeze. După ce ai plecat, Ina a spus cât de mult te place.

— Se va căsători cu Ro… Lordul Roan, în curând, subliniez eu. Lucrurile vor sta altfel atunci.

— Ai dreptate, Jules, zâmbeşte Caro, puţin abătută. Lucrurile se vor schimba.

Mă strânge de mână şi priveşte apreciativ prin grădină.

— Ai mai văzut ilice până acum?

Dau din cap, zâmbind nesigur, iar ea mă conduce în inima grădinii. Pe măsură ce înaintăm, potecile drepte şi

ordonate devin mai înguste şi şerpuite, iar paturile de flori încep să fie dispersate neuniform. Câţiva metri mai încolo, Caro se opreşte şi se ghemuieşte. Se întinde cu grijă spre o tufă de trandafiri, evitând ghimpii şi scoate ceva mic şi argintiu.

— Uite-o, exact cum a descris-o grădinarul, îmi spune, ţinând în palmă o plantă lucioasă, subţire.

Pare incandescentă. Mă apropii să observ rămurica subţire, frumoasă şi ascuţită pe care n-am mai văzut-o vreodată. Tulpina e neagră, frunzele alb-argintii, iar bobul e de un albastru dens, profund. Îmi dau seama că e aceeaşi plantă – tulpină subţire, frunze înguste şi ascuţite – gravată pe cutia de bijuterii a Reginei, cea pe care Addie a scăpat-o în prima zi, când Regina a sosit în Everless.

— E sigiliul Reginei, mă lămureşte Caro, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Se spune că te face să spui adevărul şi creşte numai în locurile în care Vrăjitoarea a făcut magie.

Încep să râd, dar mă opresc rapid când o văd pe Caro că mă priveşte surprinsă.

— Nu crezi că e adevărat? mă întreabă.

— Îmi cer scuze, tatăl meu… îngaim eu. Nu am fost crescută să cred în magia Vrăjitoarei.

Ceea ce nu îi spun – tata dezgusta ideea cu fiecare ocazie, de când am devenit prea mare ca să mă mai târăsc în braţele lui şi să îl implor să-mi spună o poveste. Fără Roan aproape, copilăria mi se afundă în ceva întunecat, începând cu momentul în care am fost forţaţi să plecăm de pe moşia Gerling.

— Dar uite…

Caro se apleacă şi despică în două, cu grijă, tufişul de trandafiri, ca să ne putem uita dedesubt. Derutată, privesc atent ca să observ gheaţa care creşte la umbra lui. E un mănunchi, precum tufişurile sau copacii mici, dar doar de câţiva centimetri. Şi urmează nişte semne ciudate pe pământ – asemănătoare cu urmele de paşi.

Îngenunchez, dorindu-mi brusc să ating planta. Piatra potecii se simte rece pe pielea mea, chiar şi prin rochie. Mângâi cu degetul partea inferioară a frunzei şi o imagine

vie îmi apare în minte – ilice pe aceeaşi bucată de pământ, dar crescând sălbatic sub soarele şi umbrele fugare. E ca şi cum privesc cum trec multe zile într-o succesiune rapidă.

Ameţită, mă ridic. Caro mă observă, dar nu spune nimic. Îmi explică de ce grădina e atât de dezorganizată în centru.

— De asta e grădina aşa. Familia Gerling i-a dat formă în funcţie de boabele de ilice.

Se apropie şi îşi coboară glasul.

— Boabele de ilice sunt rare acum. Regina a poruncit ca peticul familiei Gerling să fie cules imediat. Bănuiesc că Verissa e furioasă.

— Înţeleg.

Nu sunt convinsă de magia ei, dar imaginea bizară mă tulbură din motive pe care nu mi le pot explica. Mă ghemuiesc lângă ea şi o las să îmi arate cum să evit ghimpii, cum să culeg ilicele fără să îi distrug rădăcina.

Punem boabele într-un coş de răchită pe care Caro l-a adus. Planta e atât de mică şi delicată că va dura toată dimineaţa să se umple coşul, dar, mai ales după episodul mava, nu mă deranjează câteva zgârieturi în plus pe mâini pentru a culege frumoasele boabe de ilice şi să ascult pălăvrăgelile calde şi moi ale Carei. Îmi aminteşte de o pasăre cu mişcările ei rapide, eficiente, cu vocea muzicală şi ochii scânteietori.

Când coşul se umple o treime, îmi spune:

— Roan pare foarte atras de tine.

Înlemnesc la auzul cuvintelor, chiar dacă îmi provoacă un fior nelegitim. Nu sună ca şi cum m-ar critica, ci doar pare curioasă – totuşi, cuvintele ei mă fac să fiu prudentă.

Aproape că spun *l-am salvat.* Dar până şi în capul meu fraza mă face să par un copil, o inimă plină de dorinţe care transformă visul cuiva de zece ani în realitate. Liam împingându-l pe Roan în flăcări. Poate că eu l-am prins. Poate Papa a făcut-o şi eu am contorsionat-o într-o poveste a mea, aşa cum obişnuiam să fac cu Roan când eram copii.

— Eram prieteni când eram mici, răspund într-un final.

Pe vremea când tatăl meu lucra în Everless. Îi sunt îndatorată pentru că m-a propus să vă servesc. Ieri, Lordul Liam m-a desemnat să curăţ grămada de mava şi Roan m-a scos de acolo.

— Mava! exclamă Caro şi ochii i se măresc oripilaţi. Chiar mă întrebam de unde ai semnele de pe mâini. Ce ai făcut ca să meriţi aşa ceva?

— E posibil să o fi meritat puţin, îi răspund nonşalant, încercând să minimalizez ceea ce am spus. Eram pe un coridor pe care nu trebuia să fiu şi, bineînţeles, era lângă seif. Liam m-a găsit.

— Încercai să intri? mă întreabă ea cu un aer indiferent.

Dau din cap riguros. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă creadă o hoaţă.

— Nu aş îndrăzni. A fost… un accident.

— Hmmm…

Caro mă priveşte şi un mic zâmbet i se conturează în colţul gurii.

— Un accident, pentru o fată care ştie Everlessul atât de bine?

Deschid gura să îi răspund, dar o închid rapid – înainte să mă trădez.

Caro îşi ridică sprâncenele, apoi jumuleşte un bob de ilice, rostogolindu-l între două degete.

— Nu e nevoie să mă minţi, Jules.

Vocea îi este aproape melancolică.

— Nu sunt vreo brută şi nici nu sunt la fel de severă precum Regina. Nu am să te arunc în lanţuri.

Dau din cap, dar continuă să mă privească, aşteptând evident să spun ceva.

Oftez uşor şi cu atenţie.

— M-am tot gândit… e posibil să fie ceva în seif care i-a aparţinut tatălui meu.

Nu vreau să îi spun că îl urmăream pe Liam, dar şi asta e adevărat. Şi sunt aproape şocată de cât de uşor avansează conversaţia, ca şi cum am dorit dintotdeauna să îi spun asta lui Caro. Spunea că boabele de ilice te fac să spui adevărul, dar asta nu poate fi adevărat, nu?

— Când ne-am mutat din Everless, acum mulţi ani, am lăsat nişte obiecte de valoare în urmă, adaug precipitat, ca să mă explic şi nu e chiar o minciună, oricum.

— Poate că au ajuns acolo.

— E o prostie, ştiu… dar…

— Nu spune asta, mă opreşte Caro. Nu e nici prostesc, nici ridicol. Tatăl tău nu mai e şi vrei să te bucuri de orice lucru cât de mic, care îţi aduce aminte de el. Dar, da – chiar şi sub ordinele Reginei, acum, nu ar fi destul dacă ai fi prinsă făcând ceva de genul ăsta. Familia Gerling e destul de protectivă în ceea ce priveşte fier-sângele lor preţios – Liam în special.

Face o pauză.

— Dacă pot, am să caut pentru tine. Ce crezi că ar putea fi înăuntru?

— Nu! exclam mai tare decât vreau. Liam mi-a spus că oricine, în afară de membrii Gerling, care încearcă să intre, poate muri. Uşa e vrăjită.

Spre surprinderea mea, Caro râde. Sunetul e muzical, mai puternic decât vocea ei; răsună în grădină precum sunetul clopotelor.

— Sunt sigură că e o simplă taxă de timp, îmi explică ea.

— Chiar nu trebuie.

— Plec cu Regina diseară pentru câteva zile, îmi zice, acoperindu-mi protestele. Vizităm câţiva nobili mai puţin cunoscuţi din nord. Dar când mă întorc, pot fi discretă şi să verific pentru tine. Sau poate putem merge împreună – plătesc eu taxa de timp şi tu poţi fi gata pentru o carafă de ani. Ar putea fi amuzant.

Termină de vorbit şi o licărire sălbatică i se vede în ochii goi.

— Te rog, nu, Caro! E mult prea periculos.

Înghit în sec. Mă simt deopotrivă naivă şi speriată.

— Nici… nici nu ştiu dacă e adevărat. Dacă ceva de-a lui Papa chiar este acolo.

— Dar sună important, îmi zâmbeşte Caro. Îmi faci o favoare în schimb?

— Sigur, răspund imediat, dorind să o fac să renunţe la

gândul de a intra în seif. Orice.

— Dacă observi ceva în comportamentul lui Roan care pare… notabil, mă anunţi?

Vocea îi este dulce, faţa uşor brăzdată de griji. Rugămintea îmi usucă gura, în timp ce îmi amintesc de secundele care au trecut înainte ca Roan să îmi elibereze mâinile din ale lui.

La o oarecare distanţă, se aude un clopot al domeniului. Caro sare în picioare, înainte să îi pot răspunde, şi îmi pune coşul în mâini.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Regina. Poţi să duci tu astea în bucătărie? Ei vor pregăti împletitura de nuiele.

Atenţia îmi este încă agăţată de cuvântul *prieten* – nu ştiu de ce, o ştiu pe Caro de mai puţin de două zile, dar simt asta cu adevărat. Vreau să o mulţumesc.

— Ce trebuie să fac? o întreb. Vă voi însoţi şi eu pe tine şi pe Regină?

Pulsul mi se accelerează când mă gândesc.

— Nu, spune Caro rapid şi dezamăgirea mă copleşeşte.

— Trebuie să rezolvăm o datorie faţă de Regină; va fi obositor. Ar trebui să stai aici cu Ina cât suntem plecate. Se va bucura de compania ta. Când nu are nevoie de tine, fă ce vrei. După-amiezile îţi sunt libere, în general, dacă eu, Regina sau Ina nu avem nevoie de tine.

Aproape că rămân cu gura căscată, ca o imbecilă, dar o închid repede şi o aprob – ca şi cum gândul de a avea o noapte liberă nu ar fi un cadou destul de preţios, ca şi cum nu vreau să plâng în semn de mulţumire. O scânteie de fericire trece prin mine, diferită de fiorul blând, răzbunător pe care l-am simţit ieri, la noua funcţie. Sentimentul ăsta e diferit, e pur. Născut din nimic mai complicat decât gândul unei după-amiezi dedicate mie. Şi gândul la un prieten.

17

E ciudat şi inconfortabil să mă aflu între servitorii din bucătărie şi să nu fiu unul dintre ei. Ca să fiu sinceră, chiar şi înainte să fiu aleasă drept servitoarea lui Ina, mă simţeam distantă – eram nouă în Everless, cu toate că nu eram nouă deloc, un secret plimbându-se pe coridoarele domeniului Gerling. Apoi, în ceaţa durerii mele, pregătirile de nuntă erau cel mai îndepărtat lucru în mintea mea şi abia dacă vorbeam cu oamenii din jurul meu.

Sunt într-o cameră din spatele bucătăriei, un grup de servitori împletesc iedera şi fixează o fundă groasă, argintie în lemnul nuielelor. Deni, o fată tânără cu o coroană de panglici, îmi ia coşul şi începe să înşire boabele de ilice pe o masă lungă; un băiat pe care nu îl ştiu deşiră un fir subţire pe care îl are în mână.

Bea apare lângă mine. Se întinde să culeagă o creangă strălucitoare de pe masă şi începe să o împletească cu un fir.

— Şi, cum e să lucrezi pentru Regină? mă întreabă ea.

Celelalte fete de la masă îşi ridică privirea ca să îmi audă răspunsul. Îmi amintesc cuvintele lui Caro de ieri – nu am voie să vorbesc de Regină sau despre ce ştiu despre ea.

— Nu am văzut-o aproape deloc până acum, ca să fiu sinceră, le mărturisesc. Sper să o revăd în curând.

— Nu şi dacă ştii ce-i bine pentru tine, comentează Ingrid.

Roteşte o boabă între degete. Grija mă roade în timp ce restul fetelor murmură aprobator.

— Te va da afară, Jules, cum a făcut şi cu Addie.

— Te va transforma într-o monedă! se răsteşte Deni.

— Nu le băga în seamă, mă sfătuieşte Bea, aruncându-le o privire ascuţită lui Deni şi Ingrid. Vor doar să stârnească frica, dacă mă întrebi pe mine.

Se întoarce către grup.

— Tatăl tatălui meu a slujit-o pe Regină când era doar

un băiat şi ea s-a ocupat de educaţia lui.

— Şi de asta eşti aici? se răsteşte Ingrid.

Bea se încruntă, deranjată evident, şi se întoarce înapoi la boabele de ilice înşirate pe masă.

— Îmi pare rău, Bea, începe Ingrid. Dar e pentru binele tău. Pentru binele vos…

— Am să fiu bine, o întrerup, cu toate că fiecare fibră din mine urlă că nu voi fi, apoi îmi cobor privirea către frunzele argintii de pe masă, care aşteaptă să fie înţepate şi atârnate. Aveţi lucruri mai importante la care să vă gândiţi, nu la mine.

Ingrid arată de parcă e pregătită să protesteze, dar o siluetă mică apare în tocul uşii şi îmi face cu mâna înainte ca un cuvânt să îi poată ieşi pe gură. Nu l-am mai văzut pe Hinton de mult timp – sau, cel puţin, aşa pare. Ţâşneşte printre fete şi vine lângă mine. Mă aplec şi îl îmbrăţişez, dar pare neliniştit, ţeapăn şi agitat.

— A venit cineva să te vadă, Jules, îmi şopteşte el. Afară pe hol.

Mă apucă de mânecă şi mă trage în afara grupului, înspre uşă.

Spre surprinderea mea, e Liam rezemat de peretele opus, cu mâinile în buzunare. Pare a fi într-o stare groaznică şi mai încruntat decât de obicei. Îi aruncă o monedă lui Hinton, care o prinde şi dispare în bucătărie precum un iepure în vizuină.

— Ce cauţi aici? rostesc eu.

Am puţine motive să îmi mai fie frică de Liam, acum că Roan şi Caro sunt de partea mea – dar vechile temeri îmi curg prin vene şi nu pot opri sentimentul de alarmare care s-a stârnit în mine când l-am zărit.

Scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la piept şi mi-o întinde.

— Ina mi-a ordonat să îţi dau asta.

Zâmbesc gândindu-mă la cum Ina l-a imitat pe Liam în timpul probei rochiilor – se pare că nu poate rezista tentaţiei de a-i reaminti că îl depăşeşte ca rang. Simt o uşoară satisfacţie faţă de disconfortul lui. Liam se încruntă

la mine, în timp ce iau hârtia şi fac un pas înapoi ca să o desfac şi să o citesc. Scrisul de mână e frumos, dar uşor inegal, ca şi cum autorul s-a grăbit să o termine.

Jules, plănuiesc să fac mâine o scurtă călătorie în afara Everlessului şi mi-ar plăcea să mă însoţeşti. Te rog să ne întâlnim la grajduri în zori, ca să profităm de toată ziua.

Cu drag, Ina.

— Pentru o servitoare, te-ai infiltrat bine în activitatea din Everless.

Liam mă priveşte în timp ce împăturesc biletul şi îl pun în buzunarul rochiei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ai găsit susţinere în Lady Gold şi fratele meu.

Răspunsul ascuţit pe care îl aveam pregătit mi se topeşte în vârful limbii. Continui să-l privesc, cercetându-i privirea ca să văd ce ştie şi mă lovesc de o fermitate de necitit. Nu mi-l pot imagina pe Roan având încredere în el. De puţinele ori în care i-am văzut pe cei doi fraţi în aceeaşi încăpere, păreau că trăiesc în universuri separate – Roan în centrul atenţiei, numai zâmbet şi lumină, iar Liam examinând totul dintr-un colţ, cu ochii atât de întunecaţi încât păreau gata să devoreze orice rază de lumină care se apropia, făcând candelele să suspine şi să tremure, aşa cum îmi face inima acum.

— Am copilărit împreună, mă justific. Ştii asta. Ai fost acolo şi tu.

Totdeauna departe de mine, mereu observând, mereu tăcut.

— Roan şi cu mine suntem…

Mă opresc, incapabilă să-mi termin gândul.

Gura lui Liam se contorsionează.

— Prieteni?

Râsul lui e crud.

— Cred că fratele meu are altceva în minte.

Stomacul mi se strânge – dar nu de durere sau de plăcere din cauza sugestiei lui, ci de furie. Toţi aceşti ani şi nimic, nu s-a schimbat.

— Te îndoieşti de fratele tău, de viitoare ta cumnată şi

de mine. De toţi odată, îi spun rece. Impresionant. Eşti atât de mândru încât nu poţi suporta să fii sub indicaţiile altcuiva nici pentru câteva minute?

Clipeşte, iar faţa i se contorsionează în ceva care aduce a durere, revenind apoi rapid în impasibilitate.

— Nu îmi pasă de rang. Nu mi-a păsat niciodată, îmi spune.

— Ah, deci e personal.

Înainte să îmi răspundă, mă întorc şi plec spre dormitoare.

Apoi, după o pauză:

— Tu şi tatăl tău nu aparţineaţi locului ăsta.

Liam ţipă după mine cu o voce ciudat de calmă.

Sângele mi se răceşte, ca şi cum toate orele, zilele şi anii care au curs prin mine s-au oprit. Mă întorc spre Liam – ochii îi sunt lipsiţi de orice sensibilitate. Pe măsură ce mă apropii, observ o mică scânteie în ei.

— Ce ai spus despre tatăl meu?

Vocea îmi este atât de joasă şi – sper – poartă greutatea furiei mele. După ce mă priveşte direct timp de câteva secunde, îşi coboară privirea şi nu îmi oferă niciun răspuns. Umerii îi scad brusc şi adoptă postura unui băiat care tocmai a fost biciuit în palme pentru că a fost prins când fura dulciuri.

Apoi clopotele din Everless bat tare, lung şi violent, sincronizându-se cu strângerea şi relaxarea pumnilor mei. Mă întorc şi mă retrag pe coridor, sperând cu fiecare pas ca Liam Gerling să nu mă urmeze.

18

În dimineaţa următoare, în dormitor, mă îmbrac cu una dintre cele mai călduroase – şi mai somptuoase – rochii pe care Caro mi le-a dăruit, bocanci şi o mantie gri. Cu toate că starea neplăcută din urma conversaţiei mele cu Liam încă persistă, nu pot să nu mă minunez de delicateţea materialului şi de greutatea mantiei. În toate iernile aspre din Crofton nu am avut niciodată ceva care să-mi ţină atât de cald.

Spre surprinderea mea, Roan e în coridorul servitorilor rezemat de perete, străpungând formele dreptunghiulare ale luminii care izvorăşte prin fereastra înaltă. Inspir adânc. Oare mă… aştepta pe mine? I-a spus Ina despre rugămintea ei?

Dar pare la fel de surprins când mă vede.

— Jules! exclamă în loc de bună dimineaţa, apoi îşi recapătă calmul. Ina a spus că o vei însoţi într-o călătorie. Încotro mergeţi?

Înainte să îi pot răspunde, Bea apare dinspre dormitoare cu paşii ei uşori. Prima dată îl vede pe Roan, iar un zâmbet i se întinde pe chip – apoi mă vede pe mine, iar ochii i se lărgesc şi zâmbetul se risipeşte. Când mă gândesc să îi spun bună dimineaţa, îşi schimbă direcţia şi dispare în jos, pe coridor, ca şi cum şi-a amintit brusc de ceva important.

Roan se uită după ea o clipă, înainte să revină la mine. În lumina aspră, unghiulară, gropiţele din obraji par nişte pete negre. Îmi dau seama că aşteaptă un răspuns.

— E doar o plimbare, îi spun blând.

Aparent, nici Roan nu ştie unde mergem eu şi Ina. Deja transpir din pricina căldurii din castel, a greutăţii rochiei şi a privirii lui Roan.

— La urma urmei, cunosc domeniul destul de bine.

Asta îl mulţumeşte. Inspiră şi expiră, aranjându-şi cu o mână părul deja ciufulit.

— Desigur. Mă îngrijorează că devine neliniştită, îmi mărturiseşte serios. Ai grijă de ea. Şi de tine.

Apoi Roan îmi face cu mâna şi pleacă în aceeaşi direcţie ca Bea, traversând coridorul rapid, cu paşi mari. Fără să gândesc, întind o mână după el, ca o plantă care se vrea să ajungă la soare. Cuvântul *aşteaptă* îmi stă pe limbă.

Când dispare, plec spre grajduri, întrebându-mă de ce, de ce, de ce oare Ina Gold nu i-a spus logodnicului ei ce e cu această deplasare. Cu fiecare pas făcut pe coridor simt cum trupul îmi devine o păpuşă, o jucărie; trasă de familia Gerling, de Ina, de Regină, iar secretele lor se împletesc prin mine, îmi înţeapă pielea şi mă trag de toate membrele. Tot ce voiam era să aflu adevărul despre Papa – cum am ajuns în mijlocul acestei table de şah?

E o uşurare să ies afară, în aerul proaspăt şi rece din curte. Zăpada a căzut în timpul nopţii, acoperind peluza uriaşă cu un strat subţire, cristalin de alb-prăfuit. Mi-aş dori să mă pot plimba şi să observ palisadele şi turnuleţele Everlessului de la distanţă şi să privesc peste lac. Dar soarele e la o palmă deasupra orizontului, aşa că mă grăbesc spre grajduri ca să mă întâlnesc cu Ina.

E deja acolo, îmbrăcată într-o rochie lejeră de drum şi acoperită de o mantie gri, cu o geantă de piele atârnându-i pe umăr. Observându-mi mâinile goale, scoate o pereche de mănuşi din mantie şi mi le oferă. Sunt surprinsă brusc, nu doar de generozitatea ei, cât şi de faptul că e îmbrăcată ca mine – asemenea unui slujitor de rang înalt.

Stă între doi armăsari, unul cenuşiu şi altul castaniu. Cel cenuşiu are deja şaua pusă; în spatele ei, Tam leagă echipamentul pe spatele celui castaniu. Stomacul îmi cade precum o piatră în apă şi simt cum transpiraţia mă pişcă în palmă. Mă aşteptam să luăm o căruţă sau o caleaşcă.

Cu toate că pot călări – în Crofton mai făceam treburi bizare, cum ar fi să livrez mesaje sau colete călare –, nu sunt făcută pentru asta, iar caii sprinteni, bine hrăniţi şi uriaşi ai familiei Gerling mă neliniştesc. După o secundă, realizez că m-am oprit şi că mă holbez mitocăneşte, aşa că îmi plec rapid capul şi fac o reverenţă în faţa Inei.

— Nu e nevoie de asta, îmi spune ea.

În ciuda rochiei sale simple, arată la fel de frumos şi

regal ca întotdeauna. Dar ceva la ea e ezitant, aproape sobru. Părul ei scurt e blocat sub o pălărie de lână cu borul închis la culoare, strâmb.

— E bine să te am aici, Jules.

Mă apropii cu grijă de cai, salutându-l pe Tam cu un zâmbet şi cu o mişcare din cap. Se uită curios la mine şi Lady Gold, întrebându-mă din ochi de ce sunt aici, lângă fiica Reginei. Dau uşor din cap şi îi mimez cu buzele: *Îţi explic mai târziu.* Văd cum i se strâmbă gura şi cât de ţeapăn face plecăciunea. Îl adaug pe lista persoanelor – Lora, Bea şi Hinton deja – cărora le datorez nişte explicaţii pentru impertinenţa mea.

— Ce cal ai dori? mă întreabă Ina politicos, ca şi cum m-ar întreba dacă prefer zahăr sau lapte în ceai. Ăsta e Honey, mi-l prezintă ea, mângâind calul cenuşiu pe nas. Şi ăsta e Mava.

— Pe Honey, îi răspund, atât de rapid încât Ina pufneşte în râs. Am să îl aleg pe Honey.

— Prea bine.

Îmi aşază frâiele calului cenuşiu în mâini, iar eu clipesc agitată, în timp ce creatura se întoarce înspre mine, măsurându-mă cu ochii săi mari. Îmi amintesc ce mi-a spus Papa despre cai: nu arăta că eşti neliniştită, chiar dacă eşti.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre regalitate.

Cumva, mă aştept să urmeze un pic mai multe pregătiri, dar Ina e gata, aşa că Tam vine pe partea mea să mă ridice pe şaua lui Honey. Mă caţăr stângaci în şa, apucând-o agitată.

Ina îmi observă umerii încordaţi şi faţa i se umple de mirare, urmată de jenă. Îmi dau seama că nu i-a trecut prin minte faptul că e posibil ca eu să nu ştiu cum să călăresc, iar acum se simte incomod, întrebându-se cum să dea înapoi. Tot ce simte Ina Gold are un caracter transparent, la fel de clar precum chipul ei luminos. Faptul că niciodată nu a fost nevoită să îşi ascundă emoţiile e un lux – dar nu o pot urî din cauza asta. Mă cunoaşte de două zile, dar îi pasă cu adevărat dacă mă simt confortabil sau nu.

— Nu am o problemă cu călăritul, îi spun înainte să poată vorbi – dornică să plec din Everless, să evadez, chiar şi pentru o zi.

Mă îndrept în şa şi îmi duc mâinile înspre frâie, încercând să nu mă gândesc la cât de departe sunt de pământ. Ina se urcă pe calul ei singură – e graţioasă ca o dansatoare – şi îşi trage gluga peste cap. Ne conduce afară din grajduri. Norocul meu e că Honey o urmăreşte pe Mava din instinct.

— Vreau să merg la un orfelinat aflat între Crofton şi Laista, îmi mărturiseşte ea în şoaptă, odată ce am ieşit din raza lui Tam.

— E cam la o oră distanţă. Nu am spus nimănui despre această mică excursie. Nici lui Roan, nici lui Caro sau Reginei. Toţi cred că voi fi vânată şi masacrată ca un iepure de câmp, îmi explică ea atât de cavalereşte încât m-a pufnit râsul. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă – ştii tu…

Ina se întoarce spre mine, muşcându-şi buza. Lady Ina Gold nu pare genul care să ţină secrete, cu atât mai puţin faţă de logodnicul ei sau de Regină, mama ei surogat, dar pe de altă parte, îmi amintesc că nici eu nu sunt.

O aprob şi îi zâmbesc.

Ina observă ceva după umărul meu şi îşi închide gura. Îmi face semn să vin după ea în timp ce ne apropiem de poarta de sud, nişte uşi mai mici decât porţile imense prin care au trecut ea şi cu Regină acum o săptămână, acestea fiind menite pentru servitori şi livrări. Porţile sunt păzite de două gărzi ce par că îngheaţă de frig şi care ne privesc indiferente cum ne apropiem, dar devin brusc atente atunci când recunosc chipul Inei. Amândoi fac plecăciuni.

— Lady Gold, se bâlbâie unul, după ce se ridică. Ar trebui… ar trebui să ieşiţi în afara zidurilor fără o escortă?

Ina nu ratează o secundă, iar în vocea ei se simte o picătură de fericire care nu exista când eram singure.

— Sunt escortată, în cazul în care credeaţi că această fată e o fantomă, le spune, făcând un gest cu mâna în direcţia mea. Vreau doar să îl surprind pe Roan la vânătoare.

Din nou sunt uimită de cât de uşor îi alunecă pe buze minciuna. Ochii, limpezi şi puri precum nişte picături de apă, nu demască nimic. Instinctul mă îndeamnă să îi spun Inei de vizita lui Roan de azi-dimineaţă din coridorul servitorilor –, dar ascund informaţia şi o las lângă celelalte secrete pe care le păstrez pentru mai târziu.

Fireşte, funcţionează – gărzile se dau la o parte şi ne lasă să trecem. Ieşim afară în câmpul de dincolo de zidurile Everlessului; uşile stau deschise încă o secundă şi se închid cu o bubuitură. E uimitor cât de repede mă simt mai uşurată, ca şi cum nu observasem greutatea ca de fier care mă apăsa pe piept decât după ce a fost ridicată.

Ina ne conduce pe drumul principal. E destul de devreme, iar călătorii sunt puţini şi la o distanţă mare unul de celălalt – trecem peste câteva căruţe care înaintează încet spre Everless, încărcate cu fân sau lemne sau grămezi de cereale, dar nimeni nu pare să se îndepărteze. Ina şi-a dat gluga jos, dar în afara zidurilor Everlessului nimeni nu se uită la ea de două ori. Sau, mai degrabă, oamenii se uită, dar numai aşa cum s-ar uita oricine dacă ar vedea o fată la fel de frumoasă ca ea. Niciunul dintre fermierii sau negustorii pe lângă care trecem nu pare să ştie că e fiica Reginei, viitoarea conducătoare a Semperei.

Când o trage pe Mava pe un drum mai îngust, care traversează pădurea, o urmez, cu toate că degetele strâng de frâie, îmbibându-le în transpiraţie. Mă întreb dacă tata a trecut prin această pădure în ultima sa călătorie spre Everless.

— Nu crezi că sunt… sângeraţi în aceste păduri, nu?

Ina priveşte în jur cu teamă, mai puţin convingătoare acum, când suntem înconjurate de umbre şi trunchiuri negre, răsucite. Mă întreb dacă a fost speriată tare de razia care i-a ucis servitorii. În faţa privirii mele confuze, îmi răspunde:

— Nu ai auzit? O vrăjitoare de gard-viu a fost ucisă ieri în Ayleston.

Un fior îmi trece pe şira spinării. Papa mi-a spus întotdeauna că vrăjitoarele de gard-viu şi alte aşa-numite

vrăjitoare inferioare sunt şarlatani, dar nu toată lumea crede asta – şi cineva despre care se spune că are o relaţie specială cu timpul devine o ţintă frumoasă pentru hoţi. Dau din cap, îmi dreg vocea şi mintea.

— Suntem în siguranţă atât de aproape de Everless.

Cum e de aşteptat să mor pentru ea dacă se întâmplă să fim atacate, sper că ăsta e adevărul.

— Dar nu cunosc partea asta de pădure atât de bine.

— E în regulă, mă liniştеşte Ina, scoţând o hartă împăturită din buzunarul rochiei.

Lumina devine mai puternică în timp ce crengile copacilor se dau la o parte pentru a dezvălui cerul. Sunt neliniştită călare pe spatele lui Honey – de fiecare dată când se întoarce uşor ca să o urmărească pe Mava sau să evite molozul de pe drum, strâng şaua cu coapsele de frică să nu pic. Cel puţin frigul s-a mai împrăştiat acum că soarele a răsărit. Şi peisajul din jurul nostru este ciudat de frumos; totul străluceşte, când zăpada şi gheaţa se topesc.

Oricât de mulţumită aş fi de schimbarea decorului, nu pot renunţa la suspiciunea că fiica Reginei s-ar putea să ascundă ceva.

— Ina…

Mă îndepărtez încet. Faptul că pun la îndoială poruncile Reginei încă mi se pare mai mult decât nefiresc – puterea Inei pluteşte în aer precum o creatură gata de atac. Dar continui.

— De ce mergem la un orfelinat? Dacă nu te superi că întreb…

— Oh, râde Ina puţin, cu toate că sunetul mi se pare gol. Ştii, am fost atât de preocupată de harta asta, încât am uitat că nu ţi-am spus.

Se întoarce pe jumătate în şa, la fel de uşor de parcă ar fi pe un şezlong la palatul de pe ţărm. Totuşi, îi ia mult timp să răspundă, iar când o face, vocea îi este înceată şi şoptită.

— Vreau să ştiu cine îmi sunt părinţii, îmi mărturiseşte ea. O iubesc pe Regină şi îi sunt recunoscătoare, dar vreau să ştiu cine… cine a fost înainte.

Se uită din nou înainte, aşa că nu îi mai pot vedea chipul.

— M-am gândit să îl chem pe Roan, dar e atât de – grijuliu. Nu voiam să se gândească la ceva trist sau să creadă că sunt nefericită.

Asta înţeleg perfect, dorinţa de a ţine tot întunericul şi durerea din lume departe de Roan.

— Şi, dacă află Regina…

Îi completez propoziţia în minte: *va fi dezamăgită.*

Mă va acuza de trădare.

Îmi va lua capul.

Mă întreb care e varianta, cu toate că nu îndrăznesc să o întreb. Imaginea pumnalului Reginei zburând spre Ina îmi fulgeră în minte.

— Şi Caro? o întreb.

Ina suspină şi pare dezamăgită.

— Ştie că ies să mă plimb singură, dar nu ştie unde mă duc. Nici ea nu ar fi de acord. Oricum e plecată într-una din călătoriile misterioase ale Reginei.

— Ce călătorie? întreb şi apoi roşesc din cauza curiozităţii.

— Nimic important, spune Ina dispreţuitor. Ştii că Regina e obsedată de Vrăjitoare. Îi place să meargă în locurile vechi, câmpuri de luptă şi morminte şi aşa mai departe şi întotdeauna o ia pe Caro după ea.

Un gând îmi vine în minte.

— Cum a ajuns Caro în serviciul Reginei? A fost…

Îmi las cuvintele să se oprească, cu toate că judecând după felul în care strânge frâiele, îmi dau seama că Ina a înţeles ce voiam să spun.

— Dacă a fost şi ea abandonată, ca şi ceilalţi? încheie Ina în şoaptă.

Tăcerea mea e un răspuns.

Ina îşi întoarce iar capul şi schiţează un zâmbet – cu toate că tristeţea încă îi atârnă delicat pe chip, precum fumul.

— Spune că nu a fost niciodată curioasă în legătură cu părinţii ei şi că nu ar trebui să fiu nici eu. Crede că soarta

e cea care a adus-o la palat, la Regină, aşa că nu îi pasă de ceea ce a fost înainte. E foarte loială, la fel ca un membru al familiei. Dacă ar fi venit la Regină la o vârstă mai mare, mă întreb…

Se simte o emoţie încurcată în vocea Inei – dar nu îmi pot da seama dacă e îndoială, vină sau invidie. Poate toate trei.

Mă priveşte cu coada ochiului.

— Îţi mulţumesc că eşti discretă. E plăcut să vorbesc cu cineva sau…

O opreşte pe Mava brusc.

— Sunt atât de nesăbuită. Nu am vrut să vorbesc de familie acum, după ce tatăl tău a murit.

— E în regulă, îi răspund automat, cu toate că inima mi se răsuceşte puţin. Să am aceste cuvinte – *părinţi, orfan* – plutind în aer e ciudat, dar e mai bine decât să le am fierbând sub piele. O parte din mine se întreabă dacă Ina Gold ar trebui să fie atât de credulă. Dar de ce nu ar fi? Poate că eu, cu peisajele mele ascunse de teamă şi secrete, sunt cea anormală.

Ina clipeşte, ca şi cum şi ea simte acelaşi lucru.

— E o uşurare atât de mare să pot avea încredere în tine, Jules – mă simt ca şi cum pot vorbi cu tine. Ca şi cum ai înţelege, îmi zâmbeşte ea, un pic timid. Nu te sfii să îmi spui dacă vorbesc fără sens. Ştiu că e cam direct din partea mea…

Dau din cap – o înţeleg, cel puţin în legătură cu felul în care se simte faţă de originile sale. Întreaga mea făptură vrea să se agaţe de ideea lui Papa. Scrisoarea lui în buzunarul meu de la piept, acum aproape destrămată de la atâtea împăturiri şi reîmpăturiri, întăreşte ideea asta. Şi aş vrea ca Ina să ştie asta. Vreau ca ea să aibă încredere în mine.

Ina o mână pe Mava înainte. Honey o urmează. Ina şi cu mine alcătuim o pereche ciudată – o prinţesă şi o servitoare, una orfană de multă vreme, cealaltă, mai recent, una cu favorurile Reginei, cealaltă cu dragostea unui tată. Îmi trece prin minte că nu aş face schimb cu ea,

dacă aş avea şansa, nu l-aş da la schimb pe Papa pentru Regină.

Gândul îmi provoacă un fior proaspăt de durere şi caut repede un alt subiect de discuţie înainte să mă copleşească.

— Credeam că orfelinatul Reginei se află pe malul de est, lângă palat, îi spun eu.

Desigur, asta ar fi o călătorie care ar dura câteva săptămâni. Ina şi cu mine suntem echipate pentru câteva ore.

— Ăla e primul orfelinat, mă lămureşte ea. Am fost în aproape toate până acum. Sunt atât de multe, Jules, în toată împărăţia – familiile încă îşi abandonează copiii pe malurile palatului. Am putea forma un oraş nou de unii singuri.

Dau din cap, imaginându-mi un oraş de orfani, alergând sălbatici fără vreo cunoştinţă despre trecutul lor.

— Am vizitat fiecare orfelinat pe care l-am putut găsi, ca să mă uit în registrele lor, continuă Ina. Cascada de cuvinte îmi dă certitudinea că s-a gândit mult la asta şi că şi-a repetat acest lucru de multe ori în minte. Adevărul e că nu am idee de la care provin. Nu pot să o întreb pe Maiestatea Sa.

— Desigur că nu, murmur eu, şi ceva mă face să tremur şi să trag mantia de lână mai aproape de mine.

— Tot ce ştiu e că Ina e numele pe care mama mi l-a dat la naştere.

Face o pauză.

— Şi totuşi, nici de asta nu sunt sigură.

Fără să mi se spună, ştiu ce simte Ina: mâhnirea de a-ţi fi dor de mângâierea blândă a unui părinte, un cuvânt liniştit mi-au lăsat o gaură în suflet.

— Aşa că am fost în aproape toate orfelinatele din regat. Şi nu am găsit nimic.

Acum sunt condusă de o curiozitate morbidă. Părinţii mei sunt în viaţă sau morţi? M-au lăsat şi pe mine pe ţărmurile palatului pentru a fi aleasă de Regină, adoptată de un orfelinat sau lăsată să mor respirând aerul sărat al

mării? Cum a ajuns Papa să mă revendice ca fiind a lui?

Are vreo legătură cu faptul că a murit pentru mine?

Trecem printr-o zonă defrişată; cu toate că soarele e sus acum, tremur din nou, apoi las scrisoarea pe care o am ascunsă lângă inimă să mă încălzească. Papa trebuie să mă fi găsit într-unul din aceste orfelinate şi mi-a oferit ceea ce nici Ina Gold, prinţesa din Sempera nu are: dragoste.

După întorsătura sumbră a conversaţiei, parcurgem restul drumului într-o oarecare linişte. Harta Inei ne duce pe drumuri din ce în ce mai înguste, prin câmpii şi păduri, până când într-un final ajungem într-o pădure de mesteacăn, unde ne întâmpină o poartă de fier forjat uriaşă şi ornată, dar ruginită. Cuvintele crestate deasupra au fost acoperite de gheaţă şi zăpadă, dar încă le pot distinge: *Aici este un refugiu pentru copiii din Sempera, pentru ca toţi să aibă un cămin.* Inscripţia răsuceşte ceva profund îngropat în sufletul meu.

Ne oprim în faţa porţii câteva minute, nesigure dacă să strigăm – tot ce putem vedea e mai multă zăpadă şi mai mulţi copaci. Dar înainte ca una din noi să coboare de pe cal, un copil apare la gratii – o fetiţă cu păr scurt, negru şi cu ochi mari, nu mai mare de şase sau şapte ani. Ne salută solemn, prinzându-se cu mâinile goale de gratiile de fier forjat. E îmbrăcată cu o haină ponosită şi nişte pantaloni mult prea mari pentru ea, nu îndeajuns de groşi pentru frigul de afară.

— Eşti o zână? întreabă copilul.

Ina îşi deschide gura şi ezită, întorcându-se la mine. Postura ei obişnuită pare să o fi părăsit; pare agitată şi nesigură, buzele crăpate din pricina muşcăturilor. Cu excepţia unui moment scurt din afara camerelor Reginei, nu am văzut-o niciodată agitată – nici măcar atunci când defila pentru prima dată în dreapta Reginei. Dar e agitată acum. Aşa că mă dau jos din şa, aterizând greu în zăpadă.

Fetiţa nu se mişcă pe măsură ce mă apropii. În faţa porţii mă ghemuiesc ca să fiu la acelaşi nivel cu ea şi încerc să adopt acelaşi mod în care Lora vorbeşte cu mine sau modul în care o făcea Papa când eram copil.

— Zânele nu sunt adevărate, iubire.

Încercam să par luminoasă şi deschisă, cu toate că nu pot ignora vârsta ei şi degetele încleştate pe metalul porţii.

Fata dă din cap şi se uită în spatele meu. Îmi dau seama că nu se uită nici la mine, nici la Ina, ci la cai. Mă uit peste umăr şi îi văd prin ochii ei pielea strălucitoare a lui Mava şi coama mătăsoasă, bolta mândră din jurul gâtului lui Honey.

— Poţi să îi mângâi, îi spun fetiţei. Haide!

Clipeşte la mine şi un mic zâmbet îi luminează faţa. Strânge barele de metal şi se dă înapoi, trăgând poarta după ea. Îi fac semn printr-un gest Inei să vină – clipeşte nesigură, apoi coboară, apucă ambele frâie ale cailor şi îi conduce pe poartă. Fetiţa ridică mâna să o mângâie pe Mava, în timp ce Ina conduce caii înăuntru.

Între copacii din faţa noastră, o clădire începe să prindă contur – o clădire mare şi şubredă, care arată ca şi cum cineva a vrut să imite Everlessul fără a deţine nici fier-sânge, nici viziunea familiei Gerling. Două aripi de piatră neagră înfăşoară o curte mare şi goală, în care se află o groază de băieţi şi fete, fugărindu-se şi jucându-se în zăpadă. Niciunul nu pare mai mare de zece ani. Schelălăiturile şi ţipetele lor răsună printre copaci.

Ina pune o mână pe braţul meu. Păşeşte greu şi priveşte clădirea tremurând.

— Ai să… ai să intri tu pentru mine? mă întreabă. Trebuie să mai merg puţin.

— Nu vrei să vezi singură? clipesc eu nedumerită.

— Avem aproape aceeaşi vârstă…

Ina îmi evită privirea, holbându-se la copiii care se zgâiesc la cai.

— Întreabă-i dacă ne putem uita prin registrele din luna dinaintea zilei în care Regina m-a găsit. Ar trebui să fie destul, cred. Dar spune-le că e pentru tine – că eşti curioasă pentru tine.

Gândind din ce în ce mai rapid din pricina agitaţiei, îmi spune ziua ei de naştere aşa cum şi-o aminteşte Regina – şase martie – şi constat cu surprindere că e doar cu câteva

zile mai în vârstă decât mine, care m-am născut pe unsprezece.

Într-un moment de limpezime, înţeleg şi de ce vrea ca eu să mă prefac că sunt cea care caută informaţii, pentru că nu se poate afla că ea hoinăreşte prin ţară, încercând să afle misterele despre viaţa ei dinainte de Regină. Stomacul mi se contorsionează într-o combinaţie de dezamăgire şi durere. Sunt încă o unealtă sau o mănuşă gata să fie folosită la nevoie de cei mai puternici – chiar şi de Ina Gold, fata care cu mai puţin de o oră în urmă mi-a spus că are încredere în mine şi că ne înţelegem una pe alta. Dar sunt de acord:

— Desigur.

Ina pleacă să găsească un grajd pentru cai, iar eu mă duc înăuntru. De aproape pot vedea cum clădirea orfelinatului este prost întreţinută. Unele cărămizi din perete par desprinse, şi mă surprind mergând pe o podea veche, de lemn, scorojită. Un mic foc arde într-un şemineu. Un bărbat scund, aproape chel, e aşezat la un biroul aflat în cealaltă parte a camerei, completând într-un registru. Când uşa se închide, îşi ridică privirea speriat şi mă invită înăuntru.

— Bună ziua! mă salută cu o voce tărăgănată. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară?

— Bună ziua!

Îmi dreg vocea şi recit cuvintele pe care Ina m-a pus să le spun – sunt o orfană curioasă care lucrează în Laista şi care speră că va putea examina registrele instituţiei pentru a găsi orice sugestie despre naşterea mea în timpul unei ierni, acum şaptesprezece ani.

Domnul mă ascultă atent, apoi se ridică din scaun – îi pot auzi oasele trosnind – şi se îndreaptă spre biblioteca desfăşurată de-a lungul peretelui, pe care sunt înşiruite registre în diferite stadii de decrepitudine. Îşi trece degetul pe ele, fără nicio logică pe care să o pot pricepe şi, într-un final, trage unul de pe ultimul raft. Îl aşază pe un birou cu un trosnet puternic şi tuşesc din pricina norului de praf care se ridică.

Când îl deschide, mă apropii ca să îl pot citi peste umăr. Fiecare pagină uriaşă, îngălbenită e plină cu rânduri întregi de nume şi numere. Numele copilului şi ziua lui sau a ei de naştere, dacă se cunoaşte; ziua şi statul din care au intrat în orfelinat; numele celui care i-a adoptat, dacă există unul. Faţă de primele două, ultima coloană este completată doar la o treime din copii. Dar apoi ajung la o secţiune în care toate informaţiile sunt împrăştiate. Sunt numere în loc de nume şi multe spaţii goale.

Bărbatul îmi citeşte confuzia de pe chip.

— Femeia care a condus acest orfelinat înainte de mine şi de soţia mea era groaznică la contabilizarea registrelor, îmi explică el. Apoi, acum câteva decenii, au fost nişte cazuri urâte, oamenii adoptau copii doar ca să le fure timpul. Regina i-a spânzurat şi a dat afară angajaţii care au permis ca asta să se întâmple. Ca să menţină ordinea, înţelegi, râde el, dar nu e nimic amuzant. Ca să fim în siguranţă, registrele noastre s-au îmbunătăţit odată cu trecerea timpului. Dar totuşi…

Se încruntă, privind mai atent.

— Ăsta a fost anul acelor cutremure.

— Cutremure? repet eu. Ale pământului?

Nu am simţit niciunul în Crofton, dar poveştile mă ţineau trează – într-un oraş aflat în apropierea palatului, pământul s-a despicat în două, înghiţind clădiri şi oameni.

Îngrijitorul îşi ridică sprâncenele.

— Nu, cutremure în timp.

Îmi aduc aminte vag de una dintre poveştile spuse de tata despre nimicirea timpului.

— În iarna despre care ai întrebat, am văzut tot felul de anomalii. Momente îngheţate, zile care păreau prea lungi. Odată, toţi am pierdut o oră împreună. Oamenii îşi ieşeau din minţi. Era numai panică de-a lungul coastei, jafuri şi apoi a fost chestiunea cu Briarsmoor.

Bărbatul îşi muşcă obrazul, privind într-un punct fix deasupra umărului meu.

Încep să cred că Papa nu mi-a spus nimic despre această lume.

— Ce e Briarsmoor?

— Nimic nu mai e ca educaţia de astăzi.

Vocea îngrijitorului e uşor dojenitoare, dar remarca nu-mi e adresată.

— E un oraş, Briarsmoor, aflat la câteva mile înspre nord de aici. E cu douăsprezece ore în urma noastră, a tuturor – dacă tu şi cu mine am sta acolo acum, ar fi noapte. Timpul a îngheţat jumătate de zi în acea iarnă. Şi oamenii au început să creadă că toţi copiii care veneau de acolo erau blestemaţi.

Îşi reazemă bărbia în palmă şi îşi înclină capul spre mine, aşteptând o reacţie, dar mintea mea e încă agăţată de ce a spus. Nu e neobişnuit ca timpul să se împiedice de el însuşi în unele locuri, să încetinească, să accelereze sau să se oprească complet pentru o clipă, vântul şi soarele stau locului în timp ce noi ne vedem de vieţile noastre, uitând că suntem în afara curgerii timpului. Dar totul se aşază de la sine. E de necrezut că timpul ar putea rămâne în urmă cu jumătate de zi oriunde în lume, chiar mai de necrezut e faptul că efectele ar persista atât de mult.

— Regina a ordonat evacuarea tuturor, continuă el. Dar răul deja fusese făcut.

O jumătate de oră mai târziu, am parcurs registrul de trei ori, de la cap la coadă şi apoi din nou. Dar nu văd nicio urmă a copilului Ina sau a mea. Şi, într-adevăr, o săptămână întreagă lipseşte din registru. E posibil ca noi să fi fost abandonate în săptămâna fără timp?

Briarsmoor. Numele stârneşte ceva cunoscut în mine – dar cum, dacă Papa nu l-a menţionat niciodată?

— Jules?

Vocea Inei răsună de afară, făcându-mă să tresar. Îi mulţumesc bărbatului pentru ajutor şi aşez registrul inutil înapoi pe raft, la locul lui. Apoi mă grăbesc să o găsesc pe fiica Reginei.

Afară a început să ningă şi un strat subţire deja s-a depus pe gluga Inei. Mă vede şi faţa îi devine posomorâtă.

— Nimic? Niciun registru?

— Niciun nume, îi spun. Dar…

Înainte să îi pot spune de Briarsmoor, Inna oftează supărată şi se întoarce cu spatele la mine.

— Locurile astea şi registrele lor proaste, spune ea înăbuşit.

Nervozitatea i se ghiceşte în gesturi. Cu toate că nu o ştiu atât de bine cât să fiu sigură, aş putea să jur că e gata să plângă.

— Am colindat practic toate orfelinatele din regat.

Aş vrea să pot spune ceva care să o liniştească, dar deja pleacă, îndreptându-se apăsat către grajdurile pe jumătate dărâmate ale orfelinatului. Mulţimea de copii care se holbau la caii noştri, atunci când am sosit, se împrăştie şi dispar pe o ieşire din spate, înainte ca noi să apucăm să spunem vreun cuvânt.

În timp ce ne urcăm în şa, o idee mi se înfiripă în cap.

— Funcţionarul a menţionat ceva… încep, făcând-o astfel pe Ina să mă privească rapid. Spunea că e un oraş la nord de aici…

— Ştiu, mă întrerupe Ina. Briarsmoor.

Gura i se contorsionează de parcă ar fi mâncat un fruct stricat.

— Ai fost?

— Nu, dar îl ştiu, mi-o retează ea. Şi nu este nimic acolo. E o ruină.

Inima mi se îneacă, dar…

— Nu are cum să nu fie *nimic,* continui eu. Poate nu mai sunt oameni, dar cum rămâne cu cărţile? Cu foile?

— Nu pot merge în Briarsmoor. Regina a interzis.

Vocea îi este la fel de grea precum o stâncă şi mă întreb dacă nu există vreun conflict mai vechi, îngropat acolo, unul încă prea crud pentru a-mi fi dezvăluit.

— Spune că e blestemat.

— Poate… încep, dar Ina deja e cocoţată în şa. Priveşte impasibilă spre mine şi apoi spre drumul care duce în nord. Dar apoi ceva iese din ea. Umerii îi scad, făcând-o să pară mai puţin prinţesă şi să semene mai mult cu orice altă fată tristă pe care am văzut-o în Crofton.

— Şi ce am face acolo, chiar dacă Regina nu ar afla? mă

întreabă, şi simt o notă de asprime în tonul vocii ei.

— Nu. M-am săturat de drumuri care nu duc nicăieri şi de oraşe ciudate.

Intenţia de a protesta mi se blochează în gât, dar o reprim şi mă urc pe calul meu. Nu e treaba mea să o contrazic.

Mergem înapoi spre Everless în linişte – Ina e într-o dispoziţie proastă, iar eu sunt prea marcată de ceea ce mi-a spus secretarul. Briarsmoor. Cum e posibil aşa ceva – şi cum de Papa nu a menţionat numele celui mai bizar oraş, care a rămas fără timp?

Dar lucrurile pe care tata mi le-a ascuns sunt nesfârşite. Chiar şi moartea lui e un mister.

Un alt gând mă loveşte, cu o forţă brutală: poate şi eu sunt un mister – un secret – care trebuie dezvăluit.

Ideea pune stăpânire pe mine, undeva în adâncul meu, şi ştiu că, în curând, va trebui să îmi croiesc propriul drum către oraşul fără timp.

Cu un sac de ore Gerling la curea, îmi spun.

Dacă există vreun adevăr în superstiţia de care mi-a spus – că bebeluşii din Briarsmoor sunt blestemaţi – sunt sigură că Ina, cel mai binecuvântat copil al regatului, nu s-ar fi putut naşte acolo.

Dar asta nu înseamnă că e valabil şi la mine.

Timpul s-a mişcat mereu ciudat în jurul meu, poticnindu-se un moment prea mult, chinuindu-se apoi să ţină pasul cu lumea. Poate Briarsmoor m-a urmărit în toţi aceşti ani.

Şi cu siguranţă mă simt blestemată. Greutatea tuturor lucrurilor pe care le-am pierdut e ca o colecţie de stânci pe care le port în piept. Mama şi Papa sunt cele mai grele, dar sunt o mie de alte lucruri minore, care mi-au fost luate – mica grădină din Crofton, atingerea consolatoare a Ammei… şi mult mai veche, căldura atelierului de fierărie, zâmbetul din copilărie al lui Roan. Trag de frâiele lui Honey şi rămân în urmă, ca Ina să nu vadă lacrimile care îmi scapă din ochi şi mi se preling pe obraz.

Ajungem în raza Everlessului exact când soarele începe

să apună. Proprietatea pare o siluetă ascuţită, întunecată în contrast cu strălucirea portocalie a cerului. Ina se opreşte pe drumul pustiu, iar eu o urmez. Mă uit la ea, neştiind dacă ceva este în neregulă, dar pur şi simplu se holbează la această casă temporară pe care o împărţim amândouă, cu un amestec curios de mirare şi durere pe faţa ei frumoasă.

— Poate că e mai bine să nu ştii, spune, jumătate pentru ea.

Mă apropii de ea.

— Sunt mai puţin de trei săptămâni rămase până la nuntă, pentru numele Vrăjitoarei. Poate că ăsta e un semn că nu ar trebui să cutreier toată împărăţia căutând răspunsuri care probabil nici nu există… adică, am deja tot ce îmi trebuie.

Se uită la mine, vulnerabilă. Şi cu toate că nu pot înţelege de ce Lady Gold, fiica Reginei, ar avea nevoie de consolare din partea unei servitoare, e clar că are. Nevoia i se citeşte pe chip.

O urmă de iritare mă străpunge. De ce ar avea Ina nevoie ca eu să o alin, când ea are tot ce şi-ar putea dori vreodată la degetul mic, când ea va sta pe tron toată ziua?

Dar ochii ei îmi amintesc de căprioarele pe care obişnuiam să le văd, când rătăceam prin pădurea din Crofton, căutând de mâncare. Supravieţuirea mea şi a lui Papa depindea de abilităţile mele de a fi un vânător fără milă. Chiar şi aşa, dacă vreodată o căprioară m-ar fi privit drept în ochi, nu mi-aş fi permis să atac.

Îi iau mâna înmănuşată în palmă. În ciuda tuturor lucrurilor, vreau să o ajut. Ştiu ce înseamnă să te simţi pierdută.

— Tatăl meu m-a crescut ca fiind a lui, dar apoi mi-a destăinuit că nu eram fiica lui, Ina, îi mărturisesc, iar ea îmi strânge mâna atât de tare încât tresar. Înţeleg cum este să nu ştii. Dar…

Fac o pauză şi las adevărul să curgă prin mine.

— Mă simt mult mai singură pentru că nu mi-a spus adevărul. Pentru că i-a fost frică să o facă, cred, pentru că

a crezut că nu l-aş mai iubi ca pe un tată. Dar s-a înşelat.

Fiica Reginei îşi ia mâinile din ale mele şi îşi acoperă faţa. Apoi, în umbra care creşte peste întregul domeniu, suspină. Sunetul mă străfulgeră – am spus ceea ce nu trebuia, m-am lăsat purtată de durere.

— Toată lumea din Everless te adoră, continui eu.

Se înclină înspre mine şi dă din cap uşor pe umărul meu.

— Nimeni nu vorbea de nimic altceva până să ajungi aici. Numai despre Ina Gold şi despre cât de frumoasă şi blândă este, şi cât de norocos e Roan să o aibă.

Când pronunţ numele lui Roan, pietrele din sufletul meu devin mai grele, dar le trec cu vederea.

— Şi ăsta e doar începutul. Toată lumea poate vedea cât de mult te iubeşte Regina. Caro te iubeşte. Roan…

Fac o pauză.

— …te adoră.

Un zâmbet fad, dar adevărat, explodează pe chipul Inei.

— Mulţumesc, Jules.

Priveşte înapoi spre Everless.

— Sunt pe cale să mă mărit cu Roan Gerling. Cu siguranţă nicio fată nu a avut mai puţine motive să fie nerecunoscătoare.

O amintire mi se furişează în minte – Roan în coridorul îngust, unde ne-am ciocnit cu o zi în urmă, îmbujorat şi mirosind a parfum. *Lavandă, nu apă de trandafir.* Nu e treaba mea, nu ar trebui să fie, dar…

— Îl iubeşti? spun fără să gândesc.

Faţa Inei străfulgeră de surprindere. Se uită la mine, la Everless şi înapoi la mine.

— Da, recunoaşte ea. Mai mult decât orice pe lume.

Ina îşi mână calul înainte, spre Everless, spre Roan, spre viitorul ei. Calul meu o urmează cu greu – o umbră vie, care respiră şi care îi aparţine Inei. *Sunt escortată, în cazul în care credeaţi că această fată e o fantomă,* a spus. Iar acum, exact aşa mă simt.

După ce i-am lăsat pe Honey şi pe Mava la grajduri cu Tam şi ne apropiem de intrarea de est, Ina îmi şopteşte în umbrele hambarului:

— Nu sunt nefericită, Jules. Trebuie să ştii asta, îmi mărturiseşte ea.

— Ştiu. Înţeleg.

E posibil să simţi fericire şi durere în acelaşi timp. E posibil să priveşti spre orizont în timp ce jeleşti după ceea ce ai pierdut.

Îmi dau seama că Ina s-a oprit. Mă întorc la ea – îşi frământă mâinile. E ceva în chipul ei, ceva dornic să scape.

— Ina… ce s-a întâmplat?

— Trebuie să promiţi să nu spui nimănui, mă roagă ea. Nici lui Caro, nici celorlalţi servitori.

Inima îmi bate cu putere.

— Promit.

— A fost un bărbat, îmi spune în şoaptă. Acum câţiva ani, la recolta de vară dintr-o provincie din Elsen, Regina se adresa mulţimii. Eu eram printre ei, ca să pot privi.

Înghite în sec.

— Un bărbat s-a întins după mine şi m-a apucat de braţ. Desigur, am strigat după o gardă, aşa cum am fost învăţată să fac. Înainte să fugă, mi-a spus…

Se opreşte. Priveşte în jur.

— Ce? Spune-mi! rostesc fără să gândesc, şocată fiind din pricina poruncii.

Gura Inei zvâcneşte.

— *Regina vrea să îţi facă rău. Te va ucide.*

Imediat după ce o spune, Ina arată de parcă ar fi înghiţit otravă. Îi aud respiraţia cum se accelerează.

— M-am tot gândit la asta. S-a întins după mine – şi-a riscat viaţa făcând-o. De ce a făcut asta? Nu părea că vrea să îmi facă rău.

— Sună a nebun, îi spun, într-o şoaptă.

Cuvintele lui par mai puţin nebuneşti, totuşi, decât mi-ar fi părut înainte să văd pumnalul Reginei zburând înspre pieptul Inei. Cuvintele lui Lady Sida îmi plutesc prin cap iarăşi. Şi ea e nebună, mai mult ca sigur, dar totuşi…

Ina dă din cap.

— Asta trebuie să fie. Asta mi-am spus şi eu până m-am săturat să mă mai gândesc la el. Pentru un moment, am

crezut că ar putea fi…

Îşi apasă buzele una de alta.

— Tatăl meu. Că Regina m-a furat de la părinţii mei, cum o zână fură un copil în noapte.

Râde. Râsul ei e scurt şi amar.

— Imposibil, ştiu. Nu spune nimănui, Jules. M-ar ruina.

— Desigur, murmur eu, dar nu spun nimic mai mult.

Şi nici Ina nu o face. Dar ştiu că acelaşi gând ni s-a ţesut amândurora în minte.

Dacă bărbatul spunea adevărul?

19

Regina se întoarce în Everless înainte de răsăritul soarelui. Faptul că preferă să călătorească noaptea e un mesaj, ambalat în hârtie maro, disperat să vorbească.

Când mă întorc în dormitorul femeilor după ce i-am privit caleaşca cum se opreşte în Everless, găsesc un mic săculeţ de catifea aşezat pe patul meu aranjat. Un alt cadou – ceea ce înseamnă mai multe bârfe în ceea ce mă priveşte. Lângă el, un bilet cu scrisul de mână caligrafic al Inei: *Îţi mulţumesc pentru discreţie, Jules.*

Mă aşez şi iau săculeţul. Greutatea fier-sângelui dinăuntru e precum o lovitură în stomac. Sacul îmi scapă din mâini, vărsând o monedă strălucitoare de o lună pe cuvertura mea subţire, iar în jurul meu, femeile se întorc să se holbeze, privirile lor curioase fiind atrase de strălucirea aurului.

O ridic, mi se face rău şi le văd pe celelalte fete cum schimbă imediat privirea. Probabil au impresia că sunt suspicioasă – ca şi cum aş crede că vreuna din ele mi-ar lua moneda. Dar nu ele sunt motivul pentru tristeţea greţoasă care mă frământă.

Ieri – apropierea pe care am simţit-o cu Ina, înrudirea, secretele împărtăşite – totul a fost precum un balon de săpun, strălucind şi licărind în mine, dar acum e distrus. Credeam că Ina era… ei bine, nu prietena mea, asta ar fi prostesc, dar ceva. Că eram mai mult decât o servitoare care să fie plătită. Sunt cel puţin câţiva ani în sac. Obrajii îmi ard de ruşine. Dar, în timp ce îndes nervoasă banii sub pernă, o voce calmă, neplăcută din cap îmi spune că nu e frumos şi că nu ar trebui să fiu supărată pe Ina, ci pe mine. Pe mine pentru că am uitat cine suntem fiecare, pentru că mi-am permis să gândesc că aş putea reprezenta ceva pentru viitoarea regină a Semperei.

Ruşinea se transformă într-o învălmăşeală în mine. Nu sunt mai aproape de a descoperi secretul din spatele morţii tatălui meu – a uciderii lui, aşa cum am început să

bănuiesc, timpul extras din sângele lui omorându-l la fel de eficient precum un pumnal înfipt în inimă. Am ajuns atât de distrasă din pricina rochiilor elegante ale Inei, a bârfei prieteneşti cu Caro, a zâmbetelor lui Roan care par a fi doar pentru mine, încât am uitat de promisiunea pe care mi-am făcut-o pe malul lacului după ce Papa a murit?

Nu am rămas în Everless ca să devin prietenă cu Ina Gold. Dacă trebuie să-mi petrec zilele slujind familia Gerling, vreau ca moartea lui Papa să însemne ceva. Nevoia de cunoaştere licăreşte în mine, mai luminoasă ca niciodată.

Trebuie să o văd. Trebuie să o văd pe Regină.

În următoarele zile, inventez tot felul de motive ca să mă apropii de ea, găsindu-mi mici atribuţii care să mă ducă pe coridorul lung unde se află camerele ei, în speranţa că o voi vedea. Îi spun lui Caro că voi livra orice mesaj pentru Regină. Îi car hainele pe care le-a purtat, grămezi de mătase şi catifea, spre şi de la spălătorie. Fac ceai dimineaţa şi seara şi îl las lângă uşa ei, în timp ce gărzile mă privesc ameninţător.

Când mă duc la uşa Reginei într-o seară ca să îi aduc ceaiul, gărzile lipsesc. Bat la uşă şi aşez tava pe podea. Dar apoi rămân acolo mai mult decât ar trebui, singură pe coridorul pustiu până când ceaiul se răceşte, aşteptând ca Regina să apară. Exact când sunt pe cale să renunţ şi să mă întorc în dormitor, uşa se deschide.

E un moment confuz şi lung până să îmi dau seama că femeia care a ieşit în hol este, de fapt, Regina Semperei. Arată mai mult ca unul dintre beţivii care se împiedică în faţa celei mai proaste taverne din Crofton, la primele ore ale dimineţii. Părul ei de culoarea focului este înnodat şi încurcat, iar hainele par îmbrăcate pe întuneric – nasturii rochiei sunt încheiaţi numai la două treimi din rochie, dezvelindu-i pielea albă de pe piept. Colţurile gurii îi sunt pătate de un roşu închis, şters care ar putea fi ruj sau sânge.

Face un pas în faţă şi aproape un pic pe spate în graba de a nu fi văzută. Dar umerii mi se lovesc de pieptul cuiva;

mâini mici, dar puternice mi se apropie de încheieturi, ţinându-mă dreaptă. Sunt gata să ţip, când Caro mă întoarce cu faţa la ea.

— Şşşt, Jules! murmură ea, iar ochii îi par imenşi în holul întunecat. E în regulă.

Mă pune deoparte ca pe un copil mic şi o porneşte spre Regină. Privesc confuză cum Caro îşi aşază palmele goale deasupra inimii Reginei. Conducătoarea noastră de neatins îşi închide ochii şi se lasă purtată de atingerea lui Caro, părând că îşi adună puterile. Un moment mai târziu, se întoarce şi dispare înapoi în cameră fără să spună niciun cuvânt. *Nu o vei atinge nici ca să o ajuţi,* mă gândesc, dar se pare că pentru Caro e ceva diferit. Faţă în faţă, în lumina difuză, păreau asemenea unei mame cu o fiică, ochii Reginei oglindind-o pe Caro, postura lor fiind identică.

Caro se întoarce la mine, respirând greu.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, Jules, îmi spune ea.

— Uneori Maiestatea Sa permite obligaţiilor să ocupe un loc mai important decât sănătatea şi nu se odihneşte îndeajuns. Are coşmaruri.

Am văzut coşmaruri, gândesc, *şi pe ale mele, şi pe ale altora, dar niciodată nu am văzut pe cineva care să arate în halul ăla. Ca şi cum s-ar fi căţărat dintr-un mormânt.* Dar frica îmi stă în gât şi tot ce pot face e să dau din cap în semn de aprobare. Caro îşi trece o mână pe după umerii mei şi simt cum căldura îmi intră în corp. Mă întreb dacă asta e ceea ce a simţit şi Regina acum câteva clipe.

— Chestia asta trebuie să rămână între noi, Jules, îmi spune ea în şoaptă.

Încă un secret.

— Dacă se află de slăbiciunea ei…

— Desigur, îi răspund rapid, recăpătându-mi glasul. O servesc pe Regină.

Caro se apropie mai tare.

— Jules, trebuie să înţelegi ceva. O ştii pe Regină, ai văzut-o…

Se opreşte şi se holbează la mine ca să fie sigură că o ascult.

— Regina va muri în curând. Sânge-fierul nu o poate salva. Nu se poate face nimic. În scurt timp, Ina se va căsători şi Sempera va avea un nou conducător.

Întrebările îmi inundă mintea. *Voi ştii vreodată dacă tatăl meu a murit pentru ceva?* Căutând ceva, orice de făcut, mă aplec şi ridic ceaşca de ceai pe care am lăsat-o în faţa uşii Reginei. Ceaşca se clatină pe farfuriuţă, iar Caro mi le ia discret.

— Acum, continuă Caro blând, în timp ce Regina se odihneşte, de ce nu facem ceva pentru noi?

Mă holbez la ea.

— În curând, Ina nu va mai avea momente de intimitate cu pregătirile pentru nuntă. Ar vrea o ultimă distracţie înainte să…

Fruntea i se încreţeşte. În ciuda tonului luminos, forţat al vocii, destăinuirea ei în legătură cu soarta Reginei pluteşte în aer.

— E o femeie măritată.

Distracţia şi căsătoria sunt la fel de îndepărtate de mintea mea precum e Pământul de Lună. Dar o las pe Caro să mă tragă după ea, neştiind ce altceva să fac.

— Tocmai am fost la grajduri, îmi spune entuziasmată în şoaptă, în timp ce coborâm pe coridor.

— Am aranjat ca o caleaşcă să ne ducă la o tavernă pe care o ştiu eu în Laista. Vom avea o petrecere, doar noi trei.

Covoarele somptuoase ne ascund paşii în timp ce ne croim drum spre aripa unde se află camerele Inei. Când batem la uşa ei, Ina o deschide imediat. Îmi ia câteva clipe să o recunosc: şi-a făcut părul cu ace de argint şi flori. Rochia ei este din tul şi dantelă, cu un decolteu care mă face să roşesc.

— Ce drăguţ că ni te alături, Jules, îmi spune, chicotind în timp ce Caro mă împinge înăuntru. Bei ceva?

Deja ţine ceva ridicat – o sticlă verde cu un lichid sclipitor. Îmi oferă sticla.

Privirea mea trebuie să fi fost suficientă pentru un răspuns, deoarece Caro mă apucă protectiv de talie.

— Ina, dă-i sărmanei fete timp să se obişnuiască, îi şopteşte, întorcându-mă din faţa prinţesei spre un şifonier uriaş şi deschis, din care se varsă mătase şi catifea în toate culorile pe care mi le pot imagina şi câteva în plus.

— Prima dată trebuie să îi găsim ceva de îmbrăcat.

— Oh…

Protestele mele difuze sunt gonite când Ina se cufundă în rochii, scoţându-le pe rând una câte una, până ce mâinile îi sunt copleşite de material.

Îmi face semn să o urmez spre pat, unde aşază rochiile entuziasmată – toate sunt fie deschise la culoare, fie scurte, fie frivole, fie toate trei. Ina alege deja o haină de mătase albastră care pare alarmant de scurtă în mâinile ei. Mi-o pasează şi cu greu îmi vine să cred că acest lucru uşor este o rochie, cu atât mai puţin ceva pe care eu aş putea să îl port în afara castelului, în frig.

Dar acum, Ina stă cu mâna în şold, cu Caro puţin mai în spatele ei, capul plecat pe o parte şi cu o sclipire obraznică în ochi. Nu am de ales, aşa că îmi întind mâna spre ceafă pentru a-mi descheia rochia. Îmi amintesc cum Ina valsa în lenjerie cu o zi în urmă, probându-şi rochiile de mireasă. Dar Ina are o frumuseţe lipsită de efort cu care eu nu m-aş putea compara vreodată. În faţa lor, mă simt stângace şi incomod, numai piele şi os şi unghiuri ascuţite – un corp care a crescut flămând.

Ochii lui Caro lucesc deasupra mea şi fruntea i se încreţeşte un pic, dar nu spune nimic. Între timp, Ina îmi flutură ostentativ rochia în faţă. Îmi ridic mâinile şi o las să îmi pună rochia pe cap în timp ce Caro vine în spatele meu şi o încheie.

Ina mă trage lângă oglindă. Deja împrăştiate, de-a lungul tejghelei sclipitoare se află o grămadă de farduri, cutii şi fiole pline de lucruri pe care nu le pot denumi, nuanţe de maro, negru şi roşu pentru Ina, şi coral şi roz pentru Caro. Mirosul pudrelor adie în încăpere. Ina ia pudra, iar Caro o perie de păr din lemn. Eu îmi închid ochii

şi le las să îşi facă treaba.

La final, când privesc în oglindă, sunt plină de surprindere. Încă arăt ca mine, dar umbrele de sub ochi mi-au dispărut. Obrajii mei goi sunt acum proeminenţi şi strălucitori. Conturaţi cu fard, ochii mei maro dezvăluie o nuanţă de chihlimbar pe care nu am mai văzut-o până acum, iar Caro mi-a aranjat părul într-un coc foarte simplu la ceafă.

Pielea lipsită de strălucire şi ochii mei obosiţi au dispărut. Dându-mi seama că toate acestea nu fac parte din mine, parcă mi se ridică o piatră de pe inimă.

— Ina, trebuie să ai puteri magice.

Râde şi mă strânge uşor de umăr.

În timp ce îşi retuşează fiecare feţele, eu sunt depăşită de curiozitate şi cedez – o altă mică rebeliune în ciuda insistenţelor lui Liam Gerling de a-mi vedea de lungul nasului, de viaţa de servitor. Iau o înghiţitură din sticla verde de pe noptiera Inei. Băutura are gust de fructe şi miere şi îmi sfârâie pe limbă. Când Caro şi Ina sunt gata de plecare, eu sunt caldă pe interior, gata să îi zâmbesc oricui trece pe lângă noi, gândurile mele grele fiind doar o amintire difuză.

Râzând, pornim spre grajduri. De la distanţă îmi dau seama cât de ciudată e siguranţa – să plec din Everless pe furiş în compania prinţesei şi a servitoarei sale. Când observ bijuteriile care atârnă pe gâtul Inei, chipul lui Addie îmi străfulgeră mintea precum o flamă, dar se risipeşte rapid.

Când coborâm la grajduri, cineva îşi drege vocea undeva în partea stângă. Ne uităm şi vedem o caleaşcă frumoasă, dar simplă, neagră şi un valet pe care nu îl cunosc, cum şade în scaunul vizitiului. Ina se întoarce delicat către Caro, care îi zâmbeşte misterios. Forma ei subţire, unduită îmi aduce aminte de o semilună.

— Ina, să sperăm că această escapadă e mai de succes decât…

Vreau să îi aduc aminte de călătoria spre orfelinat, desigur. Dar se întoarce rapid la mine, cu ochii mari şi dă

din cap uşor. Îmi înghit cuvintele. Caro îşi întoarce capul. Îmi aduc aminte cât de mult îşi protejează Ina secretul curiozităţii sale ca nici măcar un servitor să nu afle de el.

Totul e mult mai bine organizat dacă a trecut prin mâna lui Caro. Valetul, un tânăr cam de vârsta lui Caro, e clar complice în acest joc. Îi aruncă Inei un zâmbet în timp ce urcăm în caleaşcă.

— Vă simţiţi neliniştită, Maiestate? glumeşte el.

Ina îi zâmbeşte şi îi face un semn ironic cu degetul.

— Voi trăi toată viaţa într-un palat sufocant.

Valetul încuviinţează discret din cap, ca şi cum i-ar fi frică să atragă mânia familiei Gerling pentru calomnia ce izvorăşte atât de uşor pe buzele Inei. Caro o priveşte aproape pofticioasă. Mă întreb dacă Ina ştie ce va urma – moartea Reginei.

— Cel mai bine ar fi să mă distrez puţin acum, cât încă mai pot.

În caleaşcă, o mică lampă cu ulei, agăţată deasupra, luminează scaunele şi pereţii căptuşiţi cu catifea. Ina priveşte pe geam. În lumina difuză, ochii ei capătă o tristeţe bruscă. Disconfortul mă înghiontеşte şi pe mine, străpungând relaxarea pe care mi-a oferit-o băutura. În timp ce Caro vorbeşte cu valetul, eu urmăresc privirea Inei, încercând să văd ceea ce vede şi ea – pereţii înalţi ai castelului din Sempera, tronul aurit, croiala strâmtă şi apăsătoare a unei rochii formale.

Trecutul şi naşterea ei zboară precum o umbră, care dispare atunci când vrei să faci lumină.

Caro se aşază pe scaunul de lângă mine. Îmi îndrept privirea spre geam ca să o evit pe a lui Caro, de teamă ca nu care cumva să îi dezvăluie ceea ce am aflat despre Ina – că orfelinatul şi gândurile ei trădătoare la adresa Reginei şi nu această mică escapadă nocturnă ar fi scandaloasă, poate chiar mortală dacă ar fi aflate de mama ei adoptivă.

Băutura din vene mă protejează de frig în timp ce călătorim în noapte. Tot ce m-a ros de când am ajuns în Everless – frica, disconfortul de a nu mă adapta, chiar şi dorinţa mea constantă şi disperată pentru dreptate, pentru

răspunsuri – s-a retras în colţul minţii mele în timp ce privesc drumul de la fereastră. Genunchii Inei îi ating pe ai mei când suntem zdruncinate din pricina şanţurilor; vorbeşte cu Caro, nicio urmă de tristeţe în trăsăturile ei. Bănuiesc că a învăţat cum să fure momente de intimitate, aşa cum un copil fură dulciuri din cămară.

Curând, luminile împrăştiate din Laista strălucesc în faţa noastră. Caleaşca ne lasă în faţa unei uşi nemarcate din lemn şlefuit, pe o stradă îngustă, dar întreţinută. Suntem în zona bună din Laista, pe partea drumului cel mai apropiat de Everless. Când Papa era fierarul familiei Gerling, obişnuia să mă ducă în Laista la festivalul verii în fiecare an, ca să văd animalele ciudate şi ca să mănânc gheaţă rasă cu miere. Chiar şi după ce ne-am mutat în Crofton, l-am implorat să mă ducă din nou – dar Papa a refuzat, spunându-mi că încă ar simţi mirosul de fum din Everless.

Cu toate că sunt aproape goale, străzile au rămas exact aşa cum mi le amintesc. Piatra cu care este pavată strada e curată şi răsună sub copitele cailor, iar iluminarea este asigurată de torţe aşezate la distanţe egale. Până şi zăpada de pe acoperişuri este curată. Aceasta acoperă rândurile de clădiri precum o plapumă, intactă şi strălucitoare. În timp ce Caro îl plăteşte pe vizitiu, Ina face semn spre coroanele de flori care decorează uşile din Laista. Ochii mi se opresc pe un panou de sticlă aburită – în spatele lui, o figură subţire cu păr ondulat înfăşoară o cârpă în jurul unui ceainic…

Ridică o mână ca să cureţe umezeala de pe geam, apoi se uită scurt prin sticlă, direct la noi, înainte să se îndepărteze brusc. O scânteie de familiaritate trece prin mine.

— Ina, Jules!

Caro deja se îndepărtează, făcându-ne semn să o urmăm. Când îmi întorc iar capul, orice urmă a fetei a dispărut. Mă îndrept spre Caro, care face semne agitate din mâini. Ne conduce spre una dintre clădirile mai înalte şi coborâm câteva trepte înguste şi bine întreţinute.

Taverna în care am lucrat era un loc murdar şi lipsit de speranţă, plină cu bărbaţi şi femei cu feţe îmbătrânite şi ochi tulburi, care îşi ardeau timpul pentru încă o halbă, chiar dacă beau ca să uite cât de puţină viaţă mai au de trăit. Dar asta este o altă lume – nu luxoasă ca în Everless, dar confortabil de elegantă. Bogată. Îmi amintesc că în lumea asta oamenii beau ca să se bucure de ei înşişi, decât să se plictisească de înţepăturile dure are vieţii.

Ceva ascuţit şi furios se stârneşte în mine.

Camera e vastă şi slab luminată; tejgheaua de marmură străluceşte, iar peretele din spate ei e decorat cu sticle de diferite mărimi şi forme. Fumul de tutun vine dinspre bar, unde o mână de oameni beau din pahare de cristal. Un tânăr chipeş ne conduce rapid spre o masă goală, retrasă, aflată în colţul din spate. Mă întreb dacă aşa sunt trataţi toţi cei care vin în locuri ca ăsta, sau dacă şi asta face parte din planurile discrete ale lui Caro.

— O sticlă din cel mai bun vin roşu şi una de madel, te rog, comandă Caro în şoaptă.

Arată foarte frumoasă în lumina asta difuză, iar ochii ei palizi strălucesc în contrast cu pielea.

Înainte să îmi dau seama că trece timpul, două sticle apar: una verde închis şi una roşie. Ospătarul aşază trei pahare grele de cristal în faţa noastră.

Când beau o gură din madel, băutura face spumă şi mă arde pe gât; focul mi se răspândeşte în stomac mai rapid decât a făcut-o în camera Inei. Aproape că scuip şi Caro râde, un zornăit uşor de clopoţei.

— Uite, lasă-mă să îţi arăt.

Îşi toarnă puţin vin roşu în pahar, apoi, cu grijă, adaugă puţin madel auriu. Vinul sfârâie uşor, apoi se limpezeşte. Caro îmi întinde cupa.

Sorb cu grijă din ea. Vinul s-a diluat în madel, făcându-l ciudat şi fumuriu. Încă mai arde puţin pe gât, dar nu cât să îmi facă ochii să lăcrimeze. În timp ce Caro zâmbeşte şi Ina râde, un fulger de fericire neaşteptată clocoteşte în mine. Momentul se întinde – râsul Inei devine un cântec, iar zâmbetul lui Caro i se topeşte pe chip –, totul într-o bulă

sclipitoare şi dilatată. Apoi Caro vorbeşte, aducând lumea într-un ritm normal.

— Începe cu asta şi poate reuşeşti să bei madel sec până la finalul serii.

Ia o înghiţitură lungă din propriul pahar.

Ina chicoteşte şi-şi roteşte privirea în cameră, chipul fiindu-i luminat de fericire pură. Îşi ridică paharul.

— În cinstea a trei fete orfane care şi-au găsit casa.

Îi zâmbesc înapoi şi ridic paharul, dar chipul lui Caro îmi atrage atenţia. Pentru un moment e şocată, ochii îi sunt mari – apoi se solidifică în ceva apropiat de furie în timp ce se uită la mine şi la Ina.

— Jules, mi se adresează cu vocea liniară, dar cu ochii înguşti, credeam că tatăl tău doar ce-a murit.

Durerea mă împunge în piept din cauza sincerităţii ei.

— Aşa… aşa e, mă bâlbâi. Dar am aflat că am fost adoptată acum câteva săptămâni. Nu că ar conta, completez rapid. El m-a crescut.

Ina observă, într-un final, că ceva nu este în regulă. Se holbează la mine, cu ochii îngroziţi, apoi cuvintele i se varsă din gură ca să acopere jena de a-mi dezvălui secretul.

— Ar putea fi unul din copiii din Briarsmoor, Caro. Ar trebui să o convingem pe Regină să ne ducă acolo. Pentru Jules.

— Poate, spune Caro indiferentă.

Cobor privirea, îngrozită de cererea Inei şi jenată deoarece Caro crede că i-am ascuns ceva. Dar, într-o clipă, faţa lui Caro se limpezeşte şi zâmbetul plăcut îi revine.

— Ina, chiar dacă ai avea cea mai bună băutură din palat anul viitor, nu cred că vei găsi ceva care să se compare cu atmosfera asta, gesticulează ea pe lângă noi.

Îi aud răspunsul Inei.

— Oh, cred că simpla companie a lui Roan va compensa asta. Nu vrea să stea pe lângă fratele lui mai mare o zi în plus faţă de cât e nevoie, şi cu toate că îmi place Everless destul de mult, nu se compară cu Shorehaven.

Din palat anul viitor. Scot nişte sunete discrete care-mi

trădează interesul, apoi îmi studiez băutura intens, sperând că Ina şi Caro nu pot vedea umezeala care mi-a apărut brusc în ochi.

Cu toată agitaţia şi freamătul neîntrerupt al Everlessului din pricina nunţii, nu m-am gândit niciodată ce se va întâmpla după.

Ina va pleca din Everless. *Roan* va pleca din Everless.

Regina va dispărea şi ea, iar eu voi rămâne doar cu misterul morţii tatălui meu. Şi cu privirile întunecate ale lui Liam.

Murmur ceva legat de încă un rând de băuturi şi mă îndepărtez de la masă, la ceva distanţă de Caro şi Ina. Cu câteva clipe înainte, madelul mi-a încălzit sângele şi mi-a dezmorţit membrele. Acum mă simt ca atunci când mă aflam între grămezile de mava – înconjurată de un abur subţire, înconjurată de voci şi feţe care nu se transformă în ceva concret. Îmi dau seama că mă legăn uşor în timp ce merg, dar nu îmi pot reveni.

Gândurile mi se ascut; Ina şi Roan se mută la palat şi eu voi fi singură din nou. Dragostea din copilărie va dispărea.

Poate că nu doar goana după adevăr mi-a dat putere în aceste ultime două săptămâni.

Brusc, căldura şi fumul devin apăsătoare. Taverna pare asemenea unui furnal. Feţele se estompează, vocile şi râsetele se încâlcesc într-un singur sunet aspru. Mă prind de tejghea ca să îmi menţin echilibrul. Capul mi se învârte.

Aer. Am nevoie de aer.

20

Reuşesc să mă îndepărtez de bar şi să îmi croiesc drum înspre uşă – nimeni nu vede panica din ochii mei. Când ies pe strada liniştită, înghit recunoscătoare aerul nopţii. Miroase a zăpadă topită. O ceaţă blândă începe să se aşeze şi în micile sfere de lumină ale felinarelor se învârt picături. Nu mai e nimeni afară. Mă sprijin de un perete de cărămidă ca să îmi trag sufletul.

Apoi, picioarele încep să se îndepărteze de tavernă, luând-o pe cărarea pe care am ajuns aici. Mă opresc în faţa ceainăriei înghesuite, din cărămidă, holbându-mă prin aceeaşi fereastră de sticlă ca mai înainte. Fereastra e aproape opacă din cauza ceţii, cu excepţia unei urme unde condensul a fost şters. Arunc o privire înăuntru. Chiar şi prin sticlă, o recunosc pe fată.

Addie.

Uşa se deschide şi în faţa mea e o cameră plină de oameni, un peisaj diferit faţă de cel din tavernă – camera, luminată slab, e modestă şi liniştită, plină cu orăşeni în vârstă care beau ceşti aburinde de ceai şi vorbesc în şoaptă în grupuri de câte doi sau trei. Addie e în spatele tejghelei, purtând un şorţ peste rochie.

— Addie? întreb nesigură.

Îşi ridică brusc capul; o văd cum îmi observă mantia şi insigna Reginei brodată pe ea.

— Eşti o fată din Everless, îmi spune răstit.

Pentru mine, numele ei se scurge cu dispreţ, dar nu îmi lipseşte valul de invidie şi furie pe care îl simt pe dedesubt.

— Ce vrei? întreabă ea, privind pe fereastră, înspre tavernă. Te-a trimis Regina să mă pedepseşti în continuare?

— Nu, nu m-a trimis ea, îi răspund rapid. Nu mă cunoşti, dar…

Nu pot să mă uit în ochii ei, pentru că îmi este extrem de ruşine. Eu am rămas, în timp ce ea a fost izgonită. Eu i-am luat locul.

Chipul i se îndulceşte puţin.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu m-ai ajutat să adun bijuteriile.

— Şi mult te-am mai ajutat, murmur eu.

— Poate că e mai bine pentru mine să fiu aici.

Addie priveşte în jur, ca şi cum ar verifica dacă cineva o ascultă. După un moment, spune:

— Nu am avut şansa să le explic, înainte ca Ivan să mă dea afară.

Se apleacă, cu ochii aţintiţi asupra celor mai apropiaţi clienţi, înainte de a vorbi din nou, în şoaptă:

— Am atins-o pe Regină când a căzut. Încercam să o ajut. Dar… era rece ca gheaţa. Mai mult decât rece. Era…

Addie se opreşte, muşcându-şi buza.

— …era ca şi cum viaţa mi se scurgea doar prin simpla ei atingere. Ca şi cum ţi se absoarbe timpul, dar mai rău.

Mă simt de parcă nişte gheaţă mi se prelinge pe şira spinării când mă gândesc cum a apărut Regina în tocul uşii acum câteva ore. Cum părea că extrage ceva din Caro.

— Puteam să sufăr mai mult decât atât. Ivan, el a încercat…

Addie se opreşte şi şterge un loc din faţa ei, care este deja curat.

— Aş fi murit dacă nu era Lordul Liam.

Îndoiala trebuie să îmi fi văzut pe faţă, deoarece Addie continuă.

— El m-a intervievat, mi-a dat un post aici. E prieten cu proprietarul – cred că vine aici ca să scape de sub nasul părinţilor, să poată cerceta fără să fie deranjat.

— Să poată cerceta?

— E acolo în spate, chiar acum.

Addie arată cu degetul pe după umăr, înspre o uşă greu de definit pe care nu am mai observat-o până acum.

Sângele îmi îngheaţă, apoi se încinge. Poate e doar băutura care mă face mai curajoasă, dar vreau să aflu ceva de la el, o dată pentru totdeauna. De ce ar trebui să se ascundă într-o ceainărie din Laista?

Îşi ridică privirea când intru pe uşă. Biroul din faţa lui

este presărat cu cărţi şi foi. E îmbrăcat simplu: o haină lungă de lână peste o cămaşă albă şi nişte pantaloni. Dar nici cele mai simple haine din lume nu ar putea să îi ascundă ochii flămânzi, postura uşor înclinată în faţă. O mie de gânduri şi calcule îmi trec prin minte. Anulând toate cuvintele tatei: *Dacă vreodată îl vezi pe Liam Gerling, fugi.*

Cu toate că fiecare muşchi din corp urlă la mine să plec, mă apropii de Liam şi mă aşez dincolo de el, îndepărtându-mi mantia de pe umeri. Se holbează la mine. Pupilele i se dilată în lumina difuză.

— Lord Gerling, îi spun, făcându-mi vocea să pară rece şi calmă. Cum se face că, pe oriunde merg, eşti şi tu acolo?

Auzindu-mi cuvintele, îşi încordează maxilarul.

— Acest oraş aparţine familiei mele. Pot să merg unde doresc. Dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine, Jules.

Mi se face pielea de găină când îl aud pronunţându-mi numele.

— Nu ar trebui să fii în Everless?

— Viitoarea ta cumnată m-a invitat aici, lovesc eu înapoi. Deci dacă nu mă vrei în *oraşul tău,* discută cu ea.

Liam dă din cap şi îşi încolăceşte braţele de jur împrejurul corpului, ca şi cum i-ar fi frig. Mă face să-mi dau seama de felul în care sunt îmbrăcată, cu mătasea Inei agăţată de mine şi cu braţele dezgolite.

— Nu este vorba despre ce vreau, rosteşte Liam, cu vocea atât de joasă încât mă apropii în mod inconştient de el ca să îl pot auzi.

Recunosc o notă de perseverenţă în glasul lui, pe care nu o înţeleg.

— Eşti în oraşul ăsta, singură. Mereu eşti aşa de generoasă când te arunci în pericol aşa?

— Singurul pericol de aici sunt oamenii ca tine – ca familia ta. Tu… spun, cu un ton veninos… Eşti motivul pentru care toţi suntem în pericol. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii că Everless e mult mai periculos decât Laista.

— Şi cu toate astea, eşti încă aici.

O clipă, Liam mă priveşte fix, cu fruntea încrestată, ca şi

cum aş fi o întrebare dificilă la un examen, pe care încearcă să o rezolve. Apoi faţa i se luminează şi zâmbeşte în timp ce îşi trece degetele prin păr, înclinându-şi capul pe spate în semn de scuză pentru Vrăjitoare. E un amestec bizar de amuzament şi disperare, şi este atât de neaşteptat, încât cu greu îmi amintesc unde sunt şi cu cine vorbesc.

— Nu te înşeli când spui că Everless e periculos, continuă, privindu-mă. Mai ales pentru cineva atât de apropiat de Regină.

— Deci crezi că Regina e periculoasă.

— Nu am spus asta… îmi răspunde dinadins. Şi ai face bine să nu o spui nici tu, indiferent de oamenii cu care te-ai împrietenit.

Se apropie de mine, cu ochii brusc rugători.

— Ascultă ce îţi spun.

— De ce nu ar trebui să o spun? îl provoc, hrănindu-mi căldura madelului din vene.

Îmi ridic capul, vorbind ca şi cum mă adresez în faţa unei mulţimi.

— Dacă e în siguranţă, dacă e bună…

— Încetează.

Liam rămâne nemişcat.

— Jules…

— M-am săturat să îi ascult pe hoţii lacomi de timp.

— Nu eu sunt cel de care ar trebui să te temi, îmi spune, cu o uşoară rugăminte în glas.

— Tu…

Vocea îmi tremură, dar înghit bulgărele de teamă din gât, menţinându-mi privirea.

— …tu ai încercat să îl omori pe Roan. Tu l-ai împins în flăcări când eram copii. Bineînţeles că îmi este frică de tine.

Obrazul îi zvâcneşte, ca şi cum i-aş fi dat o palmă, dar îşi revine rapid.

— Te înşală memoria. Întreabă-l singură – îţi va spune că nu îşi aminteşte nimic despre asta.

Pentru un moment, îndoiala mă străpunge, dar o

resping. Ştiu că am mai multă încredere în mine decât în Liam Gerling. Amintirea lui Papa îmi dă putere. Vreau să îl şochez pe Liam, să îl dezechilibrez aşa cum a făcut şi el cu mine, aşa că reiau:

— Regina e pe moarte. Ştiai asta?

Asta îl loveşte – se lasă pe spate forţat, ca şi cum a fost străpuns.

— Regina Semperei nu moare.

Vocea îi este sigură şi calmă, iar privirea i se înceţoşează, ca şi cum a uitat complet de prezenţa mea.

— Nu e atât de simplu. Crede-mă, Jules.

— De ce? explodez.

Minciuna şi rugămintea lui se îmbină în aer şi îmi umplu plămânii.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Dacă nu eşti atentă, vei fi rănită, Jules. Pleacă din Everless. Pleacă în seara asta. Nu mai căuta secrete din trecut. Pehr nu a fost tatăl tău, dar şi-ar fi dorit să procedezi aşa.

Şocul îmi îngheaţă în piept.

— De unde ştii asta? Şi de ce… şoptesc, iar vocea mi se frânge.

— Nu contează. Ceea ce contează e că, doar cu o doză de efort şi noroc, oricine poate afla orice.

— Spune-mi! strig eu, furioasă că Liam, care stă în faţa mea, pare să ştie mai multe despre mine decât ştiu eu însumi, ca şi cum viaţa mea e o altă monedă care aşteaptă să fie numărată şi încuiată undeva.

Liam se apleacă deasupra biroului. Observ cum loveşte carneţelul din faţa lui cu un deget într-un ritm constant şi simplu – o mişcare inconştientă. Ochii mei îl urmăresc. Imediat, recunosc cotorul subţire şi coperta de piele maro. Carnetul lui personal, cel în care lua notiţe în ziua în care l-am urmărit în bibliotecă.

Ştia că sunt orfană, se pare, poate chiar dinainte ca eu să aflu. Ce altceva mai ştie şi şi-a notat în carneţel?

— Te conduc eu înapoi.

Liam se ridică, împingând scaunul în spate.

— Stai aici cât mă duc să îmi plătesc nota, îmi spune răstit, înainte să iasă afară la bar.

Furia îmi creşte din cauza presupunerilor lui. Dar apoi, în spatele locului unde el stătea jos, observ o uşă îngustă. De la fereastra mică de deasupra ei pot vedea felinarele de pe stradă.

Triumful îmi colcăie în vene. M-am săturat să fac ceea ce vrea Liam Gerling sau orice alt membru al familiei lui. Înainte să pot să mă gândesc la ceva sau să evaluez consecinţele, înşfac carneţelul maro şi ies pe uşa din dos.

Ocolesc rapid clădirea şi mă îndrept spre tavernă, cu capul plecat în cazul în care Liam aruncă o privire pe geamul din faţă. Inima îmi bate cu putere, iar capul mi se învârte. Când ajung la tavernă, mă sprijin de peretele de cărămidă exterior şi deschid jurnalul, fluturând paginile, aruncând o privire ici şi colo printre numere, date şi notiţe. E scrisul lui Liam, curat şi pătrat, dar o pagină îmi atrage privirea. Însuşi cuvintele îmi sunt familiare – poveşti ciudate, simple, dar groaznic de familiare.

Într-o seară, Vulpea şi Şarpele au vrut să joace un joc cu bastoane. Dar omul din turn le-a spus nu. Vulpea a fost atât de supărată, încât şi-a făcut praf bolul de supă, iar Şarpele l-a făcut să ardă în flăcări.

Devorez pagina. Cuvintele se topesc unul în altul, şi în mine, fierbinţi şi mistuitoare, precum ceara care picură din lumânări. Când realizez că, dintr-un oarecare motiv, plâng, nu îmi şterg lacrimile.

— Ne voi elibera, a spus Şarpele. Tot ce trebuie să faci este să ai încredere în mine…

Poveşti. Astea sunt poveştile mele, jocurile mele din copilărie. Ce folos ar avea pentru Liam? Chiar trebuie să pierd tot ce am avut vreodată în mâinile lui?

Apoi vocea Inei se aude din spate, cum mă strigă. Îmi ridic privirea şi le văd pe ea şi pe Caro cum ies din

tavernă.

Rapid, ascund carnetul în buzunarul interior de la mantie. Ina şi Caro se grăbesc înspre mine. Par îngrijorate. Ina îmi observă lacrimile de pe chip şi mă apucă de mâini. Dar Caro priveşte îngrijorată la ceva de după umărul meu.

Îi urmăresc privirea şi îl văd pe Liam venind înspre noi prin zăpadă. Inima mi se scufundă – trebuie să îşi fi dat seama că îi lipseşte carneţelul şi că am minţit. Încep să croiesc o altă minciună în minte, nedorind ca Ina şi Caro să ştie ce am făcut.

Dar se opreşte la câţiva paşi de noi şi face o reverenţă.

— Lady Gold. Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici.

— Liam, îl salută Ina precaută. Ce te aduce pe aici?

— Am zărit-o pe Jules afară şi voiam să stau de vorbă cu un vechi prieten, spune Liam calm şi, deşi vorbeşte cu Ina, ochii nu i se dezlipesc de la mine. M-am gândit la poveştile pe care obişnuiai să le spui, Jules. Mai ţii minte?

Vulpea şi-a făcut praf bolul de supă; Şarpele l-a făcut să ardă în flăcări. Prostiile unei copile. De ce l-ar interesa treburile astea? Palmele mi se strâng în pumni. Din sclipirea pe care o are în ochi, îmi dau seama că ştie că am carnetul lui ascuns în mantie. Avem două conversaţii paralele, una care le include şi pe Ina şi pe Caro şi una doar între noi.

— Prostii copilăreşti, îi spun.

Liam ridică din umeri elegant.

— Erau poveşti bune. Ar trebui să încerci să ţi le aminteşti.

Ochii lui Caro se îngustează în timp ce se pune între mine şi el.

— Oricât de plăcută ar fi întâlnirea asta, spune ea politicos, mai avem de făcut o oprire în seara asta, Lord Gerling. Sunt sigură că nu o condamni pe Lady Gold pentru puţină frivolitate înainte de nuntă.

Se mută subtil ca să fie în faţa mea, protejându-mă pe jumătate de privirea lui Liam şi mă cuprinde un sentiment de recunoştinţă faţă de ea.

— Chiar deloc, spune Liam, cu vocea deopotrivă

graţioasă şi tăioasă.

— Sunt sigur că şi fratele meu face acelaşi lucru. Vă las să vă continuaţi treaba.

Ina se strâmbă după ce Liam pleacă, şi eu trebuie să îmi reprim un râs uşurat. Mă întorc şi mimez un *Mulţumesc* pentru Caro. Dar ea se holbează la mine, cu capul uşor înclinat, ca şi cum aş fi un puzzle pe care încearcă să-l desluşească.

— Îngheţ, spune Ina.

Când niciuna dintre noi nu răspunde, îşi întinde mâna pe sub a mea şi o trage de mânecă pe Caro.

— Să mergem!

Are o strălucire în ochi care îmi dă de înţeles că se gândeşte la o altă idee zăpăcită – e aceeaşi privire pe care o avea la grajduri, înainte să mergem la orfelinat, şi pe care a avut-o şi în camera ei, în seara când mi-a povestit de planurile ultimei distracţii dinainte de nuntă. Îşi mijeşte ochii la mine.

— Jules, de ce plângeai?

— Mă gândeam la tata, mint eu. Aveam nevoie de aer.

— Ei bine, şi face o pauză, cu vocea ezitantă, după care continuă. Caro a avut ideea asta – tot cunoaşte locul – ei bine, spune-i tu.

Se opreşte, întorcându-se spre Caro. Ina se leagănă uşor, ţinându-mă încă de mână. Mă gândesc că e ameţită din cauza madelului.

Caro surâde cu zâmbetul ei secret şi o prinde de mijloc pe Ina.

— Ina a scăpat faptul că e curioasă să afle despre părinţii ei biologici, mă anunţă în şoaptă. Şi am avut o idee – am citit poveşti despre o vrăjitoare de gard-viu care se află prin zonă şi care poate face regresiune în sânge.

— Regresiune în sânge? repet după ea.

Simt cum îmi îngheaţă inima. Plecarea iminentă a Inei şi a lui Roan, Addie cum turna ceai şi discuţia cu Liam m-au distrus. Mă simt nelalocul meu în acest oraş elegant şi fumuriu şi vreau să fug; vreau să fiu înapoi în Everless sau nicăieri, să trântesc de perete uşa Reginei şi să îi cer să îşi

verse toate secretele.

Undeva în ceaţa luminată de felinare, Caro încă vorbeşte, explicându-mi despre regresiunea în sânge – un ritual vechi din mediul rural, în care o vrăjitoare de gard viu te hipnotizează întorcându-te la primele gânduri şi permiţând astfel amintirilor îngropate să plutească la suprafaţă. Nu înţeleg – şi nici nu mă pot forţa să îmi pese. Sunt extenuată şi acum îmi dau seama cât de proastă am fost că am venit aici cu Caro şi cu Ina, proastă să cred că mi-ar putea plăcea de ele, cu rochiile lor frumoase şi cu glumele lor bizare.

Dar desigur că nu sunt eu cea care conduce, iar reticenţa nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că nu protestez atunci când Ina ne apucă de braţ şi porneşte.

Am pierdut noţiunea orelor care au trecut, dar pot să îmi dau seama după cât de jos atârnă luna, după ferestrele întunecate şi oboseala care mi se târăşte prin oase că e trecut de miezul nopţii, în timp ce Caro ne conduce pe o stradă lăturalnică înspre un magazin vechi şi şubred aflat între două cârciumi. M-am oprit din a bea înaintea lui Ina şi a lui Caro, şi în timp ce lor pare să le fie bine în mantiile lor, eu tremur când batem la uşă şi vedem firul de lumină care se arată între uşă şi podea.

Nu am stat niciodată atât de târziu afară, iar resentimentele faţă de Caro şi Ina cresc. Şi nu mă pot abţine din a nu privi peste umăr odată la fiecare câteva secunde, în căutarea lui Liam Gerling.

Dar străzile rămân goale şi un vânt uşor şuieră între clădirile care se odihnesc. Deşi nu se bate la o uşă în toiul nopţii, Caro ne asigură că vrăjitoarea de gard viu răspunde la orice oră. Atâta timp cât poţi plăti, spune ea.

După un timp care pare foarte lung, uşa se deschide şi ne întâmpină o femeie bătrână, mică şi cocoşată, care aduce puţin cu Lady Sida din Everless, depăşită de stil cu vreo sută de ani – dar privind la presupusa mica vrăjitoare a lui Caro, îmi dau seama imediat că seamănă mai mult cu mine decât cu conducătoarea Gerling. Vârsta ei e ceva

obişnuit, faţa îi este arsă de soare şi ridată de greutatea anilor, cu toate că s-a pudrat discret şi şi-a vopsit buzele într-un roşu sângeriu.

Artificiul e destul de clar pentru mine, dar Ina, lângă mine, pare puţin intimidată. Face un mic pas înainte.

— Am vrea să facem o regresiune în sânge.

Femeia ne măsoară din priviri, ochii strălucindu-i din cauza rochiilor noastre selecte, a nasturilor şi a dantelelor, stăruind apoi ceva mai mult pe chipul frumos al Inei. Într-un final, păşeşte în lateral şi ne face semn să intrăm.

— Urmaţi-mă!

Ina se agaţă de braţul lui Caro şi, în ciuda stării mele proaste, îmi dau seama că zâmbesc. Poate că ar trebui să îmi fie frică şi mie, dar accentul teatral al femeii – accentul puternic de Laista combinat cu un mod aristocratic de a cânta unele cuvinte – mă face să vreau să râd. Surprind privirea lui Caro, care scanează cu o sprânceană ridicată mănunchiul de frunze înşirate pe pereţi.

Vrăjitoarea ne conduce pe un coridor slab luminat, într-o încăpere întunecată, plină de obiecte personale şi bibelouri ciudate – grămezi de cărţi vechi, îmbrăcate în piele în colţuri; picturi în ulei rezemate de pereţi; inveţii ciudate şi mici de metal suspendate de un cablu de tavan – o pasăre de cupru cu o monedă de o oră în cioc, o figurină a unei femei al cărei corp este o clepsidră. Ina se întinde şi îi atinge mâna de metal. Nisipul strâns în pieptul ei i se scurge prin talie. Camera e luminată numai de câteva lumânări aşezate strategic; fiecare formă bizară şi fiecare unghi ascuţit sunt amplificate, întinzându-se pe pereţi în umbre gri.

Aerul greu, cu un miros mătăsos, dulce de tămâie îmi strânge stomacul, iar masa din mijlocul camerei este acoperită cu tifon. Totul e perfect aranjat – un portret al unei camere de vrăjitoare de gard-viu.

Toate trei ne oprim în tocul uşii, aşteptând să ni se spună ce avem de făcut, în timp ce vrăjitoarea alunecă de-a lungul mesei. Ina face un pas înainte, dar pe urmă ezită şi se întoarce spre noi.

— Începem cu una dintre voi? ne întreabă, afişându-şi cel mai bun zâmbet.

Schimb câteva priviri cu Caro, care se încruntă puţin cu ochii mari. Suspin. Dacă ambele mele prietene sunt speriate de acest şarlatan, voi merge eu prima, dacă aşa vom ajunge în Everless mai repede. Poate că asta va dovedi că totul e o farsă. Fac un pas în faţă.

Femeia îmi face semn, puţin neliniştită, să mă aşez pe o pernă de lângă masă. Mă uit când la Caro, când la Ina – fruntea lui Caro este încreţită în timp ce o studiază pe vrăjitoare; Ina ridică din umeri la mine şi îmi mimează un *de ce nu?* Ezitând, iau un loc în timp ce femeia se aşază dincolo de mine. Îmi prezintă o sticlă mică plină cu un lichid închis şi tulbure, iar stomacul mi se strânge. Am băut destule băuturi misterioase într-o singură seară.

— E o poţiune de alterare a timpului, îmi spune, ca şi cum asta ar explica tot. Timpul care îţi pătrunde în sânge îţi va păcăli corpul şi te va face să crezi că eşti din nou tânără, ceea ce le va permite amintirilor care s-au scufundat adânc în mintea ta să se ridice la suprafaţă.

Vreau să mă întorc în Everless, aşa că scot dopul sticlei şi aproape că vomit când recunosc mirosul de mava care iese din lichidul negru-mov din interior. Vrăjitoarea observă şi se încruntă.

— E un amestec alchimic, îmi explică ea, uitând pentru un moment să facă totul să sune misterios. Trebuie să fie puternic, ca să te ducă din prezent.

Fac o pauză înainte să apropii sticla de faţă, sorbind o înghiţitură cât pot de mică. Are gust de suc de mava expirat, combinat probabil cu miere ca să îi ascundă acreala.

În timp ce mă forţez să mai iau o înghiţitură, femeia scoate un volum prăfuit din grămezile din jurul ei. Îl aşază pe masă, îl deschide la o pagină marcată cu un semn de carte şi începe să citească. Vocea ei, aproape prea slabă ca să o pot auzi, rosteşte ceva într-o limbă care sună ca Semperana veche, dar nu e chiar asta – pot să aud ecouri ale unor cuvinte pe care le recunosc, *timp* şi *sânge* şi

întoarcere, dar sunt scufundate în ceva diferit, ritmat, ceva antic.

Nu îmi folosi sângele, se aude brusc vocea unei tinere. Ochii îmi umblă agitaţi. Mă uit în jur să le văd pe Ina şi pe Caro care se holbează la mine – Caro cu interes, Ina ca şi cum urmează să explodeze într-o criză de râs. Trecându-mă un fior, îmi dau seama că vocea e doar în capul meu.

— Închide ochii! îmi spune vrăjitoarea, studiindu-mă. Gândeşte-te la cel mai îndepărtat lucru pe care ţi-l poţi aminti, apoi mergi mai în urmă.

Cu ochii închişi ca să nu mai văd dezordinea şi lipsa de gust din cameră, vocea femeii devine chiar liniştitoare. Calităţile ritmice ale intonaţiei ei fac uşoară amintirea unui şir de imagini – faţa luminoasă a Inei şi cea prăpădită a lui Addie; uşa cioplită a seifului care promite atât de multe secrete; Roan care stă aproape de mine pe coridorul servitorilor; Liam care apare deasupra mea cu ochii lui negri, scânteietori.

Îmi las mintea să plutească înapoi şi înapoi, iar viaţa mi se desfăşoară în sens opus în spatele ochilor, imaginile devenind mai obscure şi mai incoerente cu cât avansez mai mult. Şi sunt obosită, atât de obosită, iar madelul m-a făcut să fiu adormită şi lentă. Sângele îmi curge ca mierea prin vene, dar merg mai departe. Inima mi se strânge îndurerată în timp ce imagini cu mine şi Papa şi cu viaţa noastră din Crofton, cu grădina noastră mică vara, cu desenul mamei mele de pe podea îmi străfulgeră prin minte. Anii de demult din Everless, strălucirea focurilor fierarilor, Roan copil, cu picioarele bălăbănindu-se deasupra ramurilor de stejar, mirosul cărnii lui arzând şi mâinile mele, în timp ce îl trăgeam înapoi.

Inima îmi bate cu putere, mă agăţ înapoi de prima mea amintire – ceva de care nu am fost niciodată sigură dacă e real sau imaginar – fiind ţinută bine de braţele mamei, faţa ei la fel de luminoasă şi calmă precum luna, stropită de sânge.

— Micul meu şarpe, îmi fredona. Dragostea mea, îi aud vocea.

Nu mi-am mai amintit asta până acum. Vocea ei îmi cântă un cântec dulce, care mi se pare familiar. Mintea îmi stă la pândă.

O parte din mine, care este încă aici, în cameră cu Caro, Ina Gold şi vrăjitoarea, eu încă având şaptesprezece ani, se aşteaptă să se trezească acum… dar nu o face. Chipul mamei şovăie şi se dizolvă în faţa mea, cu toate că melodia continuă. Văd verde, iarbă verde printr-o fereastră, sclipind în soare.

Apoi cântecul devine urlet.

Ţip şi eu, iar aerul din jurul meu se transformă în sânge. După ce parcă trece o eternitate, urletul femeii încetează.

— Ia-o, o aud cum gâfâie, undeva deasupra mea. Ia-o acum!

Aşteaptă…

Scena se schimbă. Sunt în braţele unui bărbat şi fugim, fugim pe iarbă, printr-o piaţă a unui oraş pe care nu îl recunosc. Bărbatul – al cărui chip este în ceaţă, dar a cărui prezenţă cumva mă linişteşte – se opreşte o clipă în faţa unei statui mari şi gri, care pare cu un cap mai înaltă decât el, pe un cer palid. Statuia e ciudată, o tânără care ţine multe pietricele în mâinile făcute căuş, ca şi cum ar primi o ofrandă – sau ar oferi una. Poziţia tradiţională a Vrăjitoarei, ilustrând momentul în care ţine presupusul cadou al Alchimistului şi îşi dă seama că a fost trădată. Bărbatul începe să mă legene cu un braţ. Se întinde şi culege o pietricică din palmele nemişcate ale statuii.

Brusc, întunericul se coboară peste această viziune şi noi imagini înoată prin ea – imagini nefamiliare, care nu aparţin niciunui loc pe care îl cunosc, niciun loc care să existe în Sempera şi pe care să-l fi văzut. Sunt structuri rotunde realizate din grămezi de blană pe un câmp de gheaţă, o serie de trepte de piatră care se ridică dintr-o pădure adâncă, aburindă, verde, şi ceea ce cred că este marele palat al Semperei de la ţărmul mării, dar pe jumătate dărâmat şi în flăcări.

O tânără pe un câmp întunecat, cu faţa în umbră, îşi ridică palmele spre mine. Pentru o clipă, e ca şi cum

statuia prinde viaţă. Vântul îi biciuieşte părul închis la culoare în jurul feţei, aceeaşi adiere care mă loveşte în timp ce alerg înspre ea. Am un pumnal în mână şi e ceva care îmi trebuie de la fata asta, ceva care va trebui cumpărat cu sânge.

Abia după ce mă apropii destul de mult, observ că şi inamicul meu are un pumnal. Îl aruncă, străpungând aerul şi venind direct spre inima mea…

21

Mă trezesc şi simt că mă sufoc.

Mirosul din casa vrăjitoarei de gard-viu e dezgustător, dar mă mulţumesc cu el, ca şi cum tocmai aş fi fost scoasă din nişte ape adânci. Bătrâna care stă în capul mesei mă priveşte uimită. Sângele s-a scurs de pe chipul Inei şi Caro mă priveşte de parcă aş fi o străină. Îi observ albul din jurul ochilor.

Ceva îmi picură în poală – sticluţa cu poţiune pe care cred că am întors-o cu susul în jos în timp ce eram în transă. O pată aromată şi întunecată se întinde pe faţa de masă.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu asprime.

Vrăjitoarea nu îmi răspunde. Pare că îşi revine şi ea puţin, pentru că se întinde şi apucă sticluţa, ca să nu se verse pe toată masa.

Ina este cea care sparge gheaţa:

— Vorbeai, îmi spune ea, holbându-se la mine. Nu… nu am înţeles tot ce ai zis. Unele lucruri nici nu sunau ca şi cum ar fi în semperană.

Un fior îmi coboară pe şira spinării şi mă împing departe de masă.

— Îmi pare rău pentru mizerie.

— E în regulă.

Bătrâna pare mai palidă ca înainte. După un moment de tăcere, îşi înclină capul şi ridică faţa de masă.

— Mai vrea cineva să încerce? întreabă ea, privind spre Caro şi Ina, uitând să îşi modifice accentul.

Vocea îi sună ca şi cum ar fi o femeie bătrână, rătăcită într-o parte a oraşului, cu vocea aspră şi puţin speriată.

Caro dă din cap imediat, dar Ina se uită la mine, la vrăjitoarea şi iar la mine. Îi pot vedea dorinţa în ochii ei mari şi în mâinile care îi tremură, cum era şi la porţile orfelinatului la care am fost ieri. Poate că Ina simte că amândouă împărtăşim această dorinţă fatală, mistuitoare de a ne cunoaşte pe noi înşine, de unde venim – chiar dacă

povestea se dovedeşte a fi una neplăcută.

Dă din cap uşor. Se apropie şi îmi ia locul la masă, de cealaltă parte a vrăjitoarei.

Picioarele încă îmi sunt instabile şi nesigure, dar mă retrag lângă Caro, care e rezemată de perete ca să privească, cu mâinile încrucişate la piept şi cu ochii care îi par şi mai mari şi mai întunecaţi din pricina luminii slabe a lumânării care pâlpâie. În timp ce Ina bea din sticlă şi bătrâna citeşte din carte, mă apropii de urechea lui Caro.

— Crezi că este real? întreb uşor.

Nu mai sunt sigură de ce îmi doresc – dacă ceea ce tocmai am văzut este un produs al imaginaţiei mele sau adevărul.

Caro clipeşte rapid şi se încruntă.

— Nu te prefăceai?

Scutur din cap vehement.

— Băutura ar putea fi un drog şi totul să fi fost un fel de halucinaţie.

Se uită spre Ina.

— Vom afla în curând.

Nu mă gândisem la asta şi imediat mi se face pielea de găină – mai ales când îmi aduc aminte de cuvintele încordate ale lui Caro. Ne întoarcem spre masă în acelaşi timp, unde Ina a băut din fiola verde.

Dar după expresia de pe faţa prinţesei – se încruntă, fruntea îi este încreţită de concentrare – şi după mâinile încolăcite în poală este clar că nu simte nimic. Caro priveşte intens, mutându-şi privirea când la Ina, când la bătrână. Şi femeia se uită atentă, aruncând câte o privire spre Ina. Cadenţa vocii ei se ridică şi coboară în timp ce citeşte, dar Ina nu pare să facă nimic ieşit din comun.

După un timp, femeia lasă cuvintele să se stingă uşor. Ina îşi deschide ochii şi pare atât dezamăgită, cât şi uşurată.

— Nimic, Ina? întreabă Caro.

Ina priveşte spre mâinile ei.

— Nimic.

Pentru un moment, toate stăm în linişte. Atmosfera din

cameră e diferită acum – chiar şi Caro şi Ina par să înţeleagă că nu mai este un joc. Apoi Caro se scutură uşor şi îşi întinde mâna spre cingătoare. Scoate trei monede de câte o zi şi i le întinde vrăjitoarei. Afară, cerul a început să lumineze străzile din Laista.

În timp ce ne croim drum spre ieşire, vrăjitoarea mă prinde de braţ, iar degetele ei osoase îmi sapă în carne.

— Poţi să mai rămâi un moment ca să mă ajuţi să curăţ pata, dragă?

Ochii ei, injectaţi şi insistenţi, mă fixează.

Caro şi Ina s-au oprit, privindu-mă. Le fac semn spre uşă.

— Vin într-un minut.

Când uşa se închide în urma lor, mă întorc spre bătrână. Am un sentiment ciudat şi groaznic, ca şi cum aş şti ce urmează să îmi spună. Dar o întreb oricum:

— Ce s-a întâmplat?

Îmi dă drumul la braţ şi, când vorbeşte, renunţă şi ea la orice urmă de afecţiune, pe care a adoptat-o pentru Caro şi Ina. Pentru mine, cuvintele ei sunt directe şi simple, rostite cu acelaşi accent pe care l-am auzit cât am crescut.

— Mai mult ca sigur, ai ghicit deja: tot ceea ce fac e doar un spectacol, fetiţo. Nu e nimic special în legătură cu cartea aia, cu poemul ăla pe care îl citesc.

Joacă pe degete monedele primite de la Caro ca şi cum ar fi talismane de noroc.

Mă strânge stomacul. Una este faptul că am bănuit, dar e altceva să aud asta, să ştiu sigur.

— Păi şi cum rămâne cu băutura?

— Mava şi miere, amestecate cu puţin madel, îmi spune. Atât.

Simt că ameţesc.

— Deci ce s-a întâmplat acolo a fost…

— Nu ştiu ce a fost. Dar nu a fost făcut de mine…

Întoarse în Everless, ne agăţăm una de alta, legănându-ne puţin în timp ce ne croim drum spre camera Inei, ca să ne prăbuşim pe patul ei imens. Capul mi se învârte din

cauza viziunilor din casa vrăjitoarei şi a cuvintelor ei de după. Carnetul lui Liam, strâns la pieptul meu, sub mantie, pare un fleac acum.

Dar după ce Ina descuie uşa camerei ei, se opreşte brusc în tocul uşii. Mă lovesc de spatele ei şi sângele îmi îngheaţă când privesc dincolo de umărul ei şi o văd pe Regină, care ne aşteaptă în întuneric, cu silueta ei înaltă, dreaptă. Părul îi este aranjat într-o împletitură simplă, la spate, şi nu aduce deloc cu nodurile pe care le zărisem mai devreme.

Regina este splendidă şi înfricoşătoare.

— Maiestate, rosteşte Ina, şi până şi ea pare să tremure de frică din cauza apariţiei. Ce faceţi aici?

— Asta e o întrebare impertinentă.

Ochii Reginei par să privească fix prin Ina, mistuindu-mă pe mine. Lângă mine, Caro arată ca şi cum urmează să i se facă rău.

— Veniţi cu mine! ne cheamă ea. Toate.

Neputincioase, o urmăm pe Regină într-o încăpere lăturalnică, destul de goală, doar cu o masă şi câteva scaune, unde Ina poate mânca atunci când nu doreşte să coboare în sala de mese. Dar, chiar şi atunci când Regina se aşază pe unul din scaune şi îşi coboară privirea spre noi, pare la fel de înfricoşătoare şi impunătoare ca şi cum ar sta pe tronul din palatul de pe ţărmul mării. Prima dată, îşi îndreaptă privirea aprigă asupra Inei.

— Pentru a-ţi îndrepta prostiile, tu şi Lordul Liam o să călătoriţi mâine cu mine spre statuia Vrăjitoarei din Tilden şi îi vei implora iertare.

Tresar, amintindu-mi de statuia din viziunea mea.

— Iar voi două…

Mă fac mică când ochii ei mă fixează precum două raze de foc.

— Nu o să părăsiţi Everlessul mâine. O să mă ocup de voi când o să mă întorc.

Caro şi Ina îşi pleacă capetele, aşa că le urmez exemplul.

— Da, Maiestate, spune Caro cu cel mai delicat glas.

— Ne vom strădui să fim mai bune, adaugă Ina, şi o simt

cum tremură.

După ce Regina pleacă, ne dezbrăcăm în linişte, ne spălăm pe faţă şi ne schimbăm în rochiile de seară. Ruşinea a spălat ultimele urme ale alcoolului, lăsându-mă goală şi stoarsă de puteri, şi după cum le văd pe Caro şi pe Ina, îmi pot da seama după feţele lor pământii şi după ochii scufundaţi că şi ele se simt la fel.

Ina, între mine şi Caro, adoarme imediat cum pune capul pe pernă, dar, un timp îndelungat, îi aud respiraţia accelerată a lui Caro de pe cealaltă parte a patului. Încă mai am carnetul ascuns în mantia mea şi, în ciuda oboselii, sunt tentată să îl scot şi să citesc mai mult din poveştile ciudate care sunt scrise în el. Dar, dintr-un oarecare motiv, cuvintele de pe pagină îmi par secrete, mult prea personale chiar şi pentru Caro.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul despre tatăl meu, îi mărturisesc cât pot de blând. Nu îmi răspunde imediat, dar respiraţia i se schimbă puţin şi îmi dau seama că m-a auzit.

— E în regulă, îmi răspunde într-un final. E secretul tău şi tu alegi când vrei să îl împărtăşeşti. Nu ar fi trebuit să mă supăr din cauza asta.

Se lasă liniştea şi aproape cred că a adormit, dar apoi vorbeşte din nou.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta.

În ce, aş vrea să o întreb, dar nu o fac.

— Gărzile vor fi mai destinse mâine, cu Regina plecată. Vom merge la seif şi vom căuta lucrurile tatălui tău.

— Ţi-am spus, protestez uşor, chiar nu ar trebui. Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Vom discuta mâine, atunci. Avem o zi lungă în faţa noastră, mă linişteşte ea, cu vocea apăsată de oboseală.

Se întinde peste corpul Inei şi îşi împleteşte degetele în ale mele.

— Mâine, Jules.

Apoi se întoarce şi ridică plăpumile. Când sunt sigură de respiraţia ei adâncă, scot carnetul şi îl ţin în lumina sărăcăcioasă a lunii care se revarsă în pat printr-o

fereastră mică, încercând să înţeleg cuvintele lui Liam. Dar primele pagini pe care le întorc sunt despre afacerile din Everless, cifre şi grafice şi note legate de diferite taxe de încasat sau datorii de plătit, şi simt cum pleoapele mi se închid. La fiecare câteva pagini, zăresc nişte fragmente – o vulpe, un şarpe – înainte ca somnul să mă cuprindă.

Sunt trezită de sunetul clopotelor. Îmi ia puţin să îmi amintesc unde sunt – singură în patul imens al Inei, unde lumina de dimineaţă târzie se varsă prin fereastră. Notele clopotelor sunt dulci, dar zăngănitul lor melodic mă nelinişteşte.

Mă ridic şi inspir adânc.

L-am mai auzit şi înainte – nu în ultima săptămână, ci în copilărie. E grupul de note menit să adune servitorii pentru pedepse.

Sar din pat, ignorând vociferările durerii anoste din capul meu, şi mă dezbrac de rochia de seară. Rapid, găsesc hainele de servitoare pe care le-am lăsat aici noaptea trecută şi ascund carneţelul lui Liam în buzunarul de la şorţ.

În sala de mese, o stare de nelinişte pluteşte deasupra servitorilor. Cu toate că e plină camera, nu e multă pălăvrăgeală. Ajung în grupul servitorilor din bucătărie, îmbrăcaţi cu baticuri şi şorţuri şi, pentru prima dată, mi-aş dori să fiu una dintre ei.

Îmi îngheaţă inima când văd cine stă în mijlocul camerei. Desigur, este Ivan care priveşte mulţimea cum se adună cu un zâmbet viclean. E în uniformă, o mantie verde-închis, care flutură deasupra unei tunice de piele. E însoţit de încă două gărzi ale Everlessului. Şi în spatele lor este Liam Gerling, cu o expresie înfricoşătoare.

La câţiva paşi de mine, Lora pare neliniştită – când privesc în jos, o văd cum îşi varsă toată îngrijorarea în tivul şorţului pe care îl poartă.

Când pare că toată lumea s-a adunat, Ivan face un pas în faţă.

— Bună ziua! rosteşte el cu un glas mai prietenos ca

oricând şi mi se face pielea de găină.

— Din păcate, ţine de datoria mea ca în această după-amiază să anunţ o pedeapsă pentru una dintre voi. Una care a fost prinsă în timp ce umbla la seiful antic al familiei Gerling, familia care vă hrăneşte şi vă adăposteşte pe toţi.

Corpul îmi devine rigid. Seiful. Ivan ne priveşte cu un aer ameninţător, dar vocea îi este moale. Se bucură de el – savurează teroare din cameră. Observ câteva gărzi îmbrăcate în castaniul regal, dar sunt depăşiţi numeric şi stau departe de gărzile din Everless şi de Ivan. Stau cu braţele încrucişate la piept şi nu par prea fericiţi.

Înainte să mă gândesc la ce ar putea să semnifice asta, Ivan face un pas în lateral şi o uşă se deschide în spatele lui. Cele două gărzi care intră aduc cu ei o fată care plânge, o fată cu piele pistruiată şi cu ochi de un verde-palid…

Nu.

— Caro Elysia a fost găsită pe coridorul din faţa seifului, umblând la uşă, anunţă Ivan, citind de pe ceva din palmă. Drept pedeapsă pentru că a profanat acest loc sacru, în calitatea mea de ofiţer ar familiei Gerling, îi impun cea mai mare pedeapsă: patruzeci de ani să îi fie extraşi din sânge imediat.

Se uită peste umăr spre Liam. Iar Liam – care îmi dau seama că se află aici în calitatea lui de reprezentant al familiei Gerling – îi face un semn uşor din cap. Îşi dă consimţământul.

Caro se zbate slăbită împotriva gărzilor care o imobilizează, iar şiroaie de lacrimi îi curg pe chip. Un *nu* uşor îmi scapă printre buze.

Patruzeci de ani? Chiar şi pentru Ivan, asta e barbar.

Şi este vina mea.

Îmi fac loc printre mulţimea de servitori. Aceştia se holbează şi murmură în timp ce trec printre ei, dar nu las asta să mă încetinească. Eu am fost cea care a vrut să vadă ce e în seif, şi Caro îşi va pierde patruzeci de ani din această cauză. Încerca doar să mă ajute să recapăt ceva ce a aparţinut tatălui meu. Pentru că îi pasă.

— Aşteptaţi!

Fără să ştiu ce fac, păşesc în faţa lui Ivan şi îl apuc de mantie.

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate, într-un fel de amuzament uşor, ca şi cum aş fi un fel de animal de companie care a făcut un truc nou.

— Tu ce vrei?

— Nu… nu puteţi să îi luaţi patruzeci de ani, rostesc jalnic, fără vlagă. E prea mult deodată.

Amintiri îngrozitoare îmi inundă mintea. Papa venind acasă de la creditorul de timp din Crofton, palid şi bolnav şi ameţit după ce i se sustrăseseră câteva luni. Poate supravieţui o persoană dacă pierde atât de mult timp? Asta, dacă are atât de mult timp.

Şi atunci realizez adevărata gravitate a lucrurilor. Care sunt şansele ca o fată servitoare să aibă patruzeci de ani de pierdut?

Pedeapsa ar putea să o ucidă.

Ivan îşi trage mantia din mâna mea.

— Nu e treaba mea. Dar, dacă eşti atât de îngrijorată, poţi să mergi până la creditorul de timp şi să îţi extragi nişte timp pe care să i-l dai acestui hoţ.

O mână îl atinge pe umăr. Ivan se întoarce şi văd că Liam e cel care a venit în spatele lui, tăcut precum o fantomă.

— Mergi mai departe, Ivan, mârâie nervos dintr-un oarecare motiv. Fă-ţi treaba!

Ivan se încruntă, dar se supune, înaintând şi făcându-le semn gărzilor care o ţin pe Caro să îl urmeze. Cei patru dispar pe uşa pe care au intrat şi ultimul lucru pe care îl văd este o imagine a profilului lui Caro, cu chipul inundat de lacrimi.

În timp ce ceilalţi servitori încep să părăsească încăperea, murmurând trişti şi clătinând din cap, Liam se întinde spre mine, de parcă ar vrea să mă stabilizeze. Mă împleticesc câţiva paşi în spate.

— Nu mă atinge.

Mişcarea lui din cap de mai devreme îmi apare în minte

– o mişcare atât de mică, dar atât de încărcată de moarte şi durere.

— Unde e Roan?

Sigur el ar fi oprit asta.

Liam îngheaţă şi o nouă expresie se aşază pe chipul lui. Într-un final spune un:

— Îmi pare rău, Jules, şi iese din cameră, după Ivan.

Rămân amorţită, privind spre uşa închisă pe care au dispărut. Fiecare bătaie a inimii îmi pare un pumnal care se răsuceşte.

Ivan nu vorbea serios când a spus de creditorul de timp. A fost doar o glumă cruntă. Dar acum, că ideea asta s-a născut…

Sigur Ina o poate salva; oricare rochie sau bijuterie a ei valorează mulţi ani. Dar Ina e plecată, împreună cu Regina, din cauza prostiei noastre. Posibil să nu mai *fie* destul timp ca să o aştept. În traista de la curea şi în desaga de sub salteaua mea din dormitor am aproape trei ani de fier-sânge care îmi aparţin. Aş putea fugi acolo acum şi să i le duc lui Caro. Dar nu este destul. Nici pe aproape – nici dacă avea mai puţin de patruzeci de ani de trăit, tot nu ar putea să o salveze.

Nu. Ştiu că nimic altceva nu va opri răsucirea pumnalului sau vina care îmi sapă în inimă.

Trebuie să îl găsesc pe creditorul de timp.

22

Ieşind în grabă prin uşile laterale ale castelului, alerg pe pajişte, înspre poarta din sud, unde drumul mă va duce înapoi în Laista. Frica îmi îngreunează picioarele, iar pantofii mei subţiri de interior se îmbibă imediat cu zăpadă. Dar ştiu că dacă mă opresc din alergat sau dacă încetinesc, frica mă va cuprinde. *Nu trebuie să faci asta*, îmi şopteşte ceva din mine.

Caro va muri, spune altă voce, *şi va fi numai vina ta.*

Alerg.

Ajung la magazinul creditorului de timp, o clădire simplă, îngustă, din lemn, ascunsă pe o alee aglomerată de spatele magazinelor din Laista, care îi ignoră cu desăvârşire activitatea. Un indicator grosolan îi marchează intrarea – un simbol al unei clepsidre scrijelit pe un petic nevopsit de lemn. Aleea întunecată şi îngustă este plină de zăpadă murdară şi spoială de sânge uscat. Creditorul de timp din Laista – Wick, din câte am auzit de la garda din uşă – este ocupat astăzi. Îmi zâmbeşte încruntat, dar îmi permite să intru.

În semiîntuneric, câţiva oameni îşi ridică privirea spre mine când mă aşez la rând. Spre deosebire de restul cetăţenilor din Laista, precum cei cu care am băut cu o seară înainte, oamenii de la rând sunt bătrâni şi tremură. În faţa mea, pe masă sunt aruncate la întâmplare un cuţit lustruit, boluri de argint şi ceva mai în spate se află un cuptor care arde încet. Lemnul uşor care mocneşte înăuntru emană un miros acrişor, usturător. Bărbatul care se mişcă în spatele tejghelei trebuie să fie Wick. Păr lins şi zdrenţăros, cu un şorţ pătat de sânge în lateral, pare tânăr şi sănătos în comparaţie cu oamenii dornici de serviciile sale. Are ochii palizi din cauza consumului de fier-sânge. Mi se face pielea de găină, dar nu e ca şi cum aş avea de ales.

După un timp care pare atât o eternitate, cât şi foarte devreme, e rândul meu să mă apropii de tejghea. Bătrâna

din faţa mea se îndepărtează şchiopătând, legănându-şi mâna bandajată. Mă apropii de masă şi mă aşez pe scaunul şubred. Wick mă ignoră cât timp scutură câteva picături de sânge pe tejghea şi îşi şterge cuţitul cu o cârpă.

O clipă am impresia că o să vomit peste instrumentele de flebotomie. Am văzut destule în Crofton, dar acum, privindu-l pe Wick cum îşi pune lama cuţitului în flacăra unei lămpi cu ulei ca să o pregătească pentru pielea mea, îmi dau seama de ce Papa s-a asigurat ca mie să nu mi se retragă niciodată sânge.

Când Wick îmi ia braţul şi mi-l aşază pe masă, îmi închid gura şi îmi muşc interiorul obrazului. Caro a riscat totul pentru mine. Totul ca să încerce să îmi aducă mie ceva – orice – care a aparţinut tatălui meu. O bucăţică de amintire. Un mic act de dreptate.

E vina mea că i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat. E datoria mea să o salvez.

Mă aştept ca Wick să îmi spună ceva, să încerce să mă liniştească înainte să taie, dar el e preocupat doar de afacere.

— Cât? mă întreabă.

— Poftim?

— Cât timp vrei să extragi? repetă impacientat.

Vocea îmi fuge când spun:

— Patruzeci de ani.

Faţa lui Wick se contorsionează într-o clipă de şoc, apoi se uită la mine dezaprobator.

— Glumeşti! Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

Întreaga viaţă îmi trece prin minte, şaptesprezece ani plini de amintiri şi durere şi tot ceea ce mă face să fiu cine sunt. O secundă nu mă gândesc la Everless sau la Regină sau la întuneric, sau la orice altceva, exceptând micile, preţioasele momente de fericire pură: mâna lui Roan ţinută strâns de a mea şi la râsetul chiuit al copilăriei, zâmbetul lui Amma atunci când îşi lua la revedere de la Jacob, mirosul de cărbune în timp ce tata îmi aranja părul cu degetele lui, legându-mi-l cu o panglică mică.

Pe astea le voi avea mereu – dar ce momente urmează să sângerez şi câte îmi vor mai rămâne? Dacă vor mai rămâne.

— Va trebui să îţi măsor timpul din sânge înainte, îmi spune Wick, observându-mi hotărârea de pe chip. Nu vreau să moară cineva pe masa mea.

Îl aprob mut. Inima îmi bate cu putere, făcându-mi gâtul şi încheieturile să pulseze, oricât aş încerca să o liniştesc. Ca şi cum sângelui meu i-ar fi frică să mă părăsească. Dar Wick dă din cap obosit şi lasă cuţitul jos.

— Nu te uita! îmi spune.

Mă uit – cum pot să nu o fac? – şi tremur şi suspin în timp ce el îmi înţeapă buricul degetului cu cuţitul şi prinde picătura de sânge într-o fiolă de sticlă. Se întoarce şi eu privesc cu o fascinaţie îngrozită în timp ce el umblă cu instrumentele îngrămădite pe tabla lui de lucru improvizată. Are o invenţie care constă într-o mică farfurie de sticlă suspendată de un fir deasupra unei lumânări, pe care o aprinde imediat şi varsă picătura de sânge pe farfurie. Într-un final, presară un praf verde în sânge; privim amândoi cum şuieră şi fumegă. Se uită la ceasul pe care îl are la încheietură, mă întreb cât din toate astea este doar de spectacol şi cât e alchimie adevărată.

Sângele amestecat cu praf se aprinde în farfurie şi arde cu o flamă mică, dar constantă, precum cea a unui chibrit aprins. Wick o studiază cu un aer de afacerist, aruncând o privire între flacără şi cronometru. Dar pe măsură ce secundele ticăie, coboară uşor ceasul şi se încruntă. Cu toate că nu am mai văzut acest proces până acum, înţeleg din expresia lui că ceva nu este în regulă.

— Ce s-a întâmplat? rostesc cu o voce ascuţită, încercând să îi interpretez privirea de pe chip.

Dă din cap.

— Dă-mi mâna!

Îmi întind mâna fără tragere de inimă, iar el îmi mai stoarce o picătură de sânge din buricul degetului. Repetă procesul, amestecându-mi sângele cu praful într-un alt loc de pe farfurie şi îl aprinde, cu acelaşi rezultat. Priveşte

confuz în timp ce cele două flăcări ard şi tot ard.

— Ce se întâmplă?

Vocea îmi este presărată cu frică şi frustrare.

— Ce nu este în regulă?

Wick îşi încreţeşte buzele, analizând. După un timp, spune:

— Ar trebui să se stingă. Asta ne spune cam cât timp mai ai rămas – de exemplu, dacă se stingea rapid, era probabil să ai mai puţin de un an.

Mi-a fost dat să am o viaţă lungă. Asta e o uşoară alinare.

— Deci aş putea trăi mult. Îmi permit patruzeci de ani.

Poate voi putea să mai recâştig câţiva dintre ei.

— Nimeni nu îşi poate permite patruzeci de ani, se răsteşte Wick, holbându-se încă înspre flacăra lumânării.

Cu colţul ochiului, observ un bătrân de la rând care ne priveşte cercetător. Tremur, nerăbdătoare să revin între pereţii din Everless.

— Nu e în regulă.

Îşi ridică ceasul de buzunar şi îi loveşte cadranul de sticlă cu unghia.

— Trebuia să se fi oprit de acum, chiar dacă ai fi trăit o sută… Poate ceva nu este în regulă cu praful meu.

Mai scoate un set de instrumente şi, înainte să realizez ce face, îşi pişcă propriul deget cu cuţitul. Nu se mai preocupă de fiolă şi scutură picătura de sânge pe farfurie, o presară cu praf şi aprinde candela. Sângele se aprinde.

În timp ce eu şi cu Wick privim, mă surprind numărând – *unu, doi, trei, patru, cinci, şase* – şi flacăra piere înainte să ajung la şapte. Wick clipeşte.

— Vezi? spune fără resentimente. Estimez cincisprezece ani.

Nu ştiu cum să reacţionez – Wick pare nepăsător în faţa timpului pe care îl mai are de trăit –, dar ochii îmi sunt atraşi de propriul meu sânge, care încă arde. Acum, Wick mă priveşte suspicios şi neîncrezător, cu gura închisă şi cu mâinile încrucişate la piept. În jurul nostru, observ că puţinele persoane din magazin au rămas nemişcate,

privind.

— Nu înţeleg, şoptesc.

Oare mă crede un Gerling cu sângele încărcat de sute de ani?

— Nu sunt… sunt din Crofton. Nu am luat niciodată timp, nici măcar o dată.

Wick îşi ridică sprâncenele, dar în timp ce secundele trec, ceva de pe chipul meu pare să-l îmblânzească.

— Poate că este ceva în neregulă cu instrumentele mele, îmi mărturiseşte nesigur.

— Dar puteţi să extrageţi timp? îl presez disperată.

Oare au fost deja extraşi cei patruzeci de ani din sângele lui Caro?

— Sunt pentru o prietenă. Are nevoie de ei.

— Pot încerca, cedează Wick după o clipă.

Îşi studiază instrumentele – o mulţime de cuţite şi ace care îmi fac stomacul să se contracte – şi alege un cuţit scurt care pare a fi făurit din sticlă albastră. Apoi ia o ceaşcă mică, o tinichea plină de pete şi le şterge pe amândouă cu o cârpă.

— Întinde-ţi mâna! mă instruieşte el, iar eu îl ascult, brusc bucurându-mă că nu am mâncat dimineaţă.

Stomacul mi se strânge.

Wick îmi ţine încheietura cu dexteritate şi îmi face o tăietură lungă şi superficială în palmă. Durerea mă loveşte la o secundă după ce sângele începe să curgă, o linie subţire, usturătoare. Wick aşază cupa sub mâna mea şi prinde şuvoiul de sânge.

În timp ce sângele loveşte sticla fiolei, simt cum puterile mă părăsesc – mai mult decât ar arăta cantitatea de sânge din fiolă. Simt cum îmbătrânesc în timp ce stau pe scaun, privind ameţită cum sângele îmi umple cupa.

Când e plină, Wick îmi ridică mâna, oprind fluxul şi aşază cupa deoparte înainte să îmi bandajeze atent mâna. Realizez că strâng de masă cu cealaltă mână pentru a putea sta dreaptă. Capul mi se învârteşte şi rămân aşezată în timp ce Wick îşi continuă procedurile, fiindu-mi frică să mă ridic.

Am mai fost martoră la procesul de prelucrare a sângelui, dar acum totul pare să dureze enorm. Pic într-un fel de ceaţă, privind cum îmi varsă sângele pe un cântar strălucitor ca nişte rubine chiar şi în acest magazin slab luminat. Adaugă o linguriţă plină dintr-un praf diferit, unul negru, care străluceşte precum obsidianul. În momentul în care praful intră în contact cu sângele meu, conţinutul cupei se aprinde într-o licărire de flăcări albe. O explozie de căldură îmi loveşte chipul, împreună cu un miros de cupru.

Flacăra arde luminos câteva clipe şi apoi începe să scadă. Când se stinge, Wick ia cupa şi o înclină ca să pot vedea. Prin întunericul din colţurile câmpului meu vizual, mă holbez la lichidul luminos de la fundul cănii. Se mişcă precum uleiul, străluceşte precum mercurul – dacă mercurul ar fi roşu-auriu. Când Wick mişcă ceaşca, tremură precum mierea. Timp pur. Timpul meu.

— Acum îl voi transforma în monede, îmi spune Wick, pe un ton un pic mai blând după ce mi-a observat extenuarea.

Alege un alt obiect, o bucată grea de plumb pe care disting o versiune inversată a simbolului Reginei, cel care apare pe fiecare fier-sânge din Sempera. Pe birou are matriţe pentru toate tipurile de fier-sânge, de la monede mici de o oră, mari cât unghia mea, până la cea pe care o are în mână: matriţe pentru monede de un an, fiecare diametru al cercului aproape la fel de mari cât pumnul meu.

Wick toarnă cu atenţie puţin timp în matriţă, în vreme ce eu privesc ameţită şi fascinată cum moneda prinde formă sub ochii mei, cum metalul se răceşte şi începe în timp ce e turnat. Bucata are trei mulaje; Wick le umple pe fiecare cu timp. E nevoit să se oprească de două ori, ca să retopească timpul care s-a răcit, deasupra flăcării.

— Vino mai târziu şi îţi mai iau zece, îmi spune el ursuz. Nu am vrea să îi luăm pe toţi odată.

Când termină, primele monede s-au răcit complet şi arată exact ca fier-sângele pe care îl văd zilnic. Stomacul mi se întoarce când realizez că pentru fiecare monedă pe

care am cheltuit-o, am înmânat-o sau am atins-o vreodată, cineva a trebuit să sufere cum sufăr eu acum. Cineva a trebuit să stea şi să privească cum viaţa îi era sângerată din el, pentru a fi transformată într-o monedă cu care să se poată cumpăra o bucată subţire de carne uscată sau o halbă de bere sau un acoperiş de paie deasupra capului.

Când toate monedele s-au răcit, Wick întoarce mulajul şi îl scutură puţin, astfel încât noile fise de fier-sânge să cadă pe masa de lemn cu clinchete zgomotoase. Mă întind să apuc o fisă în mână, privind-o atât cu fascinaţie, cât şi cu repulsie. Acest timp a curs prin venele mele vreme de şaptesprezece ani. Şi acum este în afara corpului meu, iar eu sunt slăbită. Metalul e încă fierbinte pe pielea mea. Dacă nu ar fi atât de înfricoşător, ar putea fi aproape frumos.

— Cum te simţi? mă întreabă Wick, dar eu deja mă îndepărtez de masă.

Nu pot – nu am suficient timp, mă gândesc îngrijorată – să stau în acest magazin şi să mă gândesc la nedreptăţile vieţii. Chiar acum, e posibil ca anii lui Caro să fie scurşi. Ar putea muri, dacă nu este deja moartă. Din cauza mea. *Pentru mine.* Mergând la seif pentru mine a fost mai mult decât o dovadă de curaj – sau de prostie – din partea ei. Ceva în adâncul meu ştie că a fost un act de prietenie adevărată. Nimeni nu a mai ţinut la mine aşa, exceptându-l pe Papa. Iar Papa nu mai este.

Trebuie să îi duc acest fier-sânge.

Mă ridic în timp ce Wick varsă monedele într-un sac de cârpă şi mi-l întinde. Încă sunt calde, chiar şi prin material.

Îmi pune o mană pe umăr.

— Ia-o uşor. Ai pierdut destul de mult timp. Ai putea leşina sau mai rău, dacă te suprasoliciţi.

Mişcarea bruscă m-a făcut să ameţesc, iar pereţii par că se topesc în jurul meu. Dar trebuie să plec.

— Sunt bine, reuşesc să îi răspund, cu toate că nu pot articula corect. Voi fi bine.

Îi dau mâna la o parte şi mă ridic să plec, dându-mi totodată seama că s-ar putea să aibă dreptate, iar distanţa

până la uşă pare să fie de kilometri întregi. Dar nu pot sta să îmi revin. Trebuie să plec. Pentru Caro.

Slăbită, simt o mişcare blândă, constantă, în sus şi în jos, ca şi cum aş sta întinsă pe o bucată groasă de lemn. Pentru o clipă, am impresia că sunt pe mare şi îmi întind braţul ca să ating suprafaţa apei cu degetele – dar apoi, conturul confuz al unei feţe îmi apare în faţa ochilor, iar o pereche de mâini mă ajută să stau dreaptă. Îmi dau seama că e doar căruţa unui comerciant care mă lasă la porţile Everlessului.

Clipesc în faţa luminii gri, amintindu-mi că nu am văzut niciodată marea. Cu tot timpul scurs din mine – doar zece ani pentru moment, dar încă treizeci care îşi aşteaptă rândul – cel mai probabil nu am să o văd niciodată.

Merg, cât de repede îmi permit picioarele şubrede, înspre camera lui Caro.

Senzaţia după ce ţi-au fost extraşi zece ani din sânge este asemănătoare cu aceea de a fi beat, dar fără căldura plăcută a madelului. Când mă împiedic şi mă întind spre pereţi ca să mă sprijin, simt că mă cuprind frisoanele. Camerele servitorilor par ciudate şi ameninţătoare, întortocheate şi apăsătoare. Simt cum oamenii trec pe lângă mine, servitori care îşi văd de treburile zilnice, dar nu le pot recunoaşte chipurile. Mă evită, gândindu-se probabil că sunt beată. În contrast cu lumina torţelor de pe coridor, umbrele lor par nişte monştri, membre încovoiate şi dinţi ascuţiţi, toate parcă întinzându-se să mă înşface.

Pic, dar cineva mă prinde. Speranţa îmi înfloreşte în gât şi îi dau glas.

— Roan?

— Nu, iubire.

Vocea e moale, blândă, foarte dulce. Bea. Mă sprijin de ea.

— Eşti prea bună pentru şarpele ăla, îmi spune cu o voce distantă.

Şarpe. Sunt cuprinsă de un sentiment care îmi aduce aminte de călătoria înapoi în timp, din magazinul

vrăjitoarei de gard viu. Mirosul putred de sulf îmi inundă nasul şi, brusc, sunt în altă parte, undeva unde e înghesuială şi întuneric. Frig. Mirosul de sulf îmi provoacă iar o senzaţie de ameţeală. Dar e amestecat cu mirosul de lavandă – părul lui Bea, părul lui Bea, îmi tot spun, încercând să îmi amintesc unde sunt. Mă întind spre ea, iar mintea şi simţurile mi se ancorează în realitate.

— Acum spune-mi ce ai făcut…

A cui e vocea asta? A lui Bea, continui să îmi spun, Bea e cea care mă cheamă.

Ce ai făcut? Sub vocea ascuţită şi panicată a lui Bea e una diferită – mai groasă şi nervoasă, ca şi cum cineva îmi vorbeşte de după umărul ei.

Simt cum nişte degete îmi întorc încheietura şi aud o respiraţie puternică.

— Jules, doar nu ai… nu ai făcut asta pentru Caro, nu-i aşa? Jules? Jules!

Caro. Numele îmi aminteşte de Bea şi de Everless. Mă îndrept, apucându-mă de braţele lui Bea. Ea se holbează la mine, cu ochii plini de îngrijorare.

— Jules, ai nevoie de odihnă. Haide înspre dormitoare…

— Nu.

Asprimea răspunsului meu o face să tacă şi să se îndepărteze.

— Trebuie să ajung la Caro, îi spun în loc de *îmi pare râu.*

Bea începe să vorbească, dar mă întorc în direcţia dormitoarelor Reginei. Nu mă urmăreşte.

Ajung pe coridorul din spatele camerelor familiei Gerling şi a oaspeţilor lor. De acum ştiu care uşă groasă, din lemn de stejar mă conduce spre camera lui Caro. Îmi şterg transpiraţia de pe faţă şi îmi dau toată silinţa să stau cât mai dreaptă pe măsură ce mă apropii, ţinându-mi fruntea sus şi strângând punga cu fier-sânge pe sub mantie. Împing uşa cu palmele. Durerea mă străbate, dar uşa se deschide larg.

Atmosfera din dormitorul lui Caro este sumbră. Draperiile sunt trase, oprind lumina după-amiezii şi

transformând camera confortabilă a lui Caro într-un loc plin cu umbre stranii, care dansează mulţumită focului care arde molcom în şemineu. Pentru un moment, mă întreb cine a aranjat toate astea pentru slujitoarea dispreţuită – dar apoi o văd pe Caro pe pat, dormind şi tremurând cu fiecare respiraţie, lângă ea aflându-se un scaun gol. Mă prăbuşesc pe el. Caro se mişcă în somn, dar nu se trezeşte.

M-am întrebat dacă i-au luat timpul atât de rapid, imediat după ce i s-a definitivat sentinţa, dar, privindu-i trăsăturile, răspunsul devine clar. O parte din mine a sperat că voi avea mai mult timp – că, odată cu poziţia ei prestigioasă de-a dreapta lui Lady Gold, va avea parte de un proces, de o şansă prin care să îşi poată dovedi inocenţa. Sau că Regina ar fi intervenit în numele ei. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu aşa funcţionează dreptatea Căpitanului Ivan.

E tânără, îmi spun, încercând să rămân calmă. A spus vreodată câţi ani mai are rămaşi? Trebuie să fi avut mai mult de patruzeci de ani, înainte să îi fie extraşi. Desigur, Ivan nu ar fi verificat să vadă câţi ani mai sunt rămaşi în sângele ei, aşa cum Wick a făcut cu mine. Nici nu i-ar fi păsat lui Ivan că *nimeni nu îşi poate permite patruzeci de ani,* aşa cum Wick mi-a spus. Capul mi se învârteşte din cauza pericolului iminent în care Caro e pe moarte. Nu e de neconceput ca persoanelor tinere să li se extragă timpul, pe motiv că sigur mai au suficient rămas, şi apoi să cadă morţi la un an, o lună sau o zi mai târziu.

Iau punga de fier-sânge şi o pun pe noptiera lui Caro.

— Asta e pentru tine, îi spun, ca şi cum mi-ar putea auzi recunoştinţa şi ruşinea pentru că a ţinut atât de mult la mine. Zece ani.

Bineînţeles, Caro nu mişcă şi nici nu reacţionează. Abia respiră, iar pielea mă ustură. Dacă e pe moarte?

Nu am mai consumat timp până acum, dar ştiu destul de bine cum ar trebui să funcţioneze procesul. Aşa că traversez camera până la rafturile lui Caro şi mă întorc cu o sticlă mică de vin. Torn vinul într-un ibric şi îl încălzesc.

După câteva minute, când un abur aromat şi ameţitor iese din ibric, îl iau de pe foc şi îl aşez pe noptieră. Iau cupa de lemn care e aşezată acolo şi pun în ea trei dintre proaspetele mele monede de câte un an, apoi privesc fascinată în timp ce torn o măsură din vinul aburind peste ele.

Se aude un şuierat când lichidul fierbinte întâlneşte metalul, iar un firicel de fum se ridică din ceaşcă, mirosind a zahăr şi cenuşă. Amestec băutura cu o lingură şi o aşez pe noptieră, scuturând uşor umărul lui Caro.

Încet-încet, se trezeşte, clipind şi tremurând, în ciuda faptului că în cameră e cald şi întuneric. Ochii ei mă fixează.

— Jules, îmi rosteşte ea numele, parcă mai mult extenuată decât surprinsă, ridicându-se în poziţie de şezut, eşti aici.

— Îmi pare rău, Caro, îi spun, jalnică, apoi iau cupa de vin aburindă şi fier-sângele şi i le întind. Bea!

Caro acceptă cupa, cu mişcări lente, întrerupte din când în când de spasme. Sunt încă ameţită după pierderea timpului, corpul fiindu-mi la fel de moale precum o vânătaie, şi nu îmi pot imagina cum se simte ea, după ce a pierdut de patru ori mai mult. Mâinile nu îi sunt bandajate, cum sunt ale mele – probabil că Ivan i l-a extras din braţe. Mi se strânge stomacul. Încheieturile îi sunt acoperite de rochia ei groasă de catifea şi nu pot vedea semnele.

— Îţi mulţumesc, Jules, îmi şopteşte răguşită, apoi bea.

Efectul e imediat. În obrajii albi ai lui Caro apar pete de culoare, iar mâna i se încordează pe cupă, în timp ce înghite amestecul de vin şi timp. Până şi postura i se schimbă, spatele îndreptându-i-se brusc. Suspină, iar respiraţia ei se aude mai puternic decât până acum şi aşază ceaşca goală pe noptieră.

Înainte ca mâna să i se apropie de masă, Caro se opreşte brusc. Camera e extrem de călduroasă – mâna îi atârnă îndoită în aer, iar degetele i se desprind de pe ceaşcă, iar aceasta cade, sfărâmându-se de podea. Caro icneşte de durere şi îşi duce mâna la gât.

Mă aplec spre ea, iar pulsul mi-o ia razna.

— Caro, ce s-a întâmplat?

Oare am topit fier-sângele îndeajuns de mult? I l-am administrat cumva greşit?

Caro închide şi deschide gura, dar nu iese nimic. Pare incapabilă să respire; faţa i se contorsionează de durere şi parcă înţepeneşte, apoi începe să se zvârcolească în aşternuturi, bâlbâindu-se şi sufocându-se. Sunetele sunt stridente şi imperioase, cu respiraţii întrerupte brusc înainte ca aerul să îi poată ajunge în plămâni. Faţa i-a devenit de un roşu-aprins, iar ochii i s-au bulbucat.

Se sufocă.

— Caro! mă aud cum strig.

Panica mi se umflă în gât, îi prind capul cu o mână şi îi forţez maxilarul cu cealaltă. Ceva îi sclipeşte în gât.

Tremurând de frică, îi împing capul lui Caro într-o parte şi îi introduc două degete în gură, dar se zvârcoleşte şi nu pot ajunge la obiect, nu îl pot deplasa. Caro are convulsii, faţa îi devine mai roşie şi mai roşie, iar eu mă surprind implorând-o pe Vrăjitoare să îi cruţe viaţa lui Caro şi ţip intenţionat să se grăbească, să se grăbească. Inima îmi bate atât de tare încât am impresia că o să îmi despice coastele şi că o să-mi explodeze în piept.

Caro îşi dă ochii peste cap şi se lasă moale în braţele mele.

Se lasă linişte.

A leşinat. Respiraţia mi-a devenit doar un gâfâit. Restul camerei e cufundată în tăcere – o tăcere atât de groasă, încât se aşază pe mine precum o stâncă.

Mă uit în sus şi aproape urlu.

Nimic nu pare în neregulă imediat, dar ceva îi dă camerei un aer macabru. Draperiile străvezii nu se lasă purtate de vânt, dar îşi păstrează forma adierii ca şi cum ar fi făcute din gheaţă. Din trandafirul din vaza aflată lângă Caro, o petală este îngheţată în aer, la jumătatea distanţei faţă de pământ.

Iar Caro nu mişcă – nici măcar puţin. Corpul pare a fi cel al unei statui – nicio mişcare a pieptului când respiră, nici

măcar o clipire. Totul este atât de greşit, încât mi se ridică părul de pe braţe. Nu îmi dau seama dacă este vie sau moartă. În timp ce o privesc, observ o picătură de transpiraţie care îi sclipeşte pe obraz. Se prelinge, gata să-i curgă de pe maxilar jos, pe podea. Dar nu curge. Şi nu curge. Abia după ce o ating cu mâna, alunecă şi loveşte podeaua cu sunet asurzitor în liniştea ca de mormânt.

Mă cuprinde certitudinea, rece şi înfricoşătoare.

Ceva nu este în regulă cu timpul.

În tăcere şi în nemişcare, mă simt mai singură decât am fost vreodată, cu prietena mea care îmi stă nemişcată în braţe. Nu se mişcă nici când plânsul, oprit până atunci de adrenalină, îmi explodează din piept.

Când îi dau drumul lui Caro şi îmi cufund genunchii în patul ei, se prăbuşeşte înapoi pe perne, cu faţa de un roşu-aprins, dar rămâne nemişcată. Plăcile de lemn îmi scârţâie sub tălpi, salteaua revine la forma iniţială, când îmi ridic greutatea de pe ea, dar restul obiectelor din cameră rămân la fel de nemişcate, ca şi cum totul ar fi închis într-un bol de sticlă. E ameţitor, de coşmar, iar lacrimile fierbinţi mă podidesc imediat. Am mai simţit şi înainte cum timpul încetineşte, dar niciodată să se oprească complet, într-un mod atât de straniu, în care doar eu mă pot mişca. Dacă sunt blocată, precum oraşul Briarsmoor?

Frica îmi limpezeşte gândurile. Inspir adânc pentru a mă putea controla, mă ridic în picioare şi mă aplec deasupra lui Caro. Îi prind umărul şi şoldul şi o întorc pe o parte. Apoi mă urc lângă ea şi, amintindu-mi câteva instrucţiuni de-ale Lorei legate de sufocarea victimelor, o lovesc între omoplaţi cu podul palmei.

Nu se schimbă nimic. O lovesc din nou, mai tare. Şi din nou, până când mâna-mi proaspăt bandajată începe să mă usture şi să mă mănânce şi să sângereze din nou.

La a patra lovitură, ceva se întâmplă. O pată aurie ţâşneşte dintre buzele lui Caro – suspin şi privesc şocată şi uşurată – şi obiectul loveşte parchetul şi se rostogoleşte sub şifonier. Cu toate că ochii îmi sunt înceţoşaţi de transpiraţie şi lacrimi, pare ceva mai greu şi mai mare

decât o monedă de un an.

Un sunet ciudat şi sugrumat se aude de lângă mine – o jumătate de suspin. Mă întorc să o văd pe Caro ghemuită şi respirând dureros.

— Slavă Vrăjitoarei! şoptesc şi mă aplec deasupra ei.

Respiră greu, pieptul i se contractă rapid şi are sânge pe buze – dar faţa i se transformă uşor din roşu în roz şi îi simt pulsul de unde o ţin de umăr. E puternic şi viu. Privesc în direcţia unde chestia aurie a lovit podeaua.

— Te sufocai.

Caro se opreşte din plâns. Se holbează la mine, cu ochii roşu şi încercănaţi. Îmi dau seama că este mai mult decât surprinsă, atunci când îmi urmăreşte privirea spre podea – e suspiciune.

Nu, e altceva – e trădare.

Nu înţeleg. Crede că am vrut să îi fac rău?

Mutându-şi, într-un final, privirea de la mine, Caro se apleacă şi încearcă să apuce obiectul, dar este prea slăbită. Mă aplec, mulţumită că nu mai sunt în raza ei vizuală. Dar uşurarea mea se transformă înapoi în spaimă când văd ce se ascunde sub şifonier.

Nu este o monedă. Îngenunchez pe podea, atât ca să mă uit mai atent, cât şi ca să îmi ascund faţa de Caro. Pe podea, cu o urmă de sânge şi salivă, dar imaculată, este o sferă de aur de mărimea unei nuci. E fier-sânge nou – ceea ce este evident, judecând după luciul metalului ca şi cum cele trei monede pe care le-am dizolvat în vin s-au unit în această sferă.

Uşor-uşor, am sentimentul că sunt captivă pe tabla unui joc pe care nu îl pot înţelege. Obiectul mă scârbeşte, dar mă şi intrigă în acelaşi timp. Mă întind după el.

Metalul, când îmi închid pumnul în jurul lui, nu este fierbinte, ci doar uşor călduţ, ca şi cum ar fi stat în soare. E neted şi pare să bâzâie, ca şi cum ar fi ceva viu în el. E greu şi…

Suspin în timp ce degetele îmi pătrund prin suprafaţa lui, ca şi cum metalul s-ar topi la atingerea mea. Îl scap şi mă sperii.

— Ţine-l!

Vocea ei e doar o şoaptă, abia sesizabilă, dar greu de confundat.

Mă uit şi o văd pe Caro, care se trage greu către marginea patului. Faţa îi este încă roşiatică şi strălucitoare de la transpiraţie, dar priveşte bila de metal cu ochi mari şi speriaţi.

— Vezi ce se întâmplă, adaugă ea, uitându-se în ochii mei.

Văd în ea o sclipire, o emoţie pe care nu o pot identifica, dar într-o clipă îşi coboară privirea înapoi spre sfera aurie. Vreau să protestez, să fug şi să mă ascund până pot să îmi dau seama ce se întâmplă, pentru numele Vrăjitoarei, dar Caro este nerăbdătoare. Şi este în viaţă, pentru moment, iar asta e tot ce contează.

Cu greu, mă întind şi ating sfera aurie cu un deget.

La început nu se întâmplă nimic. Apoi suprafaţa începe să i se schimbe, degetul meu cufundându-se, ca şi cum s-ar topi fără căldură. În timp ce se înmoaie, metalul pe jumătate lichid începe să mi se urce pe deget. Tremur, dar mă forţez să nu îmi retrag mâna, în timp ce substanţa aurie mi se târăşte de pe palmă spre încheietură. Ne auzim respiraţia, în timp ce şuviţa de aur se ridică şi dispare sub bandajul cu care Wick mi-a pansat palma. Se simte ca o apă caldă care se scurge în sus.

Curând, sfera dispare cu totul, iar şuviţe de metal auriu îmi apar pe piele ca nişte vene.

— Scoate-ţi bandajul, mă îndeamnă Caro în şoaptă.

Ceva din vocea ei mă face să o ascult şi desfac bandajul pătat de sânge. El cade şi lasă să se vadă tăietura făcută de creditorul de timp, încă proaspătă, un roşu intens, şi o fâşie mică, aurie – de fier-sânge – a timpului meu, care alunecă în ea, înapoi sub piele, acolo unde îi este locul.

23

În primele ore ale zilei, Caro – doborâtă de febră şi cu faţa acoperită de părul negru, transpirat – îmi cere să îi explic *cum.* Vocea îi este aspră, gâtul, rănit din cauza bucăţii de timp rămase acolo blocată. Îi spun adevărul iar şi iar: că nu ştiu, că nu am nicio idee de ce timpul din sângele meu s-a răzvrătit asupra ei şi s-a întors la mine. Nu am mai văzut sau auzit de aşa ceva până acum. Pun celelalte şapte monede de câte un an pe dulapul lui Caro, fiindu-mi frică să încerc să i le administrez iar sau să le ţin lângă mine.

Când încerc să plec în căutare de fier-sânge care să se poarte cum ar trebui să se poarte fier-sângele, Caro mă imploră să rămân. După ore întregi, îmi adoarme în braţe, agăţându-se de mine cu insistenţa unui copil. Oare fier-sângele meu a îmbolnăvit-o mai tare? E palidă, dar pulsul îi este constant. Extenuată după ziua de azi şi ştiind că Ina se va întoarce să ne ajute curând, închid ochii.

De data asta, când vin visele, le primesc cu braţele deschise.

În întuneric, îi fac un semn fetei al cărei chip e învăluit în umbre, ştiind deja că trebuie fie să o înfrâng, fie să mor. Se apropie de mine cu braţele ridicate. O lume înfricoşătoare mi se arată în jur: ne înfruntăm pe o câmpie întunecată, iarba din jurul nostru fiind de un negru ars, fără să zăresc un semn de viaţă oricât de departe m-aş uita.

Fata se apropie de mine, iar unde păşeşte ea, răsar flăcări. În spatele ei flutură o mantie neagră precum cerneala, a cărei glugă îi acoperă cu totul faţa.

Voi muri, gândesc în vis.

Fata se opreşte în faţa mea, la două braţe distanţă. Îşi întinde mâna spre mine, ca şi cum m-ar chema. Râsul ei batjocoritor şi răsunător se ridică deasupra vântului.

— *Prietena mea,* o aud cum îmi spune, iar vocea pare să îi iasă din toţi porii. *Nu ai încredere în mine?*

Imaginea se dizolvă, iar eu stau pe patul meu din căsuţa din Crofton, privind în jos, spre statuia Vrăjitoarei care a aparţinut mamei mele. Legăn piatra cioplită în palme. Alinarea e atât de puternică, încât mă înţeapă – dar de data asta ştiu că visez. Liniştea din cameră mă înspăimântă mai mult decât viziunea fetei. Nu pot să fac altceva decât să mă holbez la statuie, să mă holbez şi să mă tot holbez.

Apoi statuia se mişcă.

Îşi deschide gura şi râde.

Îşi ridică mâna cu care ţine cuţitul.

Mă zvârcolesc şi mă trezesc în patul lui Caro, cu gulerul rochiei îmbibat de transpiraţie şi lacrimi. Toate obiectele cunoscute din jur mă străpung brusc. Poziţia fetei îmi apare iar în minte – uşor aplecată, cu mâinile făcute căuş în faţă. Se potriveşte cu ceea ce am văzut în viziunile din coliba vrăjitoarei de gard viu, în care eram un copil ţinut în braţe de un bărbat care s-a oprit în faţa unei statui a Vrăjitoarei şi a smuls o piatră din mâinile ei.

După aceea aceeaşi femeie, dar vie, nu de piatră.

Şi transformată iar în piatră, în statuia mamei.

Tremur, aşa că mă cuprind cu braţele ca să mă încălzesc. Oare asta a încercat să îmi ascundă tata? Că am un fel de conexiune cu însuşi Vrăjitoarea?

Lângă mine, Caro se mişcă. Îmi dau seama că în vis am împins păturile şi i-am dezgolit pieptul. Când ridic materialul să o învelesc, simt cât de reci îi sunt mâinile. Când le ascund sub pătură, observ pentru prima dată cât sunt de palide…

Mintea îmi încetineşte. A fost prinsă lângă seif chiar ieri – şi după timpul pe care l-am petrecut eu în pivniţa cu mava, mi-a luat zile întregi până să îmi pot curăţa mâinile.

Mă holbez la mâinile ei şi încep să tremur, iar un val de confuzie şi frică mă ameninţă cu înecul.

Blând, ca să nu o trezesc, îi ridic mânecile – şi mă opresc. Nu există niciun semn de extragere a timpului. Nicio tăietură. Niciun bandaj.

A minţit. Sau cineva a minţit. Orice s-a întâmplat cu

Caro, nu e ceea ce mi s-a spus.

Minciuna e întunecată, opacă şi ilizibilă, precum un râu atât de împovărat de nămol, încât nu îi pot vedea fundul. Curge prin mine, la fel de dens precum propriul meu timp care mi s-a transformat în vene în metal lichid.

Un rând din carnetul lui Liam, sau din visele mele, sau din trecutul meu se strecoară în atenţia mea, ca şi cum a dormit până acum în vene şi brusc s-a decis să îşi croiască drum spre inimă.

— *Şarpe, spuse Vulpea, ce ai făcut?*

Trebuie să fie un soi de greşeală.

Mă ridic uşor de pe saltea, atentă să nu o zdruncin şi să o trezesc pe Caro. Ies din cameră cât pot de silenţios, ţinându-mi respiraţia.

Întărită de noul sau vechiul timp din sânge, mă învârt pe coridoarele slab luminate. Sunt aprinse doar câteva torţe, care aruncă o lumină pe jumătate difuză, iar singurele sunete sunt trosnitul flăcărilor şi paşii mei nesiguri.

Gândurile încep să mi se învârtă în cap, grele şi strălucitoare precum pietrele preţioase în lumină.

Înşelătoria lui Caro.

Secretele lui Papa, minciunile lui bine intenţionate.

Şocul aşa-numitei vrăjitoare atunci când vraja ei frauduloasă a funcţionat.

Visele pe care le am întruna cu fata care vrea să mă omoare şi toate celelalte în care fug de o siluetă învăluită în umbră care mi se arată de câţiva ani, pe care Papa – şi într-un final, chiar eu – le-am respins ca fiind doar nişte coşmaruri ale unui copil tulburat. Până şi fragmentele de cuvinte şi imagini ale poveştilor mele favorite din copilărie, cele despre Vulpe şi Şarpe – cele pe care Liam şi le-a notat în carnet…

Toate aceste lucruri se leagă între ele în moduri schimbătoare şi întortocheate şi, totuşi, nimic nu este clar. Gândindu-mă la cât de multe mi-a ascuns Papa – cât de mult m-a minţit – e ca şi cum aş privi în jos, aşteptându-mă să văd o potecă de piatră sub picioare, dar nu e decât aer.

Trebuie să intru în seif. Trebuie să văd în legătură cu ce

a minţit Caro şi pentru ce a murit Papa.

Apăs clanţa uşii şi o altă replică mă loveşte din amintiri, făcându-mi pielea de găină.

— Vulpe, spune Şarpele, încolăcindu-se uşor în jurul inimii prietenei lui, e timpul să recunoaştem adevărul.

24

În întuneric, înconjurată de oglinzi şi de portretele celor decedaţi din familia Gerling, distanţa de aici până la seif pare să se întindă mult în faţa mea, holurile desfăcându-se mai rapid decât pot eu păşi, indiferent de cât de iute îmi este pasul. Ramurile copacilor zgârie geamurile, iar vântul şuieră ca şi cum însuşi iarna scurmă zidurile de piatră ale Everlessului, încercând să găsească o crăpătură prin care să poată intra ca să mă scoată afară.

Caro nu a intrat în seif. Nu i-a fost stors deloc timpul.

E încă noapte. Trec pe lângă dormitoarele în care le pot auzi pe femeile – cele care au primele sarcini, cum ar fi îngrijirea focurilor din şemineele familiei Gerling, astfel încât nobilii să nu simtă ciupiturile aerului de dimineaţă – care se dau jos din pat şi se schimbă. Sunetele parcă vin spre mine de la kilometri depărtare. Inima şi mintea o iau la galop, adrenalina visului curge prin trupul meu ca şi cum încă aş dormi, cu toate că îmi ţin ochii larg deschişi.

Mă grăbesc spre aripa în care se află seiful, rămânând pe cât posibil pe coridoarele servitorilor şi plecându-mi capul şi privirea atunci când sunt pe altele. Nu am idee pe unde bântuie Liam Gerling, dacă este treaz.

Când ajung, într-un final, la uşa seifului, coridorul este gol şi liniştit, particule de praf plutesc în lumina care pătrunde prin geamurile înalte. Stau în faţa uşii şi mă uit în sus, iar greutatea ei strălucitoare îmi reaminteşte de cât de puţină putere am. Uşa este decorată cu nişte panouri de bronz, aşezate într-o fâşie lungă, pe mijloc, cioplite în forme bizare – păsări şi şerpi şi bijuterii care se varsă din cupe; dar acestea se transformă pe măsură ce îţi cobori privirea în siluetele unor oameni, femei care dansează în rochii de mătase, ţinându-se de mână. Dacă mă dau un pas înapoi şi privesc, pare o faţă din ale cărei buze alunecă o bijuterie în formă de inimă. Asta mă face să mă gândesc la Ina şi să mă întreb oare ce va crede când se va întoarce din călătoria ei cu Roan şi Regina, atunci când va afla de

pedeapsa lui Caro… şi de tot ceea ce a urmat.

Cu grijă, îmi pun mâinile pe lemn. Pare solid precum stânca. Când încerc să împing uşa, nu se întâmplă nimic, nici măcar o scârţâitură. Îmi îndepărtez mâinile şi îmi dau seama că sunt curate.

Mă aplec şi văd că o serie de angrenaje mici sunt ţesute în sculptură, opintindu-se în podea, precum nişte butoane. Le urmez cu privirea în sus, până ce îmi dau seama că pe margine este un canal subţire, cu pete roşii, atât de subţire încât niciun cablu nu ar încăpea prin el. Un sentiment bizar îmi coboară pe şira spinării.

Liam mi-a spus că uşa necesită sânge pentru a fi deschisă, necesită timp, şi că nu ştii niciodată cât de mult. Până azi, nu mi-aş fi asumat niciodată un asemenea risc. Dar acum, nici măcar nu ezit să îmi aşez degetele pe panou, studiindu-i desenele.

Pereţii canalului subţire sunt pătaţi de un roşu-maroniu, nu de trecerea timpului. Deasupra este un mic mâner, sub forma unei cozi de scorpion care iese dintr-un fruct, la fel de ascuţită precum un brici. Scopul ei este limpede. Crud, elegant. Precum familia Gerling.

Urmez canalul cu buricul degetului. Oare ăsta e sângele lui Papa? Furie, frică, durere – toate curg deopotrivă prin mine şi mă cuprinde ameţeala. Îmi sprijin capul de uşă, permiţându-le emoţiilor să se manifeste într-un suspin reprimat. Papa şi-ar fi dat seama de cum funcţionează uşa – şi ştia cât este de aproape de moarte –, dar a considerat că merită să rişte.

Înainte să mă pot răzgândi, întind mâna şi apăs cu degetul pe coada scorpionului. Căldura înfloreşte în mine şi simt senzaţia neplăcută a timpului care se scurge din sângele meu. Pentru o clipă, sunt ameţită, dar mai puţin decât am fost atunci când Wick mi-a luat zece ani.

Apoi, ceva din spatele uşii scoate un clinchet. O împing, şi aceasta se deschide fără ezitare, iar mâinile îmi sunt acum purpurii. Simt o uşoară admiraţie pentru mecanism şi pentru creatorul lui – înainte ca aceasta să se transforme în furie. Păşesc în întuneric, lăsând uşa întredeschisă

îndeajuns cât să nu rămân încuiată înăuntru.

Treptat, ochii mi se obişnuiesc cu întunericul şi astfel mi se dezvăluie nişte trepte înguste de piatră, luminate de torţe, identice cu cele care duc înspre camerele lui Lady Sida. Urc până în capul scărilor, unde e doar întuneric. Iau una dintre torţe şi o ridic deasupra capului.

O clipă nu înţeleg ce văd. O cameră întunecată de stâncă, fără ferestre, cu o podea acoperită de plăci strălucitoare. Pereţii se curbează după forma turnului, probabil numai douăzeci de paşi în diametru, cu toate că se întinde în umbră, deasupra capului meu.

Şi nu sunt plăci pe podea. Pardoseala de sub picioarele mele este învelită cu fier-sânge de toate culorile şi dimensiunile, amestecate cu alte comori – cupe din aur sau argint, perle şi inele, bijuterii aruncate pe podea în semn de refuz. Pe pereţi atârnă săbii protocolare, ruginite, cu lamele tocite de timp. Dar banii nu mai înseamnă nimic pentru mine acum că Papa a murit. Nu vreau să mă aplec să adun monede de un an sau de o lună în rochia mea, aşa cum probabil aş fi făcut odinioară. Explorez camera pentru ceva, orice care m-ar putea striga, orice care să îmi amintească de Papa şi care să îmi explice de ce ar fi venit aici, pentru ce a murit – şi nu văd nimic.

Dezamăgirea mi se adună în gât, densă, amară şi sufocantă.

Dar apoi, ceva de pe un raft îmi atrage atenţia – o carte străveche. Mă apropii, lovind cu picioarele fier-sângele din drum. Nu există niciun motiv ca o carte să se afle acolo, stând printre câteva sute de vieţi de monedă şi alte comori. Inima îmi bate cu putere, îi deschid coperta şi un miros familiar mă loveşte – paie, metal şi fum de lemn. Pe pagină nu există nimic tipărit, doar cuvinte mâzgălite într-un scris de mână oblic şi nefamiliar: *Antonia Ivera.*

Nu ştiu numele ăsta, dar parcă trezeşte ceva în adâncul meu.

Lângă el, bucăţi mici de hârtie ruptă alunecă din copertă. Încremenită, scot portretul mamei din buzunar – unde îl ţin tot timpul – şi văd că se potriveşte perfect în

locul liber.

Şi apoi îmi dau seama. Tatăl meu a murit pentru această carte.

De jur împrejurul cuvintelor – al textului de pe *fiecare* pagină, observ pe măsură ce răsfoiesc – sunt mici desene, mâzgălituri de spirale, copaci şi animale de pădure. Şi ştiu de unde sunt.

De la mine.

Amintirile mă inundă: cum stăteam în poala tatălui meu – înainte ca vieţile să ne fie atinse de întuneric, înainte de accident – în timp ce el îmi citea despre şarpe şi vulpe cu vocea lui groasă şi vioaie şi cum furam cartea şi o duceam cu mine în pat ca să îi mâzgălesc paginile, lucru care pe Papa nu a părut să îl deranjeze vreodată. Ţinând cartea, mă simt ca şi cum am recuperat o bucată din Papa – şi chiar o bucată din mine, o altă Jules care nu a minţit niciodată, care nu a cunoscut foamea, dorul de părinţi sau care nu a fost lovită de o negociere atât de teribilă.

Mă întorc la prima pagină ca să citesc poveştile, dar în timp ce parcurg rândurile – încă în scrisul de mână al Antoniei Ivera – cerneala pare că alunecă de pe pagină şi pluteşte în jurul meu. Întunericul îmi inundă imaginea. Nu pot spune cu precizie când realitatea face loc tărâmului viselor, dar după experienţa mea cu vrăjitoarea de gard viu, ştiu la ce să mă aştept şi, cu toate că sunt speriată, mă forţez să nu le blochez. Rămân nemişcată, cu mintea deschisă şi permit viziunilor – amintirilor – să curgă prin mine.

În faţa mea este fata, mult mai tânără, cu chipul acoperit de un păr negru. Stă sprijinită de un perete, pe jumătate luminat de lumânări, cu mâinile încolăcite în jurul genunchilor. Lanţuri grele de fier îi încătuşează încheieturile. Îşi lasă capul în palme.

— Nu o să ieşim niciodată de aici, nu-i aşa?

Vocea ei îmi este la fel de cunoscută precum propria bătaie a inimii.

Când mă întorc să o confrunt din nou, lanţurile cu care sunt legată zornăie şi mă împiedică să mă târăsc. Dar mă

întind spre ea. Îi ating umărul.

— O să scăpăm, îi spun, am o idee.

Şi chiar am. Îmi licăreşte sub suprafaţa minţii, e acolo, dar e neclară, precum pietrele de pe fundul unui râu.

Apoi, lumina unei lumânări. Ţin sub braţ o carte, iar în degete, o pană de scris. Vag, simt cum mâna mă mănâncă, şi observ o pată de sânge în colţul paginii de culoarea crem. Cu toate că pielea copertei este mai nouă – uşor caldă, aproape de pe spinarea animalului –, ştiu că e aceeaşi carte pe care o ţin în mâini, tremurând în seiful Gerling. Legătura asta mă macină; privesc în jos, la propria-mi mână, cum mâzgăleşte furioasă, ca şi cum ar fi la distanţă. Peniţa începe să scrie un nume familiar: *Briarsmoor.*

Briarsmoor. E singurul cuvânt care are înţeles. Mă agăţ de el.

Apoi alerg. Alerg printr-o pădure veche, ale cărei ramuri îmi sfâşie faţa şi ale cărei rădăcini par să se întindă ca să mă prindă de glezne. În spatele meu, lătratul câinilor de vânătoare, strigătele vânătorilor, mânia fetei şi foamea ei veşnică, de neevitat. În faţa mea, pot să văd un oraş, cu o pajişte întinsă, verde. Toţi pe care îi iubesc sunt acolo. *Briarsmoor,* îmi şopteşte o voce în ureche. Dacă pot să ajung acolo, pot să îi salvez. Pot să mă salvez.

Teroarea din inima mea e însoţită de o durere usturătoare, de trădare. Fiecare zgomot al paşilor, fiecare bătaie a inimii, fiecare respiraţie sună la fel: *prietena mea, prietena mea, prietena mea, prietena mea. Ce ai făcut?*

Apoi un alt sunet ajunge la mine, ceva din afara viziunilor mele. Îmi deschid larg ochii, încă îngreunaţi de viziuni, şi îmi ia ceva timp să îmi reamintesc de ce stau întinsă într-o parte, pe o plapumă de fier-sânge, cu o bijuterie care mă apasă dureros pe obraz.

Apoi, sunetul paşilor pe piatră mă aduce instantaneu în stare de alertă. Mă grăbesc să mă ridic într-o poziţie de şezut, în timp ce torţele luminează casa scărilor şi văd umbrele unor bărbaţi pe pereţi. Aud voci. Gărzile din Everless.

Am lăsat uşa deschisă ca să vadă toată lumea. Ce prostie din partea mea, ce mod prostesc de a muri.

În timp ce apar în tocul uşii, îmi ridic mâinile în aer, iar mintea insistă precum un copil că dacă eu nu îi pot vedea, atunci nici ei nu pot. Se aşterne liniştea şi tresar, aşteptând ţipetele care îmi vor marca sfârşitul şi mâinile care mă vor apuca şi mă vor duce departe.

Dar nu vin. Îmi las mâinile jos şi văd un bărbat cum stă în capul uşii, cu torţa ridicată deasupra capului, ţinând într-o mână o sabie. Dar e – nemişcat. Nu respiră şi nici nu clipeşte; nici măcar flacăra torţei sale nu pâlpâie. În spatele lui, luminile şi umbrele de pe pereţi sunt imobilizate – ca şi cum cineva ar fi pictat stânca cu ele.

Nu mă opresc să mă gândesc la ce văd. Mă târăsc peste covorul de bogăţii şi mă strecor pe lângă bărbat, corpul fiindu-mi foarte încordat. Mă furişez pe lângă alţi trei care se aflau în spatele lui, atentă să nu cumva să mă ating de vreunul dintre ei, apoi alerg pe scări în jos şi ies înapoi în hol. Zgomotele izbucnesc în spatele meu.

Abia după ce sunt afară, pe pajişte, la jumătatea drumului dinspre grajduri, îmi dau seama că am lăsat cartea în urmă.

25

Vântul îşi face loc pe sub mantia mea, răcorindu-mă până la os. Iapa galopează anevoios, pietricele îi zboară de sub copite pe drumul pustiu. Întregul trup mă furnică – ar fi trebuit să mă opresc să consum fier-sângele pe care nu am putut să i-l dau lui Caro –, dar nevoia de a părăsi Everlessul m-a copleşit. Nu mi-a fost uşor să mă caţăr în spinarea calului sau să stau dreaptă când am minţit gărzile de la poartă, dar graba şi spaima mi-au dat un fel de energie sălbatică.

Acum adrenalina începe să dispară şi sunt atât de epuizată, încât mă tem că am să adorm chiar aici, pe spatele gol al iepei, în pofida zdruncinăturilor şi a aerului îngheţat care îmi loveşte braţele şi gâtul. Cumva, ştiu încotro să o îndrum, dar după doar câteva minute calul se opreşte brusc.

Câmpuri goale se întind de ambele părţi ale drumului, iar zăpada neatinsă străluceşte în lumina lunii. La câteva sute de metri în faţă se află câteva case şi clădiri ce par abandonate, împrăştiate la întâmplare de o parte şi de alta a drumului. Dar sunt bizare – licăresc uşor în lumina lunii şi în zăpadă ca şi cum ar fi vară, iar între noi şi sat se ridică aburul. Casele par să strălucească, cu toate că străzile sunt goale, iar ferestrele, întunecate.

Oricât de tare l-aş înghionti, calul nu mai înaintează. Se agită, lovind pământul îngheţat şi clătinându-şi capul. Şi înţeleg şi de ce – priveliştea Briarsmoorului din faţa noastră pare greşită. Mă surprind cum îmi scrâşnesc dinţii, încercând să rezist tentaţiei de a mă întoarce şi de a fugi.

Va trebui să merg pe jos tot restul drumului. Încerc să îmi înghit frica, apoi leg calul de un stâlp de pe marginea drumului şi mă întorc cu faţa către Briarsmoor, aruncându-mi traista pe după umăr. Cu o ultimă privire îngrijorată, încep să înaintez.

Acum, drumul spre oraş pare tărăgănat, iar licărirea bizară din jurul Briarsmoorului se intensifică pe măsură ce

mă apropii. Cu cât înaintez, clădirile din spatele lui devin doar nişte forme vag aprinse în întunericul nopţii, ca şi cum eu aş fi în exterior şi m-aş uita printr-o fereastră aburită. Inima îmi bate îngrozită. Totul pare greşit, dar nu mai există cale de întoarcere acum, aşa că mă întind spre limita dintre Briarsmoor şi restul lumii. O căldură mi se răspândeşte prin braţ când o ating, dar nimic altceva nu se întâmplă, aşa că înaintez.

Clipesc în lumina puternică a soarelui, respirând lacom.

Simt că ameţesc când încerc să înţeleg ce văd. Cu o clipă în urmă, cerul nopţii se întindea deasupra mea, plin de stele; acum este de un albastru-cenuşiu, asemenea celui dintr-o zi de iarnă, presărat cu razele palide ale soarelui care îmi încălzesc obrajii.

Poveştile sunt adevărate.

La început nu văd nimic, apoi uşor-uşor ochii mi se obişnuiesc. Strălucirea orbitoare se estompează şi zăresc astfel rămăşiţele oraşului: un drum nepietruit, o grămadă de case dărâmate, geamuri întunecate, sparte. Mă întorc să văd aceeaşi graniţă dintre mine şi restul Semperei, asemenea unei draperii din faşă subţire. Dincolo, tot ce pot vedea este linia confuză a întunericului, a orizontului acoperit de zăpadă, care se intersectează cu drumul, o tăietură lungă de un alb-cenuşiu.

Mi se face pielea de găină. Vorbele domnului de la orfelinat cum că oraşul este cu douăsprezece ore în urmă faţă de restul lumii este una, dar să văd locul ăsta în faţa ochilor e cu totul altceva. Vântul şuieră prin casele părăsite.

Nesigură de ce ar trebui să fac acum, încep să mă plimb uşor pe lângă oraş. Nu ştiu exact ce caut – statuia, un magazin de cărţi, orice semn de viaţă. Dar totul pare lipsit de umanitate, înfrânt de atâţia ani de abandon. Copacii ies prin geamurile distruse. Acoperişurile se încovoaie sub plapuma de zăpadă. Aproape că mă împiedic de ceea ce par a fi rămăşiţele unui scaun, distrus şi putred.

Când privesc în jos, văd că astfel de ruine se găsesc peste tot, pe jumătate acoperite de zăpadă – bucăţi de

mobilier, farfurii şi boluri crăpate, jucării şi cărţi de nerecunoscut, îmbibate de umezeală şi vechime. Îmi amintesc ce a spus funcţionarul de la orfelinat despre jafurile din timpul crizei de timp, iar stomacul mi se strânge când mă gândesc la acel haos.

O mişcare de pe cer mă face să îmi ridic capul. Privesc în sus şi observ un fir subţire de fum care se ridică înspre albastrul cerului de undeva din adâncul oraşului şi mi se taie respiraţia. Ce fel de persoană ar trăi într-un asemenea loc?

Ei bine, eşti aici, îmi reaminteşte o voce dinăuntrul meu. Mai mult ca sigur tot felul de exploratori şi gunoieri au poposit în Briarsmoor de când a fost abandonat. S-ar putea să nu fie nimic. Şi chiar dacă nu este – nu voi afla nimic legat de trecutul meu doar furişându-mă pe la marginea oraşului. Şi cu toate că am căutat peste tot, nu zăresc nicio statuie care să semene cu cea din visele mele.

Aşa că îmi îndrept umerii şi înaintez spre fum.

În cele din urmă, ajung în faţa unei case mărunte care pare puţin mai îngrijită în comparaţie cu cele aflate în vecinătatea ei. Un fum slab se ridică pe hornul ei. O mică potecă a fost curăţată de zăpadă, în dreptul intrării principale. Nu îndrăznesc să ezit, aşa că înaintez şi bat la uşă.

Urmează o pauză lungă. Apoi aud sunet de paşi – înceţi, uşori, şovăitori. Uşa se deschide.

Nu ştiu la cine mă aşteptam, dar femeia care stă în tocul uşii arată precum oricine altcineva din Crofton sau din oricare alt oraş: păr lung, castaniu, împletit la spate, palme şi faţă arse de soare, o rochie ţesută în casă, care atârnă pe silueta ei firavă. Pare să fie de aceeaşi vârstă cu Papa, poate un pic mai tânără.

— Cine eşti? mă întreabă.

Pare puţin surprinsă să vadă un străin la uşă, înainte să îmi zâmbească familiar.

— Bună ziua!

— Ăăă, mă bâlbâi înainte să îmi pot găsi vocea. Jules. Jules Ember. Caut… informaţii. Cred că familia mea a

locuit aici.

Trece o clipă, timp în care femeia mă fixează cu privirea. Apoi mă pofteşte înăuntru.

Strângând geanta la piept, o urmez. Un foc slab arde în şemineu şi un ibric fierbe deasupra lui. O grămadă de piei sunt îngrămădite pe un perete, iar din tavan atârnă şiruri de carne uscată şi ierburi. De cât timp trăieşte această femeie singură în acest oraş abandonat?

— Numele meu e Rinn, îmi spune şi se aşază la o masă aspră de lemn, dându-mi de înţeles să fac acelaşi lucru.

— Locuiesc aici. Dintotdeauna am locuit aici.

Nu pare că se încurcă în cuvinte – nu există confuzie sau bâlbâit în glasul ei. În schimb, pare că ceva îi culege cuvintele din aer şi le împrăştie înainte să îmi poată ajunge la urechi.

— Bună, spun blând. Credeam că Regina a ordonat ca acest oraş să fie evacuat.

Rinn zâmbeşte.

— Dar în toată dezordinea, cine să observe dacă o femeie rămâne în urmă? Atâta timp cât focul nu dă de bănuit.

O spune ca şi cum ar fi posibil ca flăcările să ţâşnească sălbatic din şemineu în orice clipă. Şi, din câte ştiu, ar fi posibil.

Simt cum stomacul mi se strânge.

— Dar familia dumneavoastră?

— Fiul meu va muri.

Vocea lui Rinn are o notă realistă, dar simt cum o uşoară undă de durere i se ascunde în glas.

— E bolnav şi… va fi prea mult pentru el. Mai stătea o femeie cu mine. Dar a murit de febră.

— Îmi pare rău.

Îmi reprim oroarea gândului de a sta într-o asemenea singurătate. Mă holbez la ea, încercând să înţeleg lumea aşa cum o vede ea – exprimarea ei bizară, împărţit între ce a fost şi ce va fi. Poate că timpul s-a spulberat şi în jurul ei, la fel cum s-a întâmplat cu oraşul.

— Şi de atunci staţi aici singură? Cum aţi supravieţuit?

Rinn ridică dintr-un umăr.

— Vânez, plantez, păstrez. Şi mai vin oameni ca tine. Deci nu sunt singură. Ceai?

Speriată, dau din cap aprobator, iar Rinn se ridică să îşi facă de lucru în jurul ibricului.

— Vii astăzi la festival? mă întreabă pe după umăr.

Inima mi se strânge. Nu este niciun festival astăzi – nu poate fi. Ăsta e un oraş-fantomă, un loc blocat pentru totdeauna în timp. Îmi întinde o ceaşcă din care iau o înghiţitură, aşteptând să vorbesc, nedorind să îi distrug iluzia.

— Dacă pot. Dar am venit aici din alt motiv. Am fost născută aici, îi spun în şoaptă. Caut…

Fac o pauză, împiedicându-mă de adevăr.

— Am fost separată de părinţii mei. Nu îmi amintesc deloc de ei.

Sap în amintiri după viziunea pe care am avut-o legată de Briarsmoor, la sângele şi urletele femeii şi ale bărbatului care m-au luat.

— Îmi amintesc o pajişte şi o statuie a Vrăjitoarei care ţinea nişte pietre în mâini.

Încerc să-i demonstrez făcându-mi palmele căuş deasupra mesei, lăsându-le apoi rapid jos, brusc jenată.

— Îmi cer scuze; ştiu că e un lucru bizar de amintit.

Rinn îmi aruncă o privire din ce în ce mai curioasă.

— Ştiu a cui a fost casa asta – familia Morse, un negustor, care a locuit cu soţia şi copiii lor. Naomi Morse.

Dezamăgirea ce clocoteşte în mine e urmată de frustrare – cine e Antonia Ivera?

Rinn continuă.

— Ea, împreună cu soţul, sora ei şi copiii trăiau cu toţii într-un vechi conac, aflat la vest de aici, aproape de marginea oraşului.

Îşi înclină capul, holbându-se la mine ca şi cum ar dori să îmi recunoască chipul.

— Eu sunt moaşa lui Naomi.

Stomacul mi se strânge la auzul vorbelor ei – la gândul că ei încă sunt în viaţă. Mă prind de marginea scaunului,

iar inima îmi bate ceva mai repede, dar încerc să nu îmi fac speranţe. Ar putea fi doar o altă perspectivă de înţelegere a timpului.

— Aţi putea să îmi spuneţi unde este conacul? Cred că… mi-ar plăcea să arunc o privire.

Rinn clipeşte.

— Draga mea, rosteşte după câteva clipe, casa e în flăcări.

— În flăcări? repet.

Rinn se întinde spre mine şi îşi aşază o palmă rumenită deasupra mâinii mele, cu ochii larg deschişi şi sălbatici.

— Trebuie să plecăm. Trebuie…

— Rinn.

Îmi aşez mâinile pe umerii ei.

— Nu arde nicio casă.

— Jules, ai spus? încearcă ea să-şi amintească, acum ceva mai calmă.

— Naomi Morse, ei bine… se spune despre ea că e o vrăjitoare. Una adevărată.

— Aşa că i-au ars casa?

Gâtul mi se strânge, devenindu-mi extrem de greu să mă exprim.

— Au ucis-o?

— Naomi e pe moarte.

— O văd. Milă, aş crede… sora, soţul, copiii ei – toţi mor în flăcări. Toţi vom muri într-un final, dar flăcările nu mă vor lua şi pe mine. Ea o va face.

Vocea îi alunecă într-o şoaptă.

Strâng de ceaşcă, iar degetele îmi paralizează pe lutul întărit.

— Cine va veni? Cine e ea?

Se holbează la mine, apoi clipeşte.

— Casa se dărâmă. Trebuie să ieşim.

Ochii i-au devenit distanţi, sticloşi, ca şi cum ar fi alunecat în trecut pentru o clipă. Apoi văd cum îi curg lacrimile. Îşi pleacă capul şi o durere veche, dar încă actuală îi umbreşte chipul – şi, spre surprinderea mea, o simt şi eu. Îmi amintesc de ţipete, de feţele neclare din

jurul patului din viziunile mele. Dacă presupunerea mea e corectă, Naomi Morse a fost mama mea, iar feţele erau ale mătuşii şi ale verişorilor mei. Şi toţi sunt morţi de mult.

— L-aţi cunoscut pe… soţul lui Naomi? o întreb cu vocea răguşită, oprindu-mă înainte să spun *tatăl meu adevărat.*

Papa este tatăl meu adevărat, chiar dacă nu este de sânge.

— Ezra e bizar. Apare pe drum într-o zi, cu o mantie de călătorie şi o geantă plină de monede noi-nouţe. Nu spunea nimănui de unde venea, iar după cunoştinţele mele – cred că nici Naomi nu ştia.

Ia o gură de ceai, iar zâmbetul ei capătă o notă tristă.

— Există nişte zvonuri legate de el.

— Ce fel de zvonuri?

Degetele mi-au amorţit de la cât am strâns ceaşca, dar nu pot să îi dau drumul.

— Că e obsedat de timp, de magie neagră. Va vizita o tavernă sau casa unui prieten şi… noaptea va părea să dureze mai mult decât de obicei. Oamenii spun că le pune fier-sânge infectat în ceai. Mi se întâmpla şi mie de mai multe ori, când Ezra şi Naomi veneau în vizită. Mâncam şi râdeam un timp îndelungat, câteva ore întregi, dar când plecau din casă, mă uitam la ceas şi vedeam că a trecut doar o oră sau două.

Râde singură.

— Îi face pe oameni să se simtă incomod… are tot felul de idoli bizari. O vorbeşte de rău pe Vrăjitoare.

Mă cuprind tot felul de frisoane şi întregul corp mi se aprinde de recunoaştere.

— Iar copilul? întreb fără suflare, uitând să fiu mai tacticoasă.

Faţa lui Rinn se transformă, amintirile fericite ale cinei cu Ezra şi Naomi sunt străbătute de urâtul care a urmat.

— O fată născută cu o piatră în gură, îmi spune după ceva timp.

Faţa Inei îmi fulgeră în minte.

— O prevestire. Oamenii sunt speriaţi, cred că acest copil este cauza tuturor…

Se uită în jos, la mâinile ei.

Încep să respir din ce în ce mai repede şi simt că ameţesc, de parcă m-aş afla pe marginea unei stânci. Ina s-a născut cu o piatră în gură. Toată lumea ştie asta. Dar dacă acea casă din visele mele a fost casa mea, dacă Naomi a fost mama mea…

— Câţiva dintre noi, prieteni de-ai lui Naomi, vom merge la casă – la ce a mai rămas din ea – după incendiu. Vrem să înmormântăm membrii familiei Morse înainte să plece toată lumea.

Face o pauză.

— Regina… Regina o vrea.

— Pe cine?

— Pe copil, spune Rinn şi un zâmbet trist i se strecoară înfiorător pe chip.

— Dar fratele lui Naomi nu o să îi permită.

Se uită la mine, cu ochii plini de spaimă.

— Trebuie să îi dăm timp să fugă.

— Cui? întreb. Fratelui lui Naomi?

Rinn mă aprobă cu o mişcare din cap.

— Fierarului.

Respiraţia mi se opreşte.

— Pehr?

— Aşa era, el…

Nici nu am timp să stăruiesc asupra acestei revelaţii că faţa lui Rinn se zbârceşte de durere, apoi începe să urle, ducând rapid mâna la inimă. Scap ceaşca şi mă grăbesc să o ajut. La distanţa asta, atât de aproape, îi pot simţi mirosul de muşeţel din respiraţie şi observ că are rochia pătată.

Se agaţă de mine strâns.

— Cealaltă, ia-o pe cealaltă, spune gâfâind.

— Care cealaltă, Rinn?

— Geamăna. Dar… dar… e prea târziu. Deja a luat-o…

Vocea îi scade, iar degetele lui Rinn îmi dau drumul. Mă uit în jos şi văd o pată roşie care înfloreşte deasupra inimii ei. Uşor şi cu atenţie, dau la o parte din dreptul pieptului bucata groasă de lână a rochiei.

Carnea i-a fost despicată în două, iar semnul este încercuit de purpuriul întunecat pe care îl ştiu foarte bine – mava, semnul de moarte al Reginei. Sângele curge din rană, proaspăt şi dens ca în ziua în care s-a întâmplat.

După ce nu mai mişcă, îi ţin trupul câteva momente, prea înspăimântată ca să mă pot mişca. Sângele ei îmi încălzeşte poala şi se strecoară în plăcile de lemn din podea. Într-un sfârşit, reuşesc să o aşez jos. Mă ridic, tremurând, căutând o bucată de material cu care să o acopăr – ca mai apoi să pot fugi din acest oraş şi să nu mai revin vreodată.

Doar ce mă întorc cu spatele când un sunet îmi blochează un urlet în gât. Mă întorc să o văd pe Rinn stând în picioare, privindu-mă cu o expresie nedumerită pe chip. Rochia îi este curată şi întreagă, iar a mea e încă pătată de sângele ei.

— Bună! Cine eşti?

26

Când trec graniţa dintre oraşul Briarsmoor şi restul lumii, întunericul se lasă imediat – o după-amiază friguroasă de iarnă se dizolvă într-o noapte rece, aflată în pragul unui răsărit răcoros. Pentru o clipă, mă legăn pe picioare, ameţită din cauza schimbării bruşte. Se presupune că fiinţele umane nu sunt făcute pentru a se putea mişca prin timp aşa, iar un val de greaţă mă străbate din cap până în picioare. Dar, în timp ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, disting forma iepei care mă aşteaptă, legată de un gard de la marginea drumului.

Calul scoate un nechezat nerăbdător când o întorc şi o îndemn spre Everless, pe drumul pe care am venit. Mi-aş dori să mă pot bucura şi eu de o asemenea fericire simplă.

Cuvintele lui Rinn îmi răsună în cap. Sângele ei mi-a pătat rochia, sânge pe care îl tot varsă de peste şaptesprezece ani. După ce mi-am recăpătat glasul, m-am rugat de ea să vină cu mine, gândindu-mă că aş putea să o scot din impasul de timp în care este captivă – dar când am ajuns în pragul casei sale, ochii i-au devenit confuzi. Când am încercat să o trag afară, a început să urle şi s-a oprit doar atunci când i-am eliberat încheieturile şi a plecat înapoi.

Murind şi murind şi murind iar şi iar şi iar. Am fost o proastă să mă gândesc că aş putea să o salvez dintr-o magie atât de puternică. Durerea îmi sfâşie inima când mă gândesc la Rinn, la acest oraş. Pentru o familie pe care nu am cunoscut-o niciodată, transformată acum în scrum.

Dar mai presus de toate, gândurile îmi sunt consumate de adevărul care începe să prindă formă încet, dar sigur, în faţa mea. Mintea mi se întoarce constant la Ezra Morse – bărbatul care încetinea timpul atunci când era fericit. Iar atunci când soţia lui a născut, timpul s-a oprit complet, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie ieri, când Caro era în pericol.

Pehr – Papa – a fost unchiul meu. Cei din familia Morse trebuie să îmi fi fost părinţii naturali, tatăl meu fiind un

străin care a apărut în Briarsmoor de nicăieri. Un bărbat care o dispreţuia pe Vrăjitoare, dar care cu toate acestea avea o statuie a ei lângă casă şi despre care se zvonea că foloseşte magia. Dacă eu am fost bebeluşul salvat, atunci oare am fost eu cea care a oprit timpul? Iar Ina Gold…

Sora mea? Geamăna mea?

Imposibil. Şi Roan…

Sora mea se căsătoreşte cu Roan Gerling. Sora mea va fi încoronată regină. Sora mea, care nu ştie cine sunt, care nu ştie despre noaptea de sânge şi magie care ne-a creat.

Această enigmă îmi umblă prin minte: Papa a murit ca să mă ţină departe de Regină. M-a avertizat chiar în ziua în care a murit să nu îi permit Reginei să mă vadă.

Dar de ce? Şi ce are asta de-a face cu Vrăjitoarea, care continuă să îmi apară în vise, cu palmele deschise în timp ce eu mă reped înspre ea, cu un pumnal în mână…

Ce are Regina de a face cu poveştile pe care mi le-a spus Rinn? De ce şi-ar fi dorit un copil născut în Briarsmoor – a cărui naştere a oprit timpul?

Doar dacă Regina nu e… Vrăjitoarea.

Gândul mă înţeapă, fiind mai mult cald decât rece. Îmi tot spun că este aerul, este doar aerul care mă plesneşte peste faţă.

Dintr-un oarecare motiv, Regina şi-a dorit un copil care să poată opri timpul.

Eu am fost salvată. Despărţită de Ina, care a fost luată de Regină. Asta înseamnă că eu sunt singura cu o putere ascunsă care îmi curge prin sânge?

Dacă Regina *este* Vrăjitoarea, atunci i-am ieşit direct în cale, lăsând numai haos şi distrugere în urma mea. Dar ce şi-ar putea dori de la mine? Poate că Regina este rece şi nemiloasă, dar nu i-a făcut niciodată rău surorii mele. Dacă Regina a crezut că Ina este copilul născut cu piatra, oare o să îşi dea seama de propria greşeală?

Şi, desigur, mai este o întrebare care mă apasă la fel de tare şi care îmi face capul să ardă de durere din cauza greutăţii sale: Cine *sunt* eu? De ce ar fi oprit timpul naşterea mea? De ce mi s-a întărit şi mi s-a blocat timpul în

gâtul lui Caro, incapabil de a fi consumat de oricine altcineva, cu excepţia mea?

Şi, într-un final, un alt gând, mult mai bolnăvicios, îşi face loc printre celelalte precum o plapumă neagră, precum un fum negru, sufocant, atât de greoi încât îmi face ochii să lăcrimeze şi să caute adăpost. Mă gândesc iar la poveştile pe care le-am scris când eram copil, despre jocurile inocente dintre Vulpe şi Şarpe, şi cum au devenit ele din ce în ce mai întunecate, până s-au transformat în Şarpele care se încolăcea în jurul inimii Vulpei, luându-i viaţa. Dacă nu Regina este cea de care trebuie să mă tem?

Dacă cea de care trebuie să mă tem sunt chiar eu?

Papa este îngropat într-un mormânt oarecare, undeva în pădure. Ar fi fost încă în viaţă dacă nu aş fi venit niciodată în Everless. Ar fi fost încă în viaţă dacă acum şaptesprezece ani m-ar fi lăsat să mor în Briarsmoor cu Naomi Morse.

Mă holbez la mâinile mele pătate de mava şi sânge, care tremură pe iapa care galopează înnebunită. Nu pot să mă întorc acolo, trebuie să plec. Trebuie să plec departe, departe de aici. Dar cum pot călători fără bani – şi unde m-aş duce?

Îmi ţes repede în minte un plan. Mă voi întoarce în Everless, dar doar cât să îmi adun bunurile şi hainele care nu sunt pătate de sânge. Mi-aş dori să pot lua şi cartea, dar mă aştept ca familia Gerling să fi pus o gardă în faţa seifului, aşa că renunţ la acest gând. Va trebui să plec fără ea, să mă furişez pe intrarea servitorilor. Cu puţin noroc, voi fi departe înainte să-şi dea seama cineva.

Gândul de a nu-mi lua la revedere de la prietenii mei de pe moşie – Lora şi Hinton, care m-au scos din adâncurile durerii, şi Ina – *sora mea* – este precum un cuţit înfipt în coaste. Chipul lui Caro îmi apare şi el în minte – împreună cu mâinile ei nepătate de substanţa de pe seif. Braţele ei, ferite de vreo incizie pentru extragerea sângelui. Ivan a minţit pentru ea. Ea m-a minţit pe mine.

Poate că atunci când voi fi departe de Everless, voi putea să desluşesc acest mister o dată pentru totdeauna şi

voi putea reveni într-o zi.

Fantezii.

Mân calul înainte.

Străbat drumul înapoi spre Everless ca o umbră şi cum trec de porţi, mă grăbesc pe coridoarele servitorilor şi ajung în dormitorul care este complet gol, toţi fiind prinşi cu diferite treburi sau activităţi. Nu îmi ia mult să îmi adun lucrurile şi rămân o clipă pe patul meu îngust – tare şi neprimitor, dar în acelaşi timp, pentru o scurtă vreme, casa mea. În liniştea din dormitor îmi schimb rochia, aruncând-o pe cea pătată de sânge în vatră şi îmi acopăr mâinile pătate cu o pereche de mănuşi moi, pe care mi le-a dăruit Ina. Apoi mă grăbesc înspre ieşirea din spate. Încerc, pe cât posibil, să elimin orice alt gând care nu are legătură cu scopul meu: coridorul ăsta, scările, uşa care duce afară. Abia când cineva mă strigă pe nume – o voce masculină, catifelată, cunoscută, care pătrunde în negura din capul meu – mă opresc locului. Mă întorc.

Pentru prima dată de când am părăsit dormitorul, observ împrejurimile: am ajuns direct în frumoasa grădină regală, nu mai puţin uluitoare din cauza zăpezii şi a gheţii. Exceptând potecile care şerpuiesc prin grădină, pătura de zăpadă de pe pământ este imaculată, orbitor de albă. Iar în mijloc este Roan Gerling, îmbrăcat în mantia lui verde de vânătoare, cu obrajii îmbujoraţi, cu fulgi de zăpadă în păr şi pe pleoape.

Abia dacă l-am văzut pe Roan de zile întregi. Dar acum, având-l în faţa mea, într-o culoare bogată care contrastează cu albul şi negrul şi cenuşiul grădinii, îmi trezeşte la viaţă toate sentimentele. Ţine nepăsător în mână o puşcă elegantă, cu mâner de bronz, iar cu cealaltă îşi dă la o parte părul din ochi.

— Jules, îmi rosteşte numele, cu un zâmbet mai strălucitor decât soarele de deasupra noastră, unde ai fost?

Aproape râd, gândindu-mă la tavernă, la aleea creditorului de timp, la seif, la oraşul abandonat. Simt

nevoia să-i povestesc totul, iar ochii lui sunt de culoarea cerului de vară, promiţându-mi confort şi siguranţă. La urma urmei, mă ştie mai bine decât oricine. Dar îmi muşc limba în ultimul moment.

— Am fost ocupată cu treburi casnice, Lord Gerling, îi spun, evitându-i privirea. Şi, în plus, aţi fost plecat. Cu Lady Gold.

Cuvintele îmi sunt reci în gât. Când le pronunţ, realizez că Ina şi Regina trebuie să se fi întors în Everless, dacă Roan e aici. Ar trebui să plec acum, înainte ca drumurile să ni se intersecteze. Nu ştiu dacă aş putea să mă uit în ochii Inei fără să mărturisesc adevărul despre noi. Şi despre Regină…

Dar gândurile mele se risipesc atunci când Roan îşi înclină capul, iar zâmbetul lui obişnuit dispare. Privirea îi devine serioasă. Păşeşte mai aproape şi, fără să-mi dau seama, strâng mai tare geanta la piept.

— Jules…

Numele meu ieşind din gura lui Roan e mai blând acum, iar privirea îi e mai serioasă.

— …eşti în regulă?

Într-o clipă, îl văd din nou copil, cum se întinde din vârful stejarului să mă ajute să urc lângă el. Cuvintele îmi ies pe gură fără să apuc să le cântăresc.

— O iubeşti?

Roan se opreşte, cu o mână pe jumătate întinsă spre mine. Fruntea i se încreţeşte.

— Poftim?

Ruşinea şi frica năvălesc asupra mea, făcându-mă mică, golindu-mă pe interior. Dar sunt pe picior de plecare, nu am să îl mai văd vreodată pe Roan Gerling după ziua de azi, aşa că…

— Ina, spun din nou, o iubeşti?

Roan clipeşte. Înghite. Face un pas mai aproape de mine, îndeajuns de aproape încât să îi simt aroma de pin care i s-a lipit de piele. Nicio urmă de lavandă sau de apă de trandafir azi. Inspiră adânc, suspinând uşor.

— Nu. Nu o iubesc.

Îngheţ de mirare. Nu mă pot mişca, nici măcar atunci când Roan se întinde şi îmi acoperă mâna cu a lui.

— Eşti aici, îmi spune şovăitor. Eşti aici şi mie mi-a fost dor de tine şi… nu mă mai pot vedea cu Ina, nu aşa cum am făcut-o până acum. Nu atunci când ştiu că eşti în Everless.

Se apropie şi mai tare. Îi pot simţi căldura, respiraţia cum îmi mişcă părul.

— Roan…

Nu sunt sigură de ceea ce urmează să zic – să îi spun că totul va fi bine sau că e un laş pentru că ştie toate astea şi totuşi se căsătoreşte oricum cu Ina, sau să îi spun să îmi dea drumul, sau să vină mai aproape.

Roan, băiatul care miroase a tot felul de parfumuri în fiecare zi.

Roan, băiatul care obişnuia să mă fugărească, râzând, cu capul înclinat pe spate, prin câmpuri de flori sălbatice. Băiatul care a crescut şi a ajuns să iubească Everlessul, cu budinca şi cu păsările sale fripte, cu paharele de lichior spumant, cu petrecerile din grădină în toiul iernii.

Cuvintele mi se rostogolesc în mine, o încâlceală de amintiri confuze şi sentimente neclare.

Pare că nu mai contează, fiindcă Roan a luat deja o decizie. Se apleacă, micşorând distanţa dintre noi şi înainte să mă pot mişca, înainte să pot gândi, buzele lui le găsesc pe ale mele.

Suspin lângă gura lui. Pentru o clipă, sunt îngheţată, rigidă – apoi, un război izbucneşte în fiecare celulă din corpul meu, începând din piept şi înaintând, până ce fiecare parte din mine ţipă în acelaşi timp să mă îndepărtez şi să mă apropii. Cea din urmă câştigă imediat. Roan îşi trece degetele prin părul meu, înclinându-mi faţa cât să o întâlnească pe a lui; şi, drept răspuns, ca şi cum ar avea o autonomie aparte, braţele mi se încolăcesc în jurul taliei lui şi îl trag lângă mine. Dorinţa – nu doar pentru Roan, ci de a fi dorită, iubită în modul în care eu îl iubesc pe el încă de când eram copii, de a aparţine cuiva, de a recupera deplinătatea copilăriei mele, de a fi *adevărat* –

mă copleşeşte, purtându-mă prin toate descoperirile întunecate ale serii.

Roan îmi mângâie obrazul cu o mână şi se opreşte pe o parte a gâtului meu, atingerea lui trimiţându-mi valuri de fiori prin tot corpul. Pulsul creşte când mâna lui îmi atinge gâtul – nu îmi pot da seama dacă este al lui sau al meu. Toate îmi sunt pe dos: şi mâinile şi respiraţia şi buzele. Abia atunci când ne oprim ca să respirăm, îmi dau seama cât de linişte e.

Nu am auzit sunetele din grădină până ce acestea nu au dispărut cu totul – acum absenţa lor răsună mai tare decât ele însele. Lumea a amuţit în jurul nostru.

Nu.

Roan m-a simţit când m-am încordat. Se trage înapoi şi mă priveşte întrebător, cu un zâmbet discret. Se uită în jur, iar fruntea i se încreţeşte.

Îmi dau seama exact la ce se gândeşte, fiindcă acum văd ce s-a întâmplat. Nimic nu *pare* greşit – dar tăcerea absolută este mult mai evidentă vederii decât mişcările blânde şi observ confuzia de pe chipul lui Roan când îşi dă seama că ramurile copacilor nu se mai leagănă, că cele două vrăbiuţe care se scăldau în fântâna din apropiere au îngheţat în mijlocul bălăcelii, că norii subţiri nu se mai mişcă pe cer, ci atârnă ca într-un tablou.

Am oprit timpul din nou. Şi, de data asta, mai este cineva aici, cu mine. Roan se uită la mine, iar eu îi privesc expresia din ochii lui albaştri, care trece uşor de la confuzie la frică. Durerea mă împunge din toate părţile.

Clipa blocată nu durează mult. Liniştea este distrusă de sunetul unei uşi trântite – cineva din afara tăcerii pe care am instalat-o în grădină – şi de nişte urlete.

— Uite-o acolo! ţipă un bărbat.

Sunetele din grădină revin şi sunt imediat acoperite de paşi grei şi grăbiţi. Mă îndepărtez de Roan şi ne întoarcem amândoi ca să vedem trei gărzi din Everless cum aleargă înspre noi. Sunt prea şocată să mă mişc şi cel mai rapid dintre ei mă apucă de braţ.

— Ce… ce înseamnă asta?

Roan pare slăbit. Palid, vizibil cutremurat. Apoi ochii i se măresc.

— Liam!

Mă întorc rapid cât să îl văd pe Liam înaintând cu paşi mari în grădină, cu o mantie neagră fluturându-i în spate, tot un sloi de gheaţă şi unghiuri ascuţite, pe când Roan este plin de culoare şi viaţă.

— Dă-te înapoi, Roan! spune Liam rece, ca şi cum nu ar fi deloc surprins să îşi găsească fratele aici, lângă mine

— Arestarea domnişoarei Ember nu te priveşte.

Respiraţia mi se blochează în gât, în timp ce Roan face un pas în faţă, iar mâinile i se încleştează în pumni.

— Arestare? Ce ar putea justifica asta?

Dar cuvintele se risipesc în aerul din jurul nostru când una din gărzi îmi scoate mănuşile – expunându-mi mâinile, pătate de un roşu-intens, închis precum vinul. Şi-a primit răspunsul.

Liam mă străpunge cu privirea, iar inima mi se transformă într-un sloi de gheaţă. E tot ranchiunos, cu tăietura gurii lui nemiloasă şi ochii negri, parcă fără sfârşit, de nedescifrat. Face un gest amplu spre gărzile sale.

— Luaţi-o!

Roan rămâne nemişcat când gărzile mă iau din grădină, doi dintre ei strângându-mi cu putere braţele. Mă holbez la el, dorindu-mi să spună ceva, să oprească asta, dar nu o face. Doar priveşte cum sunt luată de acolo. Dezamăgirea îmi lasă un gust amar – dezamăgire nu faţă de Roan, ci faţă de mine, pentru că mi-am vărsat atât de multe vise în mâinile unui băiat care nici nu îşi poate deschide gura ca să mă salveze.

Liam merge repede pe lângă gărzi, cu pasul vioi şi cu privirea înainte.

— Nu ţipa! îmi spune.

Strâng din dinţi furioasă când ieşim din grădină în curtea goală, unde o trăsură fără geamuri aşteaptă cu uşile din spate deschise.

Fără menajamente, gărzile mă urcă înăuntru şi aterizez

violent pe spate. Încerc să mă ridic, sprijinindu-mă de pereţi ca să-mi recapăt echilibrul, dar este prea târziu – uşile deja se închid, încuindu-mă în întuneric. Ultimul lucru pe care îl văd înainte ca lumina zilei să dispară este Liam, care îşi pune gluga pentru a-şi acoperi chipul.

27

Călătorim atât de mult, încât am impresia că mergem de ore întregi, şi o teamă uşoară mă cuprinde din nou. Când am plecat din Briarsmoor, eram atât de aproape de adevăr, încât simţeam cum acesta îmi zumzăie în oase. Acum, se pare că nu o să îl aflu niciodată – că o să sfârşesc precum Papa, sângerat de timp şi murind singură, în frig.

La un moment dat, observ că huruiala constantă a trăsurii a lăsat loc unui ritm mai lent şi mai puţin zdruncinat – ca şi cum am merge pe iarbă. Apoi trăsura se cutremură şi se opreşte. Dintr-odată, uşile se deschid, iar lumina se varsă în interior, orbindu-mă. Mă străduiesc să revin în poziţia de şezut, acoperindu-mi ochii până ce figura din pragul uşilor capătă conturul lui Liam, care stă cu un picior proptit pe marginea trăsurii. În spatele lui e ceea ce pare a fi un câmp deschis, fără niciun drum în zare.

O ură acidă se scurge prin mine, în timp ce teroarea îmi urlă în vene. M-a adus în mijlocul pustietăţii ca să mă ucidă?

Liam mă priveşte mult fără să scoată un cuvânt. Sila faţă de el pulsează prin mine, apăsându-mi pielea din interior. Îmi imaginez cum ar exploda din mine, o masă de fum negru, amorf, şi cum s-ar încolăci în jurul gâtului lui Liam.

Dar ştiu că, dacă aş încerca să pun în scenă acest scenariu, sabia care atârnă în lateralul lui Liam mi-ar găsi inima în câteva secunde.

— Uită-te aici! mă îndeamnă el.

Se dă la o parte ca să văd mai bine, arătându-mi spre ceva. Prima dată am impresia că îmi face semn spre cele trei gărzi ale sale, care stau la o distanţă mică de noi – în afara razei auditive, dar destul de aproape pentru a trage, în cazul în care aş încerca să fug.

Apoi privirea îmi merge mai departe. În direcţia degetului lui Liam se află o mâzgălitură gri în zare, o serie de forme mici şi întunecate şi câteva fire de fum pe cer. Un

oraş, mult mai mare decât Crofton sau Laista. Îmi feresc privirea de a lui Liam.

— E Ambergris, îmi spune. Un oraş-port pe Golful de Vânătoare. Ai mai fost aici?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Să înţeleg că nu, reia Liam după un moment. Oricum, sunt peste o sută de mii de oameni acolo. Vei putea dispărea.

Nu există urmă de răutate în tonul lui – e scăzut, clar, direct, ca şi cum ar încerca să mă convingă de ceva.

— Vei putea să îţi creezi un alt nume, o altă viaţă.

Liam se apleacă să ridice ceva de lângă picioarele lui. Se îndreaptă şi aruncă un pachet pe podeaua trăsurii, între noi – şi, spre surprinderea mea, văd că este o pungă mică, dar grea, plină cu fier-sânge.

— Nu poţi rămâne în Everless.

— Ştiu.

Stau să izbucnesc în lacrimi de furie.

— Explică-mi, dacă acum ai dovezi că am intrat în seif, de ce nu ai cerut să fiu sângerată? Dacă mă urăşti atât de mult, de ce te descotoroseşti de mine în felul ăsta?

Asta se pare că îl ia prin surprindere pe Liam, chiar şi o clipă. Clipeşte şi ridică o mână ca să se joace nervos cu agrafa din mantia lui.

— Nu te urăsc, Jules. Dar nu înţelegi? Eşti în pericol!

— Din cauza *ta!* aproape că urlu. Ai minţit. Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc. Dacă ai fi spus adevărul despre cum l-ai împins pe Roan în flăcări, nu am fi fost nevoiţi să fugim. Ai dat vina pe tatăl meu şi ne-ai chinuit, chiar dacă el şi-a dedicat viaţa în a-ţi servi familia. Era casa noastră, iar tu ne-ai izgonit.

Vocea îmi prinde putere pe măsură ce cuvintele îmi ies pe gură.

— Din cauza ta am ajuns cum am ajuns. Din cauza ta a murit.

Liam mă priveşte ca şi cum tocmai a primit o palmă, iar apoi ceva se schimbă în expresia lui.

— Jules, îmi spune pe un ton slab şi grav.

Singurul lucru la care mă pot gândi este carnetul lui, la notiţele lui legate de poveştile mele din copilărie.

— Ştii ceva despre mine, nu-i aşa? îi zic, înainte ca el să poată vorbi.

Imediat ce îl acuz, o idee revelatoare prinde contur uşor şi dureros în inima mea.

Accidentul.

— Obişnuiai să îmi spui că sunt o vrăjitoare, şoptesc mai mult pentru mine.

Flăcările din cuptorul deschis se întinseseră spre Roan. Urma să îl omoare.

Poate că mi-am dorit ca flăcările să se oprească, la fel cum am făcut cu aerul din grădină atunci când Roan m-a sărutat. Am oprit timpul.

— M-ai văzut oprind timpul, şoptesc, simţind nevoia să pronunţ gândul cu voce tare, pentru a-i putea găsi un sens.

Îi ia mult până să îmi răspundă. Apoi mi se adresează blând.

— Nu. Mai mult decât atât. Am văzut cum îl dai înapoi – l-ai apucat şi l-ai tras înapoi. Dar nu era ars.

Îşi coboară privirea în podea, ca şi cum ar fi jenat.

— L-ai salvat. Nu am vrut niciodată să îi fac rău, îţi jur. Dar dacă ai fi rămas, dacă altcineva ar fi aflat ce poţi face…

Panica mea scade treptat, lăsându-mi un gust amar în gură. Ar trebui să calmez furia din inima mea şi să mă concentrez pe misterul morţii tatălui meu, dar ceea ce spune Liam – mă clatin sub greutatea cuvintelor lui.

Ura lui Papa pentru Everless şi familia Gerling avea rădăcini mai adânci decât simpla logică. Doar dacă nu exagera, încercând să ridice un zid de linişte între mine şi adevărul periculos.

Liam îmi despică gândurile.

— Tatăl tău nu avea încredere în mine. Ştia că nu eşti în siguranţă în Everless, zâmbeşte Liam cu amărăciune. Îmi pot imagina ce ţi-a spus despre mine, ca să te ţină departe. Am văzut asta pe chipul tău atunci când te-am întâlnit în afara seifului. Nu îl învinovăţesc. Eram groaznic pe atunci.

Aş fi făcut orice numai ca să aflu ce îmi doream să aflu. Dar seara aia m-a schimbat. Tu m-ai schimbat, mărturiseşte, apoi îşi coboară privirea. Îmi pare rău, Jules. Pentru fiecare suferinţă pe care ţi-am provocat-o. Dar încercam să te protejez.

Să mă protejeze. E posibil? În tot haosul noilor informaţii, nu îmi pot da seama în niciun fel dacă ceea ce spune este o minciună sau e cea mai pură formă de adevăr pe care am văzut-o vreodată. Are ceva în mână, pe care îl aşază precaut între noi. Ezit, dar când îmi dau seama că scrisul rătăcitor al lui Papa e cel care acoperă hârtia, o înşfac imediat. Dar lumea din jurul meu pare să încetinească atunci când văd că scrisoarea îi este adresată lui Liam.

— E adevărat că am venit să te caut, se opreşte el când îi arunc o privire ameninţătoare, dar doar ca să te ajut.

Vocea lui Liam este atât de calmă, încât pare că vorbeşte singur. Mă fixează cu privirea, mişcându-şi maxilarul.

— După ce ai plecat, ţi-am scris ca să mă asigur că eşti în regulă, trimiţându-l pe curier în fiecare sat din împrejurimi, dar bănuiesc că nu ai primit niciodată scrisorile. Într-un final, abia după vizita mea dezastruoasă, mi-a spus că ai murit.

Zâmbetul şi vocea lui sunt slăbite, obosite.

— Bănuiesc că a vrut să încetez să te mai caut. Când ai venit iarăşi în Everless, m-am gândit că cea mai bună cale de a te împinge să pleci de pe proprietate – să pleci din Everless pe veci – e să-ţi fac viaţa mizerabilă.

— Nu sunt inamicul tău, Jules, îmi spune – încet, alegându-şi cuvintele cu grijă. Dar ai inamici. Destui.

Vreau cu disperare să îmi acopăr urechile cu palmele şi să refuz ce îmi spune, dar nu pot. Îmi vine să-l lovesc, dar nu o fac. Ceva din mine ştie că Liam nu minte acum. Poate din cauza chipului lui, fără rânjetul obişnuit, sau a mâinilor care îi atârnă pe lângă corp, într-o postură atât de vulnerabilă.

— Roan nu şi-a amintit ce s-a întâmplat în atelierul lui

Pehr. Datorită ţie, nu s-a întâmplat nimic de care să îşi aducă aminte. Dar ceea ce ai făcut azi e diferit. Fratele meu este nesăbuit, nu prost. Acum mai este o persoană care ştie.

— Roan niciodată nu ar… dar mă opresc, gândindu-mă la teama din vocea lui, la goliciunea cuvintelor lui.

— Mereu ai fost aşa – atât de încrezătoare, îmi reproşează Liam.

Stă aşezat pe buza trăsurii, legănându-şi picioarele, rezemat de perete, dincolo de tocul uşii. O parte din mine vede că blochează ieşirea, dar dorinţa mea de a fugi s-a pierdut. Mă simt prinsă în loc, flămândă după adevăr.

Înghit. *M-a ţinut departe cu un motiv. Ştie cine sunt.* Ce *sunt.*

Visele cu statuia.

— Oare sunt…

Nu are nicio logică. Nu pot. Şi cu toate astea, nu ştiu cum aş putea privi lucrurile.

— Crezi că am vreo legătură cu Vrăjitoarea? îl întreb.

O clipă, Liam nu reacţionează. Apoi, spre şocul meu, rânjeşte, un zâmbet larg şi onest îi explodează pe chip, ca soarele prin norii de furtună. Durează numai o clipă, dar zâmbind, seamănă cu Roan. Nu – arată ca el însuşi.

Apoi dă din cap.

— Nu *chiar.* Dar poate fi şi asta cumva.

Confuzia şi frustrarea se luptă în interiorul meu.

— Nu înţeleg. Ai spus că…

— Când am plecat la studii, mă întrerupe el, nu puteam să nu mă gândesc la poveştile tale cu şarpele şi vulpea şi la ce am văzut în fierărie. La momentul în care ai…

Întors înapoi timpul. Nu o spune. Doar îşi drege vocea.

— Am devenit obsedat de istoria sânge-timpului. Mi-am petrecut câţiva ani studiind miturile vechi. Nu doar la academie – m-am dus peste tot prin Sempera, am încercat să găsesc fiecare carte şi dascăl şi poveste antică pe care am putut, dar, într-un final, a trebuit să renunţ. Mentorii mei credeau că alerg după poveşti cu zâne, că îmi irosesc talentul. Oamenii începeau să vorbească.

Chiar dacă adevărul pe care mi-l împărtăşeşte mă străpunge, lipsa lui de modestie – şi caracterul repetitiv al discursului său – încă mă fac să vreau să îmi dau ochii peste cap. Dar mă abţin.

— Însă chiar şi atunci când mă întorceam să mă concentrez pe celelalte studii, continuam să mă gândesc la Vrăjitoare şi la Alchimist şi la poveştile pe care lumea le spunea despre ea. Erau relatări de tot felul – urme vagi ale însuşi Vrăjitoarei, care contraziceau ceea ce mi s-a impus să cred. Bănuiesc că ştii varianta clasică.

Sap adânc în căutarea poveştilor care le erau citite copiilor de servitori dimineaţa, în biblioteca din Everless, cu atât de mulţi ani în urmă.

— Se spune că Alchimistul a furat imortalitatea Vrăjitoarei, legând-o de metal, ca să se poată elibera de lordul cel rău. Mai târziu, a afirmat că ştie cum să i-o înapoieze, dar a fost doar un truc – un subterfugiu ca să îi fure inima Vrăjitoarei.

— Şi cele douăsprezece pietre, adaugă Liam.

— I-a spus Vrăjitoarei că tot ce trebuie să facă este să înghită douăsprezece pietre. Dar Vrăjitoarea nu avea încredere în el. L-a ucis făcându-l pe *el* să înghită pietrele, cu care s-a înecat.

Aproape că mă simt stupid să recit această poveste, dar pe chipul lui Liam există o grabă înverşunată care spulberă sentimentul că totul este un joc.

— Da. Dar unele lucruri sunt diferite, pentru că majoritatea poveştilor îl prezintă pe Alchimist ca fiind un hoţ, trişor, un mincinos care o dispreţuia pe Vrăjitoare şi care a murit cu inima ei. *Dar.* Alte notiţe sugerează faptul că Vrăjitoarea şi Alchimistul sunt încă prin împrejurimi, ea fugărindu-l în încercarea de a-şi recupera inima. Mă întrebam – dacă Alchimistul a supravieţuit, *cum a făcut asta?*

Mă holbez la el, confuză şi neajutorată.

— Magie?

— Cele douăsprezece pietre. Există o teorie legată de pietre la care pur şi simplu nu am putut renunţa. Teorie

potrivit căreia fiecare piatră reprezintă…

— O viaţă, îi spun, tulburată de o amintire pierdută.

— Exact. Douăsprezece.

Liam se apleacă uşor înainte.

— Dacă Alchimistul *nu* a minţit în legătură cu spusele sale? Dacă, într-adevăr, găsise o modalitate de a-i oferi înapoi imortalitatea Vrăjitoarei – dar într-un mod diferit? Să se nască, să trăiască o viaţă normală, să moară… iar apoi, să se nască din nou, acelaşi suflet într-un nou trup, cu toată înţelepciunea vieţilor precedente.

Se adună în mine nişte informaţii teribile, care încep să prindă contur.

— Lepădând vieţi, iar şi iar, ca un…

— Ca un şarpe, adaug eu.

— Dar ea l-a forţat pe el să şi le înghită.

Liam vorbeşte mai repede, iar chipul îi este înflăcărat cu răceală sau entuziasm.

— Dar, dacă asta ar fi adevărat, dacă Alchimistul are douăsprezece vieţi, de ce am auzit atât de puţin despre el de atunci?

— Deci ce spui? Că tot mitul este o minciună?

Amintiri din Briarsmoor îmi invadează iarăşi gândurile. Ezra Morse, tatăl meu natural, cel care o vorbea de rău pe Vrăjitoare. Care părea obsedat de timp.

— Mai degrabă că ar fi incomplet, îmi explică Liam. Dacă Alchimistul nu doreşte să fie găsit? Dacă ştie că Vrăjitoarea l-ar ucide dacă l-ar găsi?

Îl aprob uşor, gândindu-mă la Regină, extrem de rece – *fără inimă* într-adevăr – şi mai bătrână decât întregul ţinut al Semperei.

Îşi drege vocea.

— Uite. Ştiu cum este să faci lucruri pe care alţii le judecă cu asprime.

Ochii îi strălucesc şi ştiu că urmează să spună ceva important, ceva foarte important, dar nu ştiu dacă sunt gata să aud. Îşi trece mâna prin păr.

— Dacă Alchimistul a fost înţeles greşit – dacă vrea să rămână ascuns? Asta ar putea explica de ce nu am auzit de

el de secole. Dar tot nu explică un lucru…

— Care?

Soarele începe să apună şi un fior îmi trece prin oase. Tremur.

— Pe tine, Jules. Nu te explică pe tine.

Îmi pune mâinile pe umeri, iar eu mă încordez instinctiv, doar ca să fiu surprinsă de căldura atingerii lui.

— Poveştile pe care obişnuiai să le spui… le-am notat cât am putut de bine, până când mi-am dat seama de semnificaţia lor.

Liam mă priveşte înţelegător.

— Ani la rând nu am fost în stare să pun lucrurile cap la cap şi am renunţat. Până într-o zi, la un curs de matematică şi filosofie, când un profesor a ţinut o prelegere despre eleganţa şi simplitatea legilor matematicii şi ale logicii. A spus: *Distanţa cea mai scurtă dintre două obiecte este mereu o linie dreaptă.*

O tăcere lungă se întinde între noi.

— Am petrecut atât de mult timp încercând să găsesc o legătură între tine şi Alchimist. Nu vezi cât de simplu şi elegant este răspunsul, de fapt?

Inspir adânc.

— Tatăl meu a fost Alchimistul?

Chiar şi în timp ce o spun, ceva din mine îmi şopteşte: *nu.* Apoi Liam pufneşte în râs.

— *Tu* eşti Alchimistul, Jules.

Cred că arăt ca un peşte care tocmai a fost prins, adică cu gura deschisă. Ceea ce spune nu are niciun sens. Şi în acelaşi timp, cuvintele lui mă străpung cu o precizie de adevăr, de amintire, de istorie. Oasele îmi cântă ca răspuns la auzul propriului meu nume.

— Dar… tatăl meu, mă bâlbâi, căutând un sprijin în cuvinte mele.

— Jules, spune Liam, cu vocea bizar de blândă, magicieni mai neînsemnaţi pot manevra timpul, să îl încetinească sau să îl grăbească, dar doar Alchimistul îl poate opri complet. Şi sunt şi alte lucruri, surse, mi-aş dori să am timp să îţi arăt… În legătură cu tatăl tău… sunt

persoane care duc mai departe cunoştinţele Alchimistului – vieţile tale precedente, lucrurile tale, resturi ale amintirilor tale – ca şi cum te-ar proteja. Poate şi el a fost unul dintre ei. Dar doar tu eşti Alchimistul.

Îmi zâmbeşte din nou, iar eu mă simt ca şi cum aş pluti în afara propriului corp şi aş fi martoră la conversaţie de undeva de deasupra.

— Dar… reuşesc să rostesc, dar apoi ezit.

Sunt o mie de motive conform cărora asta ar fi imposibil, şi mă agăţ de primul la care mă pot gândi.

— Nu îmi amintesc nimic în legătură cu… vieţile precedente.

Ochii lui Liam mă fixează, ca şi cum ar căuta ceva ce este deja în mine. Pe măsură ce privesc în ochii lui negri, mă gândesc la vise. La poveşti.

La carte.

— Şarpele şi Vulpea, spun cu voce tare.

Mintea mi se înceţoşează şi mă protejează de enormitatea cuvintelor lui Liam. Ştiu că dacă s-ar risipi, aş fi cuprinsă de groază; aşa că, momentan, mă bucur de linişte.

— Eu sunt şarpele. Iar vulpea…

Liam aruncă o privire când într-o parte, când într-alta, ca şi cum cineva ne-ar putea auzi.

— Cine fură timp în Sempera?

— Familia ta, îi răspund fără să ezit.

Ochii lui Liam se înăspresc, ca apoi să se înmoaie din nou.

— Da, dar nu suntem singurii.

— Regina.

Cuvintele îmi sunt moi, pline de uimire şi teamă – nu îmi pot da seama exact. E acelaşi gând pe care l-am avut după ce am plecat din Briarsmoor. Regina este Vrăjitoarea.

Liam mă aprobă cu o mişcare din cap.

— De secole întregi fură timpul tuturor din Sempera.

— Şi Vrăjitoarea mă vrea pe mine.

Nu pe Ina, ci pe mine. Pe mine mă căuta. În Briarsmoor. Dar…

— De ce?

— Inima ei este la tine. Jules, dacă pune mâna pe tine, te va ucide. Şi dacă te ucide, îşi va recăpăta puterile, şi atunci…

Alchimistul i-a furat inima Vrăjitoarei.

— Tu îi ţii în frâu puterile. Dacă sângele tău este amestecat cu al ei, atunci, toate acele vieţi…

După o pauză, continuă:

— Poate că nimeni nu ştie câtă putere se află în inima ta, Jules. Nici măcar Regina.

Suflul îmi dispare din plămâni. Suspiciunea mea întunecată, imensă nu a fost greşită. De asta nu a vrut Papa ca Regina să se apropie de mine.

Liam priveşte în zare. În amurgul care se adună, el pare brusc obosit, liniile mici din colţul ochilor săi adâncindu-se.

— Deci pleacă! îmi şopteşte. Şi să nu te mai întorci în Everless! Niciodată!

Apoi, înainte să pot înţelege tot ce s-a întâmplat, el deja s-a întors şi a plecat prin câmp.

28

În timp ce îl privesc pe Liam cum se îndepărtează, un singur gând mi se formează în minte.

Nu.

Greutatea absolută a ceea ce mi-a spus îmi atârnă în minte, ameţitoare, amenințând să mă copleşească – dar, în această clipă, altceva este mult mai important decât poveştile cu Alchimistul şi Vrăjitoarea.

Ina Gold.

Regina crede că Ina, şi nu eu, este Alchimistul. De asta a adoptat-o cu atâţia ani în urmă. Şi, dacă Liam are dreptate, Regina trebuie să aibă un plan de a o distruge şi de a-şi recăpăta puterile – doar că aşteaptă ceva… ceva pe care eu nu îl înţeleg încă. Dar, orice ar fi, trebuie să o avertizez pe Ina, trebuie să o salvez – *pe sora mea* – înainte ca altcineva să sufere în numele meu.

Instinctiv, îmi arunc mâinile spre silueta lui Liam care se îndepărtează. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este că, dacă încalecă pe cal şi pleacă, va încuia porţile Everlessului după el.

Nevoia de a-l opri clocoteşte în mine şi îmi apasă în piept şi e ca şi cum aproape pot să văd secundele care trec precum nişte fire concrete – ca şi cum pot să le prind.

Puterea, antică şi primară şi ameţitoare, mă năvăleşte pe interior.

Nu e ca atunci când Caro aproape că s-a sufocat sau când l-am sărutat pe Roan. Atunci oprirea timpului s-a simţit ca şi cum ceva explodase, ca şi cum lumea din jurul meu a fost infectată – greşită. Acum lumea se opreşte pentru că eu *vreau* asta. Vântul răcoros piere abrupt din jurul meu, iar fiecare alt zgomot amuţeşte şi el, chiar şi sunetul distant al oceanului de care nu am fost conştientă până acum este redus la tăcere. În faţă, pot să disting silueta lui Liam şi a gărzilor sale când urcă în şa. *Opreşte-i.*

Sângele îmi clocoteşte în vene, iar timpul mă ascultă, iar sub picioarele mele îngheaţă totul, firele de iarbă

rămânând şi ele nemişcate. E ca şi cum o bulă de săpun se umflă şi înconjoară câmpul. În doar câteva bătăi de inimă, s-a întins peste aproape cei douăzeci de metri care mă separă de gărzi, ajungându-le din urmă.

Imediat apoi, îl cuprinde şi pe Liam. Îl văd clar cum îl înghite. Priveşte înapoi spre mine, cu o mână pe frâiele calului său, iar ochii îi sunt mari şi plini de groază.

A văzut. A văzut ceea ce am făcut, înainte să îngheţe. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Alerg spre cai, scârţâitul ghetelor mele şi propria respiraţie sacadată sunt singurele două sunete din univers. Gâfâind, mă opresc în faţa celui mai tânăr dintre gărzi şi a calului său, o iapă maronie, mică, ce pare destul de puternică. Cu o atingere blândă pe obraz, o fac să se trezească.

Revine la viaţă sub atingerea mea şi se ridică pe două copite, horcăind. Tresar, ridicându-mi mâinile. Desigur, pentru ea pare că un om bizar a revenit la viaţă într-o clipă, chiar în faţa ei.

— E în regulă, îi spun calm, inima bubuindu-mi în piept. E în regulă.

Coboară cu copitele pe pământ şi nechează, dar îmi permite să mă apropii şi să iau frâiele din braţele nemişcate ale gărzii. O mângâi pe bot exact aşa cum m-a învăţat Tam, şi imediat se linişteşte. Se agită când mă urc în şa, dar mă ascultă când îmi strâng picioarele şi o conduc departe de ceilalţi.

De sus, de pe spatele ei, pot să văd că micul nostru grup a lăsat urme pe câmpul înzăpezit – forma copitelor rămase în zăpadă şi urme lungi, adânci, lăsate de roţile trăsurii, un traseu care duce înspre amurgul ce vine. Va trebui să sper că mă va conduce pe drumul înapoi în Everless. Şi că bula mea de timp se va menţine chiar şi după ce i-am părăsit graniţele, cel puţin îndeajuns cât să îmi ofere un avantaj modest faţă de gărzi şi de Liam.

Nu pot să mă abţin din a mă răsuci în şa să îl mai privesc o dată pe Liam. Stă nemişcat, cu ochii fixaţi în locul în care m-a văzut ultima dată. Obişnuiam să cred că arată precum o statuie, cu trăsăturile lui cioplite şi privirea

rece. Dar acum, cu toate că pieptul nu i se mişcă şi nici nu clipeşte, arată ca orice altceva, numai nu a statuie. Un amalgam de emoţii i-a rămas suspendat pe chip, cu buzele lui întredeschise şi ochii bulbucaţi. Şoc şi groază şi furie – dar şi ceva care seamănă a admiraţie. A dorinţă.

Drumul înapoi spre Everless pare să zboare printre noi, iapa galopând de parcă am fi călătorit împreună ani la rând. Poate îmi simte puterea clocotind în sânge – sau, mai probabil, doar graba din inima mea, pe care toate animalele par să o simtă. Ne îndreptăm spre sud şi soarele este încă destul de sus când ajung la marginile oraşului Laista, forma crestată a Everlessului împungând cerul.

Porţile sunt deschise şi un şuvoi constant de trăsuri pline de flori, vin şi role de material deja se scurge înăuntru. Îi depăşesc, calul strecurându-se lejer printre căruţe şi ţâşnind pe porţi.

Cele două gărzi de acolo se răsucesc spre mine surprinse, şocate de rochia mea de slujitoare şi calul arătos, dar am trecut deja de ele, galopând prin curte. Totul din jurul meu pare să se mişte încet, ca şi cum aerul s-a transformat în smoală pentru toată lumea, mai puţin pentru mine. Nu ştiu dacă timpul se deformează în jurul meu sau dacă, pur şi simplu, este de vină adrenalina care îmi pulsează prin corp, panică ce s-a transformat în goană.

Când ajung în curte, sar de pe şa şi abandonez calul aproape de grajduri. Intru în castel printr-o uşă laterală şi mă trezesc pe coridoarele servitorilor. Chiar şi dimineaţa, atât de devreme, acestea sunt aglomerate, femeile fiind ocupate cu treburi casnice legate de nuntă pe lângă sarcinile obişnuite, aşa că sunt pline de servitori care se mişcă de colo până colo.

Mă tem să nu mă oprească cineva că par prea bizară, aşa că întregul corp mă îndeamnă să alerg spre camera lui Ina, dar, cu toate acestea, doar merg mai rapid, ţinându-mi privirea în jos şi mâinile pe lângă corp. La început, nu văd faţa persoanei care mă apucă de braţ. Speriată, îmi ridic privirea şi gâtul mă strânge când zăresc un chip palid,

arătos, încadrat de nişte bucle închise. *Liam.* M-a găsit deja, imposibil. Dar…

— Jules, şopteşte Roan, trăgându-mă de-o parte.

Parcă ar fi trecut un an de la momentul când m-a sărutat în curte, dar prin apropierea lui îmi reamintesc totul – fiorul, ruşinea, confuzia şi panica. Încerc să ignor bătăile puternice ale pulsului meu. Ce s-a petrecut între noi este unul dintre cele mai neimportante lucruri care s-au întâmplat astăzi în lume.

— Te-am căutat. Asta a făcut toată lumea. Unde ai fost? exclamă el, odată ce suntem feriţi de priviri şi mâinile i se relaxează pe braţele mele.

— Ce s-a întâmplat? Liam unde a…?

— Nu pot să explic asta chiar acum, îi spun, încercând să mă îndepărtez de el. Roan, unde e Ina?

— Ina? se încruntă Roan şi dintr-odată devine mai serios.

— E în siguranţă?

Sora mea. Sora mea. Ce vrea Regina de la ea? Ce a plănuit?

— În siguranţă? Tocmai am plecat de la ea.

Roan protestează, dar imediat apoi chipul i se limpezeşte.

— De ce nu ar fi…?

— Nu pot să îţi explic acum, dar este în pericol, Roan!

Suspiciunea colcăie prin mine – oare ştie că pericolul este Regina, mama adoptivă a Inei, singura mea familie?

— Roan, te rog, crede-mă. Scoate-o din camera ei şi du-o în a ta. Stai cu ea până îţi spun eu că este în siguranţă.

Roan se uită la mine mut, cu o expresie temătoare.

— Te rog, Roan! îl implor eu, cu vocea spartă. Ina este prietena mea. Nimic nu mai contează acum. Dacă îţi pasă câtuşi de puţin de ea, du-te şi stai cu ea şi încuie uşa. Doar până vin eu. Te rog!

Roan îşi coboară uşor mâinile de pe braţele mele.

— Bine, încuviinţează el. O să stau cu ea. Dar, după asta, o să vii să ne explici totul?

— Da, răsuflu eu uşurată, de aproape că-mi vine să

plâng. Îţi promit că aşa am să fac, dar acum pleacă. Încuie uşa şi nu lăsa pe nimeni să intre, indiferent de ce ţi-ar spune.

Mă întorc şi o iau înainte pe hol, străduindu-mă să nu privesc înapoi.

Odată ce picioarele încep să mi se mişte, ştiu unde merg.

La Regină.

29

Cu mâinile întinse, cotesc pe coridorul unde se află camera Reginei, gata să opresc timpul ca să trec de cele trei gărzi care stau tot timpul de strajă lângă uşa ei, după ce se întunecă. Dar mă opresc imediat, pentru că în faţa mea se întinde un coridor pustiu.

Poate că Regina e plecată pe undeva – o pot aştepta aici ca să o confrunt când revine. Traversez coridorul care duce la uşa ei şi o încerc, preventiv. Spre surprinderea mea, clanţa se roteşte, iar uşa se deschide. Ezit, iar o voce dinăuntru îmi şopteşte că ceva nu este în regulă.

Camera Reginei este întunecată şi scânteietoare, împodobită cu materiale aurii şi luminată slab de lumânări. Fereastra uriaşă este acoperită de nişte draperii sângerii şi, până când mi se obişnuiesc ochii, nu pot distinge decât nişte umbre. Camera este mare, cam de două ori mai mare decât a Inei, iar pereţii sunt acoperiţi cu rafturi şi oglinzi. Mă aşteptam să îl găsesc pe Ivan aici sau mai multe gărzi, dar camera este pustie.

Regina Semperei stă într-un colţ, într-o vanitate fermecătoare, cu spatele la mine, chipul fiindu-i luminat de o singură lumânare în oglindă. E îmbrăcată cu un halat indigo, iar părul ei roşu-închis este despletit şi îi coboară pe umeri, revărsându-i-se apoi pe spate. Nu are nicio reacţie când aude că uşa s-a închis.

— Maiestatea Voastră? o strig uşor, repetându-mi în cap povestea pe care am pregătit-o.

Inei îi este rău şi m-a trimis pe mine să o rog să vină în camera ei. E forţat, dar nu e nevoie să mă creadă prea mult timp. Dacă aş putea să o opresc în timp, îi pot spune Inei adevărul şi putem decide împreună ce este de făcut.

Dar Regina nu se întoarce când eu mă apropii tiptil.

Pare să dureze o eternitate să traversez camera întunecată. E ceva straniu în legătură cu ea – mărimea şi bogăţia draperiilor de peste tot estompează unele sunete şi le amplifică pe altele, aşa că este linişte, cu excepţia

bătăilor inimii mele, care par să umple întreaga încăpere.

— Maiestatea Voastră, mai spun o dată, mai tare, când sunt la jumătatea drumului.

Cu toate astea, Regina nu reacţionează. Stă în faţa oglinzii, în aceeaşi poziţie în care mi-am imaginat-o şezând pe tronul ei de lângă ocean, sau ţinând discursuri unei mulţimi care o adoră – dar este complet inertă, cu excepţia mişcării braţelor sale şi a mâinii în timp ce îşi aplică, cu grijă, un contur la ochi, apoi un strat de roşu pe buze. Din toate lucrurile la care m-am aşteptat, liniştea mă scoate din minţi.

Acum îmi pot vedea chipul în oglindă, în spatele Reginei. Feţele noastre plutesc împreună pe sticlă, a ei palidă precum zăpada şi a mea, ieşind în evidenţă prin culoarea maronie, din cauza soarelui, mică şi speriată, în spatele Reginei. Valul de putere şi voinţă care m-a smuls de pe câmpul pe care eram cu Liam s-a evaporat complet. Nu mă simt deloc Alchimistul. Mă simt ca o fetiţă care a intrat cu bună ştiinţă în gura bestiei.

Regina îşi lasă jos machiajele şi se întoarce.

Nu am fost niciodată atât de aproape de ea. Îi pot vedea paloarea din ochi, liniile fine care îi sapă chipul. Cum este să te mişti prin lume cu un corp şi o minte care au cunoscut cinci secole? Sunt faţă în faţă cu un munte, cu o zeiţă. Un vechi inamic, cu toate că nu văd nimic familiar în ea.

— Jules, îmi rosteşte ea numele. Apoi: Antonia.

Numele îmi inundă corpul de adevăr. Da. Eu sunt Antonia. Autoarea cărţii pe care tatăl meu a încercat să o recupereze când a murit, ca să adăpostească secretul meu. Brusc îmi dau seama de tot. Altă încarnare a Alchimistului. Poate chiar prima. Dar sentimentul se evaporă rapid. Aceste informaţii nu mă ţin în siguranţă.

Greutatea privirii Reginei mă face să vreau să tresar, să fug. Un fel de forţă psihologică, o rază de căldură îndreptate spre ochii mei. Dar mă forţez să stau dreaptă şi să îmi menţin capul sus.

Regina râde uşor, ca şi cum ar tuna în depărtare.

— Ne întâlnim şi ne întâlnim şi iar ne întâlnim.

— Pe mine mă vrei. Nu pe Ina, îi spun. Orice ai avea de gând, poţi să o laşi în pace acum.

Iarăşi râsul acela. Mă abţin să nu mă simt umilită.

— Nu trebuie să te temi pentru Ina. Nu mai am nevoie de ea acum.

Vocea îi este bizară, prea moale.

— A fost drăguţ din partea ta, totuşi, să îl laşi pe Roan să aibă grijă de ea, când şi tu îl iubeşti.

— Eu… Poftim?

Mă înec de frică. De unde ştie ce i-am spus lui Roan?

Regina păşeşte înainte şi îşi aşază o palmă pe pieptul meu, în dreptul inimii care îmi bate cu putere. Îi simt degetele reci precum gheaţa prin materialul subţire al rochiei mele. Răcoarea mi se răspândeşte în corp cu o viteză nebună, având parcă puterea unui fir de argint.

— Ai dreptate. Ina Gold nu are inima de care am eu nevoie.

Acum vocea Reginei se despică în două, una a ei şi una conspirativă, jucăuşă. Cele două tonuri îmi întorc stomacul pe dos.

Inima.

După ce cuvintele ei se sting, simt cum ameţesc – când încerc să strâng pumnul, degetele îmi înţepenesc într-o revoltă tăcută.

Apoi, picioarele mi se înmoaie şi cad.

Lovesc podeaua cu genunchii. Fiecare fărâmă de putere mi se evaporă prin corp, fiecare muşchi şi os mi se transformă în apă. Îmi amintesc de cuvintele lui Addie când a atins-o pe Regină, privirea de pe chipul ei, la fel de speriată ca a unei căprioare: *ca şi cum ţi s-a scurs timpul.*

Abia dacă îmi pot înălţa capul, cu atât mai puţin să mă apăr. Aud o uşă care se deschide în spatele meu şi cum altcineva păşeşte în încăpere.

— Nu! repetă Regina, iar vocea i se aude din toate părţile, din faţa şi din spatele meu, ieşind parcă din pereţi, din pământ.

— Nu Ina este cea de care am nevoie. Nu a fost

niciodată.

Apoi o mână mică şi rece îmi atinge bărbia şi îmi ridică capul. Îmi ţin ochii închişi, nedorind să văd strălucirea pumnalului care urmează să îmi deschidă gâtul şi să îmi străpungă inima. Nedorind să ştiu cum am dezamăgit-o pe Ina – cum i-am dezamăgit pe toţi. Dacă Liam avea dreptate şi Vrăjitoarea este rea, eu, în prostia mea, tocmai i-am oferit întreaga lume.

Dar…

— Deschide ochii, Jules! mă îndeamnă cineva, altcineva decât Regina, şi fac întocmai.

Caro îngenunchează în faţa mea, mângâindu-mi obrazul, zâmbindu-mi. În spatele ei, Regina stă în picioare, cu ochii fixaţi pe noi.

— Caro! suspin uşurată. Regina, ea e…

— Ea e nimic, mă întrerupe Caro.

Pentru prima dată de când o cunosc, nu vorbeşte în şoaptă. Vocea îi este puternică şi clară şi familiară precum propria-mi bătaie a inimii. E îmbrăcată cu o rochie neagră de catifea, nu în ţinuta ei obişnuită de servitoare, iar părul îi este desfăcut.

Nu pare deloc bolnavă sau chinuită de febră.

Se întinde fără să privească înapoi şi atinge mâna firavă a Reginei. Dintr-odată, Regina se prăbuşeşte. Cade la fel de rapid şi de silenţios precum o păpuşă ale cărei sfori au fost tăiate.

Urletul meu explodează într-un final, dar nu mai există nimeni care să vină, nu se mai poate face nimic: Regina se rostogoleşte pe o parte, un morman de mătase, catifea şi oase. Violenţa mă cutremură.

Caro inhalează. E ca şi cum ceva ce i-a lipsit s-a întors brusc în ea. Chiar şi îngenuncheată în faţa mea, pare mai înaltă. Regală. Puternică.

Nu spun nimic, dar o lacrimă mi se prelinge pe obraz şi pe degetele lui Caro. Îşi îndepărtează mâna de pe obrazul meu şi o şterge de rochia sa. În spatele ei, ochii Reginei sunt închişi, ridicarea şi coborârea pieptului său fiind aproape imperceptibile.

— Nu pot să spun că nu a însemnat nimic, spune Caro, mai mult pentru ea.

— Regina mi-a fost prietenă cândva. Eram tinere amândouă. Puteam vedea potenţialul din ea, chiar şi atunci.

Râneşte din cauza unei amintiri îndepărtate sau a unei halucinaţii.

— Apoi a venit invazia. În curând, avea să conducă armata semperană spre victorie. După ce bătălia a luat sfârşit, a fost proclamată regină. Iar eu eram în dreapta ei, mereu în umbră, în tot timpul ăsta.

Mi se face pielea de găină. Caro îmi împărtăşeşte o lecţie de istorie – fiecare copil din Sempera ştie cum a ajuns Regina la putere.

Dar Caro, în nebunia ei, vorbeşte despre un război de acum cinci secole ca şi cum ar fi o amintire duioasă, pe un ton melancolic şi cu privirea pierdută în zare. Trebuie să fie nebună. Trebuie să fie. Pentru că dacă nu este, atunci am greşit teribil, teribil de tare.

— La început, m-am gândit să devin regină, continuă ea gânditoare. Fără mine, armatele nu ar fi câştigat niciodată – i-am asasinat pe inamici, le-am aflat secretele. Dar *Jules,* îmi pronunţă ea numele ca şi cum ar fi un blestem, nu vrei să ştii cum faptul că devii regină te transformă într-o ţintă.

Se holbează la mine ca şi cum această idee este cea mai mare nedreptate din lume.

— Am înţeles, într-un final, că puterea nu are nimic de-a face cu poziţia socială. Mai ales dacă eşti slabă, şuieră ea, aruncând o privire spre trupul răvăşit al Reginei.

— Asta a fost cea mai bună metodă. O regină nu ar fi fost în stare să facă lucrurile pe care eu le-am făcut – să meargă în locurile în care eu am fost, nevăzută şi neobservată, aşa cum sunt servitoarele. Şi nu e ca şi cum aş fi fost lipsită de putere. Nu când ea…

Caro îşi flutură mâna în faţa Reginei, acum inconştientă.

— …m-a lăsat înăuntru.

Se opreşte şi mă priveşte cu subînţeles, ca şi cum ar fi rândul meu să vorbesc.

— Ce vrei să spui? îngaim eu. Cum adică te-a lăsat înăuntru?

— Şi tu ai fi putut să înveţi să o faci, dacă ai fi avut mai mult timp. Să şopteşti în urechea cuiva şi mintea lor să îţi aparţină. Am avut timp, Jules, care într-un fel compensează puterea pe care mi-ai furat-o.

O revelaţie groaznică începe să se scufunde în mine – ceva uriaş şi întunecat pe care nu l-am putut sesiza, ceva care mi-a scăpat în tot timpul ăsta. Dar întregul corp mi se revoltă împotriva acestui gând, luptându-se cu el. Nu îl pot descrie în cuvinte.

Caro râde uşor când îmi întâlneşte privirea.

— Nu fi atât de şocată, Jules, mă dojeneşte ea. Regina ar fi fost moartă de mult dacă nu aş fi fost eu – sau cel puţin, ar fi fost un sac de oase, precum zgripţuroaica aia bătrână din turnul de vest. Ne-am ajutat una pe cealaltă; eu i-am dăruit viaţă şi ea mi-a dat putere. Dar ea nu a fost niciodată tu.

Îşi îndreaptă iar privirea spre Regină şi suspină.

— Şi m-am săturat de umbre. De slujire. De fier-sânge. Am consumat sute de ani de fier-sânge şi urăsc gustul lor.

— *Sute de ani,* înghit eu în sec. Cum de nu a observat nimeni? Cum de nu a observat nimeni că nu îmbătrâneşti?

— Nimeni nu observă, Jules. Nimănui nu îi pasă de o servitoare. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii cel mai bine, îmi zâmbeşte ea. Şi dacă şi-ar fi dat seama, ar fi fost uşor de rezolvat.

Mi se face rău când îmi dau seama că are dreptate. Îmi pot imagina cu uşurinţă cum nobilii din diferite timpuri nu pot observa că o oarecare servitoare este mereu lipsită de riduri, suplă şi cu ochii strălucitori.

Mă holbez la Caro, îngrozită şi inertă, în timp ce ea râde singură. Soarele începe să apună în spatele geamului acoperit, făcând camera şi mai obscură decât a fost când am intrat. Detaliile feţei sale încep să se estompeze, rămânând acum doar un contur, pometi ascuţiţi şi dinţi albi, alături de nişte ochi extrem de întunecaţi. Am mai văzut faţa asta înainte, în mijlocul flăcărilor, al fulgerelor şi

al umbrelor.

— De unde ai ştiut? mă răstesc eu.

— Sânge-fierul tău, desigur, spune Caro, păşind în faţa mea ca o pisică sălbatică.

— Am bănuit asta chiar şi înainte – când mi-am dat seama că ai minţit în legătură cu descendenţa ta, apoi când am fost la vrăjitoarea de gard viu –, dar am fost sigură când am văzut cum timpul s-a întors înapoi la tine. Am mai văzut asta înainte, când erai Eryn, şi May, şi Cecily, şi… mă rog.

— Dar Ivan te-a arestat şi te-a târât în faţa tuturor, el…

Mă opresc, dându-mi seama de adevăr înainte ca ea să rânjească satisfăcută. Desigur, l-a avut pe Ivan la degetul mic în tot acest timp. Întreaga poveste cu seiful a fost doar o viclenie ca să mă prindă în capcană. Ca să mă testeze.

— *Ştiai* că o să îmi sângerez timpul ca să îţi salvez viaţa.

— Se pare că te cunosc mai bine decât te cunoşti tu pe tine.

O prietenă adevărată.

Un inamic de neimaginat.

— Tu chiar eşti Vrăjitoarea, şoptesc, preschimbându-mi cea mai mare temere în cuvinte, sperând că îmi va râde în faţă şi îmi va spune că sunt nebună şi că greşesc. Dar nu o face.

— Ar trebui să mă simt rănită, să ştii, continuă ea, că nu îţi aduci aminte de mine aşa cum îmi aduc eu de tine. Cu toate că trebuie să recunosc, mi-a luat ceva de data asta până să fiu sigură. Mereu ai fost vicleană, Antonia. În fiecare altă viaţă. Dar mai rău, mereu ai fost ajutată.

Scuipă ultimul cuvânt ca şi cum ar fi un jurământ.

Abia dacă mă pot gândi la Papa, Lora, Liam şi la toţi cei care m-au ajutat înainte ca ea să se întindă spre mine şi să îmi prindă faţa în mâinile ei. Nu a renunţat niciodată să îmi zâmbească, cu o afecţiune adevărată în ochi. Şi o poftă lacomă, disperată, cum nu am mai văzut vreodată.

— Ce vrei? gâfâi eu.

— Vreau să fiu din nou nesfârşită. Îmbătrânesc de atâtea secole. Mai încet decât majoritatea, da, dar totuşi. Vreau

să fiu cum eram, fără teamă că o să îmbătrânesc sau că o să mor. Fără să fiu nevoită să beau sângele ţăranilor ca un lup blestemat.

Ochii ei mă fixează cu acea combinaţie înspăimântătoare de dragoste şi râvnă şi ceva întunecat şi adânc îi pătrunde în glas.

— Vreau ce mi-ai furat cu atât de mult timp în urmă!

Vocea ei nu mai are nicio urmă de frivolitate. Îmi dă drumul şi, brusc, am iar control asupra corpului meu. Încerc să mă ridic pe picioarele slăbite, agăţându-mă de pat ca să mă sprijin. Pieptul parcă îmi este zdrobit din interior, ca şi cum mi-aş fi ţinut respiraţia prea mult.

Caro face un pas înapoi, privind în cameră cu un uşor dezgust.

— Lucrurile vor fi cum au fost înainte ca tu să legi timpul de fier. Mi-ai luat imortalitatea. Ne-ai condamnat pe amândouă. Eu voi îndrepta lucrurile, dar nu putem trăi amândouă.

Când tresar, ea pufneşte în râs.

— De aproape cinci sute de ani, puterea mea a fost închisă în inima ta. Obişnuiam să cred că aş putea să o eliberez dacă te-aş ucide. A fost nevoie să te elimin de patru sau cinci ori înainte să îmi dau seama că asta nu e suficient.

Îşi loveşte propriul piept cu un deget.

— Trebuia să îţi frâng inima mai întâi.

— Atunci ai ghinion, şuier eu.

Fac un pas înapoi, întinzând mâna discret în spatele meu, în speranţa că voi găsi ceva pe noptieră care poate fi folosit drept armă, dar degetele mele nu întâlnesc nimic.

— Tatăl meu e mort. Mama mea e moartă. Mi-am privit prietenii cum mor de foame – inima mea este deja distrusă.

Dar Caro dă din cap nerăbdătoare.

— Nu. Tu nu ştii ce înseamnă asta. Nu până când persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lume moare în braţele tale.

Zâmbetul pe care mi-l aruncă acum este înfricoşător şi viclean.

— Acum, dacă nu te deranjează musafirii, îmi zice, ca şi cum aş avea de ales, există cineva pe care cred că ai fi fericită să îl vezi.

Se îndreaptă spre uşă, păşind hotărâtă, şi o deschide. Ivan este în tocul uşii, împreună cu Roan Gerling, ale cărui mâini sunt legate.

30

La început, nu înţeleg ce văd – Roan palid şi cu ochii bulbucaţi, cu umerii îndoiţi incomod şi cu mâinile legate în faţă. Face doi paşi în camera Reginei, împins de la spate de Ivan. Căpitanul trădător e înarmat cu un pumnal al cărui vârf se află la un deget de spatele lui Roan. Ivan priveşte hotărât înainte, dar Roan zăreşte trupul distrus al Reginei, întinsă pe jos, şi rămâne cu gura căscată.

Vreau să-i strig să fugă, să se lupte, dar îmi dau seama că nu pot vorbi – nu sunt sigură dacă magia lui Caro sau frica de ea îmi pecetluieşte buzele. Caro zâmbeşte satisfăcută. Ivan se uită la ea şi îi răspunde şi el cu un zâmbet.

Cât i-a luat, mă întreb, să îl aibă sub control? Ce altceva a mai făcut pentru ea? Dincolo de zâmbetul lui, în ochii lui se citeşte o urmă de frică, cu toate că pumnalul nu-i tremură în mână. Îi este teamă de Caro. Asta mă sperie aproape la fel de mult ca atunci când am văzut-o pe Regină prăbuşindu-se ca o păpuşă de cârpă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Căpitane! toarce Caro. Ţine minte – cinci minute.

Ivan clipeşte zăbovitor. Ordinul ei ciudat mă umple de o groază pe care nu am mai simţit-o niciodată.

O clipă, chipul lui Caro capătă o expresie de mânie pură, ochii devenindu-i bulbucaţi, iar buzele dezvăluindu-i dinţii.

— Pleacă, rânjeşte ea, şi lasă pumnalul!

Ivan face un pas înapoi. Îl priveşte scurt pe Roan şi se întoarce să părăsească încăperea. Înainte ca uşa să se închidă, Ivan aruncă lama. Se răsuceşte în aer, o strălucire argintie, apoi aterizează lângă picioarele lui Caro. Încremenesc.

Îl ridică şi se întoarce spre Roan.

— În genunchi.

Faţa îi este iarăşi plăcută, dar un curent de ameninţare se simte sub vocea ei. Roan se supune, vizibil îngrozit, ca un animal dus la tăiere. Îmi imaginez că fix aceeaşi privire

o am şi eu pe chip.

Nu ştii ce e aia distrugere. Nu până când persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lume moare în braţele tale.

Dintr-odată, îmi dau seama ce pune la cale Caro. Uitând de orice prudenţă, mă reped prin cameră şi mă arunc între corpul încremenit al lui Roan şi Caro. Înfruntând-o cu mâinile ridicate, am un sentiment bizar, ca şi cum aş juca într-unul din coşmarurile mele.

Râde.

— Nu scapi cu asta! o ameninţ, străduindu-mă să vorbesc cât mai clar. E un Gerling. Practic, e un prinţ.

— Ce este un prinţ în faţa unei zeiţe? spune Caro. De fapt, continuă ea, întorcându-se şi aplecându-se deasupra Reginei, încă întinsă pe podea, ce este o Regină în faţa unei zeiţe?

Caro întinde mâna şi apucă rochia Reginei, ridicând-o cu o uşurinţă neobişnuită, cu o forţă inumană.

Regina scoate un sunet răguşit, înspăimântător – nu credeam că mai e în viaţă. Capul i se lasă pe spate şi dintr-o nară începe să i se prelingă un firicel de sânge roşu-închis. Deschide ochii şi o vede pe Caro.

Regina tresare, clătinându-se şi dezechilibrându-se, cu mâinile încleştate şi cu braţele contorsionate.

Caro este gata. În timp ce privesc îngrozită, ea o înconjoară pe Regină şi o îmbrăţişează din spate, punându-i o mână pe după mijloc. Cu cealaltă mână împinge pumnalul în pieptul Reginei – o mişcare şi totul este gata –, apoi o îmbrânceşte pe femeie spre mine.

Urletul meu umple camera. Mă dau câţiva paşi în spate, dar nu am unde să plec. Regina cade peste mine, iar eu îmi ridic mâinile automat ca să o prind. Într-o fracţiune de secundă îi văd ochii palizi şi pieptul plin de sânge – sânge care se prelinge pe mine, pe faţa mea, pe mâinile mele. Urletele mele se separă de mine, ca şi cum ar veni de la altcineva. Singurele lucruri la care mă gândesc sunt căldura sângelui şi greutatea Reginei în braţele mele, ochii ei palizi, din care se scurge viaţa uşor-uşor. O goliciune teribilă se împrăştie prin mine. În tot acest timp, ea nu a

fost decât o păpuşă controlată de adevăratul monstru.

Cumva, îi cobor trupul pe podea şi mă retrag, lovind podeaua cu mâinile şi genunchii, gâfâind. Mirosul de sânge mă înconjoară, o negură roşie.

Până ce sunetul strigătelor lui Roan taie prin el.

Îmi ridic capul. Dincolo de trupul Reginei, Roan se mişcă, pieptul îi bubuie când priveşte chipul răvăşit al Reginei. Şi Caro este în spatele lui. Cu o mişcare rapidă, îl apucă de păr, trăgându-i capul pe spate şi apropiindu-şi pumnalul de gâtul său. Înlemnesc unde mă aflu, deasupra Reginei, temându-mă că până şi un simplu clipit o va face să îl folosească din nou.

— Mi-ai făcut treaba atât de uşoară, Jules. Toată lumea a văzut cum te priveşte Lordul Gerling. Nimeni nu îmi va pune la îndoială povestea: eşti o trădătoare care l-a sedus. L-ai convins să te primească în camera Reginei. Şi apoi i-ai ucis pe amândoi.

Ochii lui Roan mă săgetează, apoi privesc neputincioşi în lateral – nu se poate întoarce să o privească pe Caro, nu fără să se atingă de lamă. Poate că pentru el nu are logică ceea ce spune Caro, dar înţelege pericolul în care se află.

— Caro, te implor, murmură el.

— Iar *tu…*

Caro apropie şi mai mult pumnalul, trasând o dâră cu sângele lui Roan, amestecat cu cel al Reginei, rămas pe lamă.

— Ce nebun frumos! Mi-ai adus adevăratul Alchimist la picioare.

Mi se încordează tot corpul.

— Ai făcut o greşeală că te-ai întors aici, Jules, îmi spune, aproape râzând.

— Dacă ai fi rămas în Crofton şi te-ai fi mulţumit să îl iubeşti pe Roan Gerling de la distanţă, posibil să nu te fi găsit niciodată.

Dar abia dacă o mai aud. Ochii îmi sunt fixaţi pe Roan şi pe privirea lui disperată care trece de la cadavrul Reginei la mine. Amintirile mă lovesc în valuri – amintiri ale razelor soarelui de printre frunzele unui stejar, ale luptelor

liniştite cu săbii de lemn, ale râsetelor sălbatice, care nu aveau cum să fie altfel. Poate că astăzi Roan este un laş şi un nerod, dar nu merită să moară în felul ăsta.

— Te implor! zice Roan rapid, apoi înghite şi pielea i se mişcă pe lama pumnalului, sângele prelingându-i-se pe claviculă. Te implor, Caro. Fac orice.

— Nu îl iubesc, îl întrerup eu.

Cu colţul ochiului, îl surprind pe Roan clipind.

— Iar el nu mă iubeşte pe mine.

Mă holbez la Caro, sperând cu toată fiinţa că mă va crede, că va vedea acest singur adevăr. *Te implor…*

Pentru o secundă, cred că văd îndoiala care-i sclipeşte în ochi. Dar e prea târziu – mereu a fost prea târziu. O ştiu pe Caro, ştiu că dorinţa ei de a mă zdrobi i-a spulberat cu totul restul gândurilor.

— Dacă voiai să fiu indulgentă, mârâie ea, nu trebuia să îmi furi imortalitatea.

Şi trasează o linie roşie, adâncă pe gâtul lui Roan.

Deschid gura să ţip, dar nu se aude nimic. Tot aerul din plămâni s-a transformat în plumb. Cineva îşi ţine pumnul în pieptul meu şi îmi trage inima afară.

Când Caro se dă un pas în spate, Roan îşi duce mâna spre gât. Se încruntă, năucit de sângele care-i curge printre degete, coborându-i rapid pe piept. Îşi închide gura, o deschide, apoi o închide iar; cuvinte înăbuşite, neputincioase care se sting în faţa mea, în faţa oricărei persoane în viaţă.

Apoi se înclină, pică cu faţa în jos, lângă Regină, şi rămâne nemişcat.

Un moment cred că am oprit timpul din nou şi încerc să fac să se întoarcă, să anulez totul.

Dar sângele se prelinge pe podea. Timpul nu s-a oprit. E doar liniştea din cameră, linişte la fel de tăcută ca şi mormântul în care s-a transformat.

Caro se holbează la mine, aşteptând ca eu să cedez, ca puterea să se prelingă înapoi în ea. Dar nu se întâmplă nimic. Nimic. Îşi înclină capul şi o privire încruntată îi apare pe chip – dezamăgire.

O scânteie de furie, aşa cum nu am mai simţit niciodată în viaţa mea, mi se aprinde în piept. Furia arde în mine în timp ce mă clatin pe picioare. Îmi spune că sunt vie şi de neatins.

— Chiar nu l-ai iubit, rosteşte Caro. Nu contează. Îl voi găsi pe cel care te va distruge, chiar dacă va trebui să ucid fiecare persoană din Sempera. Şi între timp, tu vei fi închisă din nou în Everless. Cât de convenabil!

La auzul acestor cuvinte, mânia mă împinge să acţionez. Mă arunc spre Caro cu mâinile în faţă, dorindu-mi ca timpul să o oprească în loc destul de mult cât să îmi încleştez degetele în jurul gâtului ei. Puterea clocoteşte în mine şi explodează în afară, prinzând aerul din cameră şi transformându-l în nişte bule bizare. Când bulele se îndreaptă spre ea, o văd pe Caro cum îşi ridică şi ea mâinile, râzând cu capul pe spate.

Puterea mea se ciocneşte cu a ei într-un *bum* care pare că scutură lumea şi mă împinge spre uşă, iar urechile îmi ţiuie. În jurul nostru, cărţile cad de pe rafturi, tablourile se prăbuşesc pe podea. Sticla se sparge şi se împrăştie pe jos şi, în timp ce eu mă târăsc dureros pe coate, o mulţime de bijuterii din dulapul Reginei cad pe podea.

Când ţiuitul din urechi se stinge treptat, aud urlete în depărtare şi sunetul greu al paşilor care se apropie de noi. Mă aşez într-o poziţie de şezut când uşa se deschide şi gărzile din Everless dau buzna înăuntru. Primul se opreşte brusc şi strigă când vede balta de sânge de pe podea şi cadavrele.

— Ajutor! urlă Caro.

Îmi întorc capul şi o văd în picioare, arătând spre mine, cu o expresie îngrozită pe chip. Ivan, tăcut şi holbându-se la trupul lui Roan Gerling, este lângă ea. *Cinci minute*, îmi dau seama, *când a vrut ca gărzile să îi fie martori.*

Continuă să ţipe când gărzile se strâng în jurul meu, mă prind de braţe şi mă ridică în picioare. Nici măcar nu încerc să opun rezistenţă. Invadată de greaţă şi oroare, nu mă mai simt capabilă de nicio reacţie.

În timp ce mă târăsc afară, Caro se opreşte din urlete

îndeajuns cât să-mi zâmbească, fără să-şi ia ochii de la mine.

EPILOG

Pic.
Pic.
Pi…

Picătura de apă îngheaţă în aer, la jumătatea distanţei până la podea. Abia o pot vedea în bezna din temniţă. Dar iat-o, suspendată în aer, un glob mic care reflectă lumina torţelor de pe coridor. Ceva micuţ, precum o bijuterie – frumoasă şi inutilă.

Eliberez timpul din prinsoare şi las picătura să cadă pe podea. Aterizează în pata de umezeală de pe piatră, care se întinde uşor spre mine şi va ajunge în cele din urmă în colţul în care stau ghemuită, tremurând, cu braţele în jurul genunchilor. Abilitatea mea de a manevra timpul este mai mult decât inutilă acum. Mă pot juca cu picăturile de apă din celulă sau pot face ca torţa de afară să se oprească din pâlpâit. Dar nu pot încălzi celula şi nici nu pot scăpa.

Pot ţine timpul în palmă, dar oricât m-aş concentra, nu îl pot face să curgă invers. Am încercat de mii de ori.

Numele *Antonia* îmi stă pe limbă. Ceva ce era dulce a devenit acum putred. Primul nume al Alchimistului, primul meu nume. Ştiu, într-un final, cine sunt şi simt cum puterea şi istoria rămân încuiate în mine – dar asta nu face decât mai amar faptul că voi muri aici, că Vrăjitoarea, Caro, m-a învins. Am dezamăgit-o pe Antonia. Mi-am dezamăgit vieţile trecute fără să ştiu cine au fost sau cât de tare s-au luptat. L-am dezamăgit pe Roan, băiatul pe care l-am iubit cândva. Am dezamăgit Sempera – lăsându-i pământurile în puterea ei şi pe Ina la mila ei.

Stomacul mi se strânge când mă gândesc la Ina. Sora mea.

Cred că mă urăşte, mă dispreţuieşte prin fiecare por al fiinţei sale. Şi de ce nu ar face-o? Am auzit gărzile şuşotind – cunosc poveştile despre mine pe care le-a răspândit Caro. Că sunt *vrăjitoarea* care l-a sedus pe Roan şi l-a folosit ca să se apropie de Regină. Că am ucis-o pe Regină,

apoi pe Roan, când a încercat să mă oprească. Apoi Caro a dat peste mine acolo, când stăteam deasupra cadavrelor lor cu pumnalul la picioarele pline de sânge.

Pentru o clipă, îmi las gândurile să mă devoreze. Mi-aş putea închide ochii şi m-aş putea lăsa pradă amintirilor care sunt la fel de pure şi reale şi dureroase ca un şir nesfârşit de perle. Dar îmi apăs mâinile de podeaua rece de piatră, încercând să mă ancorez în prezent, în celula asta şi în nimic altceva. Dacă mă pierd în amintiri plăcute, e posibil să nu mă mai întorc niciodată – dar dacă mă gândesc la sângele lui Roan împroşcat pe podea sau la chipul Inei când a aflat că a murit, simt cum disperarea mă destinde.

Ar fi doar o accentuare a trădării faţă de Antonia şi de toate vieţile mele precedente dacă aş ceda acum. În schimb, mă concentrez pe ceea ce ştiu.

Caro are nevoie de mine în viaţă, altfel eram moartă deja. Are nevoie ca inima mea să fie frântă, ca să poată lua puterea ascunsă cumva în ea. Asta ar trebui să mă aline, dar nu am încredere în inima mea, deja distrusă de pierderile celor pe care i-am iubit cel mai mult.

Undeva, în adâncurile întunecate ale minţii mele, o voce îmi şopteşte că ar trebui să sper să mor înainte ca ea să mă distrugă. Dar ideea de a renunţa la viaţă acum – când am înţeles, într-un final, cine sunt, când pot simţi puterea care îmi pluteşte în vârful degetelor – face ca fiecare parte din fiinţa mea să protesteze.

Nu. Refuz să mor.

Sunetul bocancilor pe piatră răsună pe coridorul rece, umed. Devine mai puternic cu fiecare pas îndreptat spre celula mea. Nu mă mişc. Nu are niciun rost – gărzile nu se vor apropia niciodată îndeajuns de mult de bare, încât să ajung la ei şi să iau cheile.

Dar ceva s-a schimbat. Paşii sunt mai uşori decât de obicei, ezitanţi chiar. Se opresc la intervale scurte, ca şi cum cineva ar cerceta fiecare celulă.

Mă uit în sus fix când Liam îmi intră în raza vizuală. Când mă vede, în timp ce ochii i se măresc şi se grăbeşte

spre uşa celulei mele, inima mea – rănită şi istovită cum este – se umflă şi bate un pic mai puternic.

Dar nu. Liam nu poate fi aici. Imaginea lui Roan îmi străfulgeră mintea, tremurând cu cuţitul lui Caro la gâtul lui; apoi cu el pe podea, cu ochii bulbucaţi şi fără viaţă şi cu sângele care se răspândea în jurul lui. Dacă ea ar descoperi că Liam mă ajută, îi va face şi lui acelaşi lucru – poate mai rău.

— Ce faci? îl întreb, vocea fiindu-mi răguşită de când nu am mai vorbit.

Mă ridic în picioare cu greu, iar el se apucă cu mâinile de barele de metal. Arată îngrozitor, chipul îi este mai palid decât de obicei, iar sub ochii se adâncesc nişte cearcăne enorme.

— Jules, şopteşte el, eşti în regulă?

— Nu ai ce să cauţi aici! mă răstesc, încercând să îmi ascund teama. Caro va…

— Ştiu ce va face Caro, mă întrerupe el.

Vocea îi este plină de durere; îmi amintesc că fratele lui este mort.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama. Dacă aş fi făcut-o…

E devastat, se uită când în jos, când în zare şi cred că văd cum îi sclipesc lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău pentru Roan, îi spun cât pot de blând. Chiar dacă nu s-au înţeles, nu îmi pot imagina cum trebuie să fie să îţi vezi fratele tăiat pe podea în felul ăla, şi asta doar din cruzime.

Pumnii mi se încleştează, gândindu-mă la Ina. Îmi reprim teama.

— Roan e doar începutul, spune Liam apăsat. Ina se pregăteşte să urce la tron, iar Caro a închis proprietatea. Îi adună pe toţi cei care au avut vreo legătură cu tine şi îi interoghează.

Sângele îmi îngheaţă în vine. *Lora. Hinton.*

— Trebuie să îmi zdrobească inima, rostesc, mai mult pentru mine. Îi caută pe toţi cei la care ţin.

Liam îmi sfârşeşte gândul.

— Trebuie să pleci. Înainte să înceapă să îi ucidă.

Mâinile i se strâng în jurul barelor, iar încheieturile pline de cicatrici i se albesc.

— Trebuie să plecăm. Avem doar câteva minute.

Închid ochii, încercând să mă calmez cât să pot gândi. Imagini ale oamenilor pe care îi iubesc îmi plutesc prin minte, un refren tăcut. Înghiţindu-mi teroarea când mă gândesc la viitoarele victime ale mâniei lui Caro, îi întâlnesc privirea lui Liam şi mă apropii de el.

Când îmi pun mâinile deasupra mâinilor lui, Liam tremură sub atingerea mea, dar nu se mişcă. Pielea îi este caldă, singura căldură pe care am simţit-o de zile întregi şi mă bucur de ea.

— Închide ochii! îi spun.

Îi închid şi eu pe ai mei şi adun puterea dinăuntrul meu, făcând astfel ca timpul din jurul nostru să se oprească.

Celula şi coridorul sunt atât de goale, încât atunci când îmi deschid ochii nu sunt sigură dacă a funcţionat. Apoi observ că sunetul apei care picura s-a oprit, iar torţa din spatele lui Liam nu mai pâlpâie.

Dar Liam este cu mine, respirând greu, cu toate că nimic în jurul nostru nu se mai mişcă. Corpul îmi tremură de oboseală; din cauza lipsei de hrană şi a somnului, pot simţi greutatea timpului în mâini. Cu toate astea, reuşesc să îi strâng mâinile lui Liam în ale mele. Drept răspuns, el deschide ochii. Clipeşte încet, mirat, când îşi dă seama ce s-a întâmplat.

Apoi îi dau drumul – înăbuşindu-mi regretul care mă cuprinde – şi fac un semn spre coridor.

— Gărzile sunt acolo. Ele au cheile.

Liam înţelege imediat. Păşeşte înapoi, se minunează o secundă de flacăra îngheţată a torţei, apoi pleacă, făcând paşi mari de-a lungul coridorului. Mâinile îmi tremură şi mă tem pentru el.

Dar, în câteva minute, se întoarce cu cheile. Încearcă să descuie şi eu aştept, inima bătându-mi cu putere. Uşa se deschide mai repede decât mă aşteptam şi alunec înainte, dezobişnuită acum să mai merg. Liam mă prinde şi pentru o clipă stăm aşa, el cu mâna pe după umerii mei, iar eu cu

obrazul lipit de pieptul lui. Căldura mă înconjoară şi un moment mă simt aproape în siguranţă. Dar ştiu că nu putem rămâne aşa. Timpul este îngheţat aici, în temniţă, dar sus – pentru Caro, pentru Ina, pentru toţi cei pe care îi iubesc – secundele continuă să se scurgă.

Liam face un pas înapoi şi mă apucă de mână.

— Ştiu o cale de ieşire, îmi zice dintr-odată, grăbit. Urmează-mă!

Mă trage pe coridor, atent totuşi să pot ţine pasul cu el, cu toate că nu îmi pot da seama dacă vrea să alerge. Liam mă poartă pe coridoare din ce în ce mai înguste, unde aerul este rece şi greu şi miroase a umezeală. Iniţial, număr secundele rămase până când vom fi urmăriţi – dar apoi, tot ce pot face este să pun un picior în faţa celuilalt, concentrându-mă să menţin timpul oprit cât mai mult. În scurtă vreme, trebuie să aleg între a-i da drumul şi a mă prăbuşi.

Într-un final, ajungem la o casă de scări în spirală, înguste, care pare că se înalţă şi se tot înalţă, iar la capătul ei se află o colibă mică, luminată de o lampă cu ulei. Arunc o privire pe fereastră şi văd lacul şi castelul de după el – probabil am ajuns într-una din cabanele călduroase ale gărzilor de lângă zidul de nord. Acolo se află un pat şi o masă plină cu provizii, iar dincolo de noi e o uşă, scăldată în lumina gri a amurgului.

Îi dau drumul lui Liam şi mă cufund în pat, trăgând în plămâni cât de mult aer proaspăt pot. Mâinile îmi sunt slăbite. Îl privesc pe Liam în timp ce adună proviziile de pe masă, îndesându-le în două rucsacuri, întorcându-se apoi şi întinzându-mi şi mie unul.

— Addie ne poate ascunde la noapte. Apoi, mâine ne vom îndepărta cât putem de mult de proprietate.

Faţa îi străluceşte de seriozitate şi, când îl privesc, simt nişte furnicături în corp. Îşi riscă viaţa pentru mine, în clipa asta, şi e gata să renunţe la tot.

Nu îl pot lăsa să continue aşa.

— Caro l-a ucis pe Roan deoarece credea că îl iubesc, îi mărturisesc.

Ochii lui Liam scânteiază.

— Dar nu îl iubeai…

Un ac de durere mă împunge în piept.

— Poate că nu. Poate că nu destul de mult. Dar nu asta e ideea.

Îl fixez cu privirea, dorindu-mi să înţeleagă, să simtă pericolul care pluteşte în jurul nostru.

— Nu poţi veni cu mine, Liam. Nu va face altceva decât să te ucidă.

Gura i se strâmbă. Aştept să mă contrazică, dar nu face decât să mă privească lung şi apoi, într-un final, să mă aprobe cu o mişcare de cap. Mă cuprinde un amestec de alinare şi dezamăgire.

— Dacă aş fi avut încredere în tine mai devreme, îmi spune, vocea frângându-i-se şi respirând adânc înainte să continue, dacă ţi-aş fi spus ce ştiu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cuvintele pe care nu le rosteşte atârnă în jurul nostru. *Regina ar fi încă în viaţă. Roan ar fi încă în viaţă.*

— Şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi mers în Ambergris aşa cum mi-ai cerut, îi răspund încet. Putem să ne învinuim cât vrem, dar asta nu ne va ajuta să o oprim pe Caro acum.

Vocea îmi tremură când îi pronunţ numele.

Liam continuă să mă privească când mă întind să iau rucsacul pe care l-a pregătit.

— Aşteaptă!

Degetele lui îmi ating mâna, dar le retrage rapid. Deschide un sertar de sub masă şi scoate o carte mică, ponosită, învelită în piele. Când o văd, mă cufund în amintiri – nopţile răcoroase din coliba noastră, stând în poala lui Papa, în timp ce el îmi citea poveşti din carte. Deschizând-o şi urmărind cuvintele de acolo, ştiind că îmi aparţin, cu toate că eram prea mică ca să le pot citi. Şi alte amintiri, dar nu ale mele, ci din mintea Antoniei şi din vieţile mele precedente, despre ceilalţi indivizi, cu amintirile lor, speranţele, iubirile şi terorile lor îmi colcăie prin sânge şi prin oase. Asta căuta tatăl meu în seif, pentru

asta şi-a dat viaţa.

— Urăsc gândul că eşti singură, spune Liam blând.

Pentru prima dată după mult timp, simt o scânteie de speranţă.

— Nu sunt singură, îi zic şi iau cartea.

Nu aş putea fi singură, nu când cuvintele vieţilor mele anterioare îmi vorbesc în aceste pagini.

Liam mă priveşte, cu mâinile încordate pe lângă corp, ca şi cum ar vrea să se întindă din nou spre mine, dar nu poate să o facă.

— Ce ai de gând? mă întreabă uşor.

— Nu ştiu. Să mă ascund. Să învăţ despre mine. Apoi să încerc să o înfrunt pe Caro, când voi fi pregătită.

— Nu este prea târziu să dispari. Ţi-ai putea schimba numele. Să pleci din Sempera. Nu te va găsi niciodată.

— M-ar găsi, îi spun, sigură pe mine. Nu o cunoşti aşa cum o cunosc eu. Dar nu voi dispărea. Nu te voi lăsa – nici pe tine, nici pe ceilalţi – sub mânia ei pentru totdeauna.

Mă întind şi îl apuc de mână, iar el clipeşte.

— Rămâi aici, în Everless! îl rog eu. Voi avea nevoie de tine înainte ca toate astea să se sfârşească.

Încet, încet, mă aprobă cu o mişcare din cap.

— Te ajut oricum pot. Şi nu îmi iau la revedere, Jules, îmi şopteşte. Acum fugi!

Îi mai arunc o ultimă, lungă privire – acest băiat pe care l-am urât atât de mult, care m-a protejat încă de pe vremea când era şi el doar un copil. Ochii îi sunt de un negru întunecat, strălucind de dorinţă şi teamă. O clipă îmi vine să îl sărut, dar mă abţin, amintindu-mi că atingerea mea nu este decât un semn al morţii.

— Îţi mulţumesc, Liam.

Apoi îi întorc spatele şi plec în noapte, cu trecutul apăsându-mi greu pe umeri, îndreptându-mă spre un viitor la fel de sălbatic şi de necunoscut precum inima mea.

MULŢUMIRI

Fiecare carte este, într-o oarecare măsură, o muncă de echipă şi asta mai ales în cazul romanului *Everless.* Sunt atât de multe persoane care au avut un rol în a da viaţă volumului şi vă sunt etern recunoscătoare fiecăruia.

Îi mulţumesc incredibilei echipe de la Glasstown Entertainment pentru că a transformat un vis în realitate: Lexa Hillyer, Lauren Oliver, Rhoda Belleza, Kamilla Benko, Tara Sonin, Adam Silvera, Emily Berge şi, în special, Alexa Wejko. Alexa, fără tine, romanul meu nu ar fi existat. Îţi mulţumesc pentru orele pe care le-ai petrecut cu mine, răsfoind aceste pagini. M-am distrat atât de tare şi, mai mult, a meritat privirile ciudate pe care le-am surprins în cafenele atunci când vorbeam despre crimă şi reîncarnare.

Editorilor mei uimitori, Erica Sussman, Tara Weikum, Kari Sutherland şi tuturor celor de la Harperteen, pentru că aţi dat contur şi aţi îngrijit cartea de la început până la final. Redactorii voştri profesionişti, coperta minunată şi munca depusă pentru ca romanul să iasă în lume înseamnă atât de mult pentru mine. O menţiune specială şi pentru copyeditorii care s-au luptat cu incapacitatea mea cronică de a respecta un deadline.

Lui Stephen Barbara şi Lyndsey Blessing de la Inkwell, pentru că au găsit un cămin pentru *Everless* şi au dus volumul peste tot în lume. Gândul că aceste cuvinte vor apărea în ţări în care eu nu am păşit niciodată, în limbi pe care nu le vorbesc, mi se va părea întotdeauna ireal.

Tuturor celor de la Curtis Brown, pentru că m-au înveselit şi mi-au adus întotdeauna veşti bune, pentru că mereu am găsit uşi deschise atunci când am avut nevoie de sfaturi. Sunt atât de norocoasă să lucrez într-un loc în care sunt nerăbdătoare să mă întorc în fiecare zi.

Tuturor profesorilor şi mentorilor mei de-a lungul timpului, care m-au convins să risc, în special Sonja Saunders, Jennifer Nelson, Kelly Bunte, Maggie Shea şi Amy Bloom.

Familiei mele – Rachel, Ben, Hannah, bunicul şi bunica, bunelu' şi buni –, care îmi citesc primele încercări de poveşti şi (chiar şi aşa) mă încurajează în continuare.

Lui Henry, pentru că mi-a fost alături pe întregul parcurs al acestei călătorii, pentru că a fost mai entuziasmat de veştile bune decât am fost eu şi pentru că nu s-a plâns atunci când mă rupeam de lume zile întregi ca să scriu. Pentru că mă face să zâmbesc şi să râd zilnic. Ştiu că spunem asta mereu, dar sunt foarte norocoasă să te am.

Lui Tata, pentru sutele de nopţi petrecute stând pe hol, la o distanţă egală între dormitoarele copiilor, citindu-ne *Harry Potter* şi *Cronicile din Narnia, Watership Down* şi multe altele. Pentru că putea întotdeauna să inventeze încă o poveste care începea înfricoşător şi care se termina cu bine.

Şi Mamei, pentru că m-a ajutat să înot atât în apele necunoscute atât ale scrisului, cât şi ale vieţii şi pentru că nu a încetat niciodată să creadă în mine. Dacă am făcut progrese faţă de Stleznen, monstrul marin prietenos, totul ţi se datorează ţie.

SARA HOLLAND

EVERLESS

În regatul Sempera, timpul este monedă de schimb –
extras din sânge, amestecat cu fier și consumat pentru a prelungi
viețile oamenilor. Cei bogați îi taxează pe cei săraci
și astfel reușesc să trăiască secole la rând.

Nimeni nu urăște aristocrația mai mult decât Jules Ember.
Cu câțiva ani în urmă, ea și tatăl ei erau servitori fideli
ai familiei Gerling din Everless. Asta, până când un accident cumplit
îi obligă să fugă în noapte. Aflând că tatăl ei este pe moarte,
Jules hotărăște să se întoarcă în Everless
ca să câștige mai mult timp să-l salveze.

Fanii Victoriei Aveyard se vor îndrăgosti de acest roman
plin de suspans, care te lasă fără suflare și în care povestea
de dragoste incredibilă ascunde multe secrete periculoase.

„Cartea dezvăluie o lume fantasy complicată și captivantă.
Subiectul este inedit, unic, iar cititorii vor fi nerăbdători
să afle secretele lui Jules."
Booklist

NEMIRA

rad7o
SEVEN | 103.4fm

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0434-6
9 786064 304346